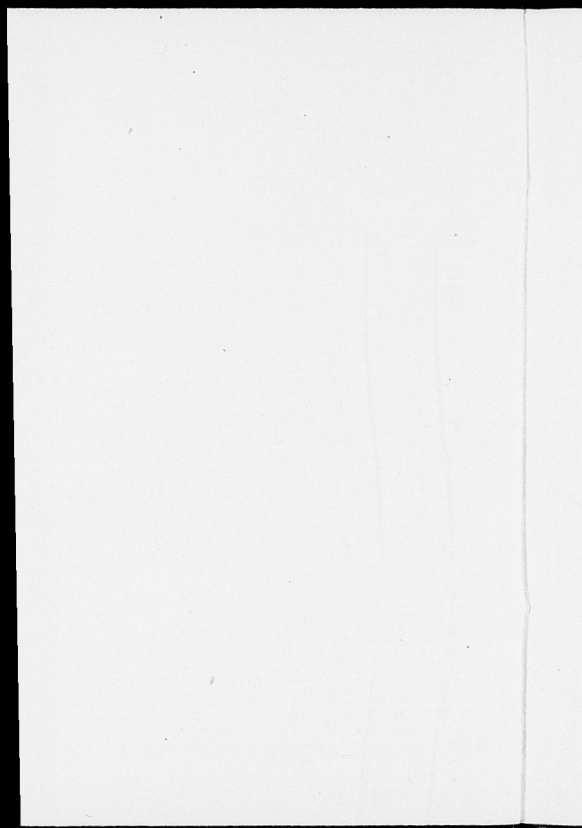
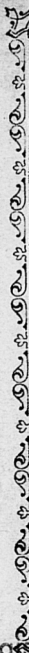

594

Per. **169**

rg
tsbi
gnur

Per 169/594

HART AAN HART MET JESUS,

OF

de godvruchtige ziel in ver-
trouwewelijken omgang met God,

DOOR

HUBERT LEBON,

R. K. Priester.

—
ACHTSTE DRUK.
—

's-Hertogenbosch,
LUTKIE & CRANENBURG,
1889.

rgsche Vereeniging
tsbisdom UTRECHT
nummer Bibliotheek

IMPRIMATUR.

Datum in Seminario Buse. in Haaren, hac
9 Decembris 1853.

J. CUYTEN,

Praes. Sem. et Libr. Censor.

EIGENDOM.

boe
der
Im
han
min
He
kla
zeg
hun
zij
zij
der
bes
ber
lig
nie
der

VOORBERICHT.

De godvruchtige personen, die dit boekje lezen, zullen daarin niets vinden, dan hetgeen zij reeds weten. Immers, hebben zij ook niet dikwerf hart aan hart met hunnen welbeminden Jesus gesproken? Hebben zij Hem over hunne zwakheid niet geklaagd? Hebben zij Hem niet gezegd, dat zucht naar vuriger liefde hunnen boezem ontgloeide? Hebben zij Hem niet duizendmaal beloofd, dat zij niets dan Hem en Hem alleen zouden beminnen? O Ja! zij hebben ook beseft, dat de naam van Jesus een bergplaats van geheimen is, van lichte geheimen, die wel begrepen en niet verklaard kunnen worden....

Doch, leest niettemin, getrouwen van Jesus, dit kleine be-

wat het behelst, is in deze woorden besloten: *Jesus alleen, Jesus vooral. Jesus bovenal, mijn God en mijn al.* Steeds zult gij met vreugde datzelfde herzeggen, wat de schrijver op iedere bladzijde herhaalt. Ja, duizendmaal *Jesus alleen!*... Daarin ligt de geheele volmaaktheid van den christen in het ballingsoord; daarin bestaat zijn ganzsch geluk in dit tranendal; en zullen wij, zelfs in het midden der engelen en gedurende de eeuwigheid, niet dikwijls dezen liefelijken lofzang der uitverkoornen herhalen: *Jesus alleen!*... *mijn God en mijn al?*...

en
al.
al.
fde
ere
aal
ele
het
an-
len
len
ik-
uit-
!...

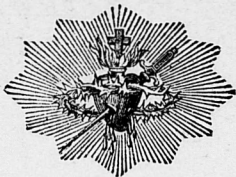
EERSTE DEEL.

UITNOODIGING TOT RUST IN HET
HART VAN JESUS.

Waar uw schat is, daar is
uw hart. Matth. VI. 21.

S
L
C
C
Z
Z
L
i
V
L
L
R
S
L
L
L

Waarom vindt men zoo weinig menschen, die zich toeleggen om in het Hart van Jesus te dringen? Alleen, omdat de ingang tot dat hart een wonde is, en men er niet kan intreden, zonder lijden. Kom evenwel.. kom ik zal u het geheim dezer zoete schuilplaats leeren: bemint gij de rust, zij is het bed der bruid. Wenscht gij uwe verlangens te uiten en uwe goede werken te toonen, zij is het nestje der duif. Bemint gij de ingetogenheid, zij is de rustplaats der eenzame musch. Bemint gij tranen en zuchten, de tortelduif laat hare treurtonen hooren. Wordt gij door honger gekweld, gij zult daarin het hemelsch brood vinden, dat in de woës-

tijn nederdaalt. Wordt gij door dorst bevangen, daarin zult gij eene bron van levend water ontmoeten, die uit het paradijs vloeit en de harten aller geloovigen ruimschoots overstroomt..... Kom ! vrees niets; de Zaligmaker noodigt u uit om, even als de heilige Joannes, op zijn hart te rusten; Hij toont u, even als aan den heiligen Thomas, zijne geopende zijde; Hij zelf zal u aan die kostbare fontein uwen dorst doen lesschen....

Zalig is de ziel, die, in het midden der aardsche gedachten, altoos mag zeggen: *Ik verkeer in den hemel...*

Jesus wenkt; zijn minnelijk wezen
Lokt ons allen uit de smart!
Wil als 't duifje nimmer vreezen;
Rust als 't duifje in 't godlijk hart....

I.

Met U alleen, o mijn God.

Wie er op uit is, om tot het
inwendig en geestelijke te komen,
die moet met Christus de menigte
ontwijken. Navolg. 1, 20.

Hoe veel heils bevatten de eenzame
overwegingen eens menschen, die waar-
lijk christen is! Wie zal de geheimen,
de zoete uitstortingen zijner vertrouwe-
lijkheid met God verklaren? Wie zal
het geluk schetsen, hetwelk in die on-
uitsprekelijke alleenhandeling tusschen
hem en zijn welbeminde gelegen is?
Wie kan begrijpen, wat er in zijn hart
omgaat, welke verzuchtingen zijne ziel
ten hemel opzendt?

Eerbiedig zijne eenzaamheid, onder-
breek zijnen vrede of zijne stilte niet.
O, nader hem toch niet met wereld-
sche gedachten of woorden, want hij
is in een liefdegeloesprek met den Zalig-

tijn nederdaalt. Wordt gij door dorst bevangen, daarin zult gij eene bron van levend water ontmoeten, die uit het paradijs vloeit en de harten aller geloovigen ruimschoots overstroomt..... Kom! vrees niets; de Zaligmaker noodigt u uit om, even als de heilige Joannes, op zijn hart te rusten; Hij toont u, even als aan den heiligen Thomas, zijne geopende zijde; Hij zelf zal u aan die kostbare fontein uwen dorst doen lesschen....

Zalig is de ziel, die, in het midden der aardsche gedachten, altoos mag zeggen: *Ik verkeer in den hemel...*

Jesus wenkt; zijn minnelijk wezen
Lokt ons allen uit de smart!

Wil als 't duifje nimmer vreezen;
Rust als 't duifje in 't godlijk hart....

I.

Met U alleen, o mijn God.

Wie er op uit is, om tot het
inwendig en geestelijke te komen,
die moet met Christus de menigte
ontwijken. Navolg. 1, 20.

Hoe veel heils bevatten de eenzame
overwegingen eens menschen, die waar-
lijk christen is! Wie zal de geheimen,
de zoete uitstortingen zijner vertrouwe-
lijkheid met God verklaren? Wie zal
het geluk schetsen, hetwelk in die on-
uitsprekelijke alleenhandeling tusschen
hem en zijn welbeminde gelegen is?
Wie kan begrijpen, wat er in zijn hart
omgaat, welke verzuchtingen zijne ziel
ten hemel opzendt?

Eerbiedig zijne eenzaamheid, onder-
breek zijnen vrede of zijne stilte niet.
O, nader hem toch niet met wereld-
sche gedachten of woorden, want hij
is in een liefdegereprek met den Zalig-

maker zijns harten, met Jesus, zijnen eenigen vrienden, zijnen troost, zijnen Vader. Aan de voeten van Jesus stort hij zijne ziel uit, in hem vergeet hij zijn eigen bestaan. O, hoe vraagt hij in bewondering verzonken, zich zelven dan af: welke zijn toch die onmeetbare goederen, die geluksverrukking en grenzenlooze vertroosting verschaffen? Hoe klaagt hij daarna over de beperkte uitgestrektheid zijns harten! hoe bitter betreurt hij zijne behoefte en zwakheid! hoe dankbaar is hij, hoe vol vertrouwen, hoe beëdigt hij zijne liefde!..... O mijn God roept hij uit, wees steeds mijn eenig goed, wees steeds het eenig verlangen mijner ziel. Ja, al wat gij begeert, mijn God, als ik mij maar nooit van uwe liefde scheide. Gaarne zal ik om u opofferingen, vernederingen en kruisen omhelzen. Lijden, indien u zulks behaagt o, dat zal een geluk voor mij zijn. Doch, spreid, o mijn God, spreid toch altijd uwe liefdevleugelen over de oogenblikken mijns krankens levens uit.

Verleen aan uw gebrekkig schepsel den steun, dien het van uwe genade verwacht. Versterk, verlicht, verzeker mijn behoeftig hart, en voed aanhoudend in hetzelfde de vurigheid van geloof, van hoop en van de zuiverste liefde.

Maar wie zal hier de uitlegging wagen van hetgeen er gezegd, van hetgeen er verhandeld wordt tusschen God en den mensch, in die geheimvolle oogenblikken, waarin de godvruchtige ziel zich, in de volle gemeenschap met hem, die de eenige bezigheid der engelen is, verliest en zich in eene zee van goedheden en liefde vergeet!

Wel hoe! gaapt er dan tusschen God en den mensch niet een peillooze afstand? Heeft de een, ver boven den hemel der hemelen, niet eene eeuwigheid voor gebied, en de ander, op een beperkten wereldkring, ver van de ongenaakbare woning van het Opperwezen verwijderd, niet eene onmerkbare ruimte? De een bezit alle licht, alle wetenschap, alle volmaaktheid, alle eeuwig-

heid, alle macht ; daarentegen is onkunde, ellende, machteloosheid, en gebrek aan alles, het aandeel des anderen.

En zie nochtans, hoe die behoeftige mensch, door eene groote liefde, tot den God aller rijkdommen nadert ! Zie, hoe-vertrouwelijk hij met Hem spreekt ! hoe nauw hij zich met Hem vereenigt, door de eenvoudigheid zijns gebeds en de vurigheid zijner begeerten ! Wat vraagt een minnend schepsel naar een eindeloozen afstand tusschen zich en den welbeminde ? Het roept, en Jesus is reeds nabij en Hij zelf schept behagen en vermaak in de onderhandelingen met het schepsel, en de liefdevolle God bespeurt in die ziel, welke hij bruid noemt, dat hij op zijne beurt op eene wonderbare wijze bemind wordt.

O heerlijke alleenspraak met God ; onschatbare eenzaamheid, kostbare verkeer, liefelijke gemeenzaamheid, wat bevat gij onuitlegbare liefdegeheimen !..

O mijn God ! gij, die de gast eens goeden gewetens zijt, en met behagen

rust in een hart dat u bemint, even als een vriend in de woning van zijnen vriend: o, geeft mij, mijn God! eene eenvoudigheid en liefde, die u steeds aangenaam zijn; want voor uw bezit, voor eene liefelijke alleenspraak met u, zal ik al de rampen van deze ballingschap, en de ijdelheden dezer aarde vergeten. Ja de gansche schepping zou ik vergeten om u alleen te beminnen, op u alleen te denken, en u alleen te kennen.

II.

Met u wil ik hart aan hart spreken.

De welbeminde des Heeren
zal in Hem met vertrouwen
wonen, en in zijne armen rusten.
Deut. XXXIII.

Hart aan hart. Maar met wien?
O verheven woord, dat al het geluk
der hemelen in zich besluit! Het is
met Jesus, dien oprechten Vriend, die
altijd getrouw, altijd vol troost, altijd toe-
genegen, altijd edelmoedig is. Ja, dat
hart aan hart met Jesus, kan niemand,
dan eene teederminnende ziel beseffen.

Veel oneindigs rust er reeds in den
naam van Jesus! Hoe verrukkend spreekt
een minnend hart dien naam ook niet
uit!

Doch, beschouw dien vriend van God,
zie hoe gerust hij is. Op zijne levens-

baan heeft hij eindelijk die langgewenschte plaats gevonden, de eenige die hem betaamt ! Daar rust, daar sluimert hij. Daar wil hij zijne tent spannen, en ze nimmer verlaten. Hij vergeet de aarde en gedenkt niet meer dat hij den eindpaal zijner reis nog niet bereikt heeft. Zijne wenschen, zijne begeerten, zijne blijdschap, zijn verlangen, in één woord, zijn hart is verzadigd, omdat hij in de gulste vertrouwelijkheid en hart aan hart met zijn welbeminde verkeert. Deze is een Vader, van wien hij geene straf of strengheid te duchten heeft ; hij is een vriend, een boezemvriend, aan wien hij de geheimste plooien zijner ziel zal ontvouwen. Hem zal hij zijne twijfels, ongerustheden, voornemens en krachteloosheid kenbaar maken. Van hem alleen wil hij raad, troost en sterkte erlangen.... Hij smaakt, even als de geliefde leerling. de zoetste rust op deszelts borst. Daar komt hij klagen, zuchten en treuren. Daar, onder het gewicht der ballingschap

gebukt, door ijdele zorgen der aarde ontroerd, hervindt hij de rust, de stilte en den vrede. Een knagende honger, een brandende dorst woelden in hem, en daar heeft hij een verborgen Manna, eene fontein van levend water gevonden.

Gelukkig, Ja duizendwerf gelukkig hij, die slechts dat onverzaadbaar verlangen, die drift, dien honger, dien dorst van liefde gevoelt: dien namelijk, om zich altoos op het hart van Jesus te plaatsen en daar te rusten. O, hoe vroolijk ontlast zich de ziel in dat liefelijke hart aan hart! Hoe innig vervoert haar de liefde! in God verzonken, in die eerbiedige omhelzingen verslonden, door de zuiverste liefde ontvlamd, belooft zij hier beneden vurig eene blijde aanneming der kruisen van Jesus, eene volkomene onderwerping aan zijn heiligen wil; moedig werkt zij daar, om haar hart te onthechten van al die vergankelijke voorwerpen, die het nog naar het aardse trekken, en zulks

alle
Jesu
alles
geet
hare

O
kige
lijke
met
ziel
zoet
ziel
bare
ten
te
alle
mo
voor

O
Lee
har
dar
wer
sch
mij

alleen, om het geheel aan het hart van Jesus te hechten. Daar, onwetend in alles, leert zij alles kennen. Daar vergeet zij alles, om aan niets dan aan haren welbeminde, alleen te denken.

O verrukkend hart aan hart! gelukkige vrede, onverstoorbare rust, kostelijke en heilige gemeenschap van God met zijn schepsel, zalige uitstorting der ziel in des Scheppers eindeloosheid, zoete echt der ziel van Jesus met de ziel des getrouwen christen, onverklaarbare liefde, o, machtig zijt gij om ons, ten einde Hem te behagen, niet alleen te doen aannemen, neen, maar vurig, allervurigst te doen haken naar de vermoeyenissen en bitterheden van ons voorbijvliegend bestaan!.....

O mijn God, laat mij in u leven! Leer mij de zoete taal, om hart aan hart met u te spreken. Wat geven mij dan al de goederen, de vermaken dezer wereld! Zijt gij alleen niet de eenige schat, dien ik begeer, het eenige doel mijner werken, het rustpunt mijner

bezigheden, het einde mijner verlangens?... Zijt gij alleen niet mijne blijdschap, mijne zuivere en onvervalschte vreugde, mijn eenig en hoogste goed?...

U
Ged
desz
en
bed
Z
den
de
der
den
L
gij
ik
zor
lig
get
om

lan-
lijd-
chte
d?...

III.

U wil ik alles zeggen.

Voor u zal ik mijne zonden belijden
en mijne ongerechtigheid zal ik niet
verbergen. Ps. XXXIII, 3.

U, mijn God, wil ik alles zeggen.
Gedoog, dat ik u mijn hart opene, om
deszelfs wonden voor u bloot te leggen,
en in uwen schoot mijne zuchten en ge-
beden uit te storten.

Zijt gij niet de geneesheer der lij-
denden, het spoor der eerstbeginnenden.
de raadsman der zwakken, de leeraar
der onwetenden, de troost der bedroef-
den en de kracht der strijders?

Luister, mijn God! in de dagen, die
gij mij in uwe goedheid schonkt, heb
ik zwaar gezondigd, en vele mijner
zonden eertijds maar ten halve beweend,
liggen reeds onder den sluier der ver-
getelheid bedolven; en de gedachte,
om nog tranen over dezelve te storten,

is mij ontvlucht. Ja, over velen der fouten die ik dagelijks bedrijf, laat ik geen enkele zucht hooren.

Mijn God. wat akelige duisternissen zweven in mij rond, zoo ten opzichte van de zonden mijner jeugd, als ten opzichte mijner boetvaardigheid; ja, zij dringen tot in de gewaande kalmte mijner ziel.

Dikwerf ook, mijn God, word ik op den weg der moedeloosheid overvallen. In weerwil uwer genaden, wordt ik dagelijks door ongestadigheden en droevige ellenden beheerscht. Mijn leven snelt heren, doch mijne liefde blijft koud. Gij gebruikt jegens mij het grootste geduld, en ik maak een aanhoudend misbruik van uwe langmoedigheid; en dagelijks stapel ik zonden opeen, die te beweenen.

Ach, mijn God, wanneer zal ik mij beteren? Wanneer zal ik mijn leven geheel hervormen? Wanneer zal mijne ziel ten volle genezen zijn? Wanneer, eindelijk, zal ik over mijne kwade ge-

neig
dat
kun
niet
dan
sla
tigh
God
bem
nee
verh
tran
mak
doer
E
deze
van
doo
van
u v
J
gen
wijn
een
uwe

neigdheden zegevieren? Geloofst gij, Heer, dat ik nog tot een nieuw leven zou kunnen verrijzen? O mijn God, gij wilt niet dat ik verloren ga; ondersteun mij dan door eene buitengewone genade, en sla de oogen uwer oneindige barmhertigheid op mij neder! Geef mij, mijn God, den geest van vurigheid; want ik bemerk, dat mijn gebed verflauwt en afneemt, en zich niet meer ten hemel kan verheffen. Ach! verleen mij dikwijls die tranen, die de dorre aarde vruchtbaar maken, en haar vruchten van zaligheid doen voortbrengen.

Helaas, hoe droevig zijn de dagen dezer ballingschap! Wanneer zal ik eens van de duisternis tot het licht, van den dood tot het leven, en van het gevaar van u te verliezen tot de zekerheid van u voor eeuwig te bezitten, overgaan.

Ja, u, o mijn God, wil ik alles zeggen. Hoe komt het toch, dat ik, terwijl ik u nog in mijn hart gevoel, zoo eensklaps verlaten ben, zonder dat ik uwe vlucht zelfs vermoeden kan? Waar-

om handelt gij aldus, o mijn God, met zulk een zwakken en machtellozen dienaar, die nog niets dan zonden voor uwe voeten kan nederleggen?

Mijn God, stel een einde aan mijne kwellingen door eene vermeerdering van liefde; doe de ongestadigheden mijns harten ophouden, met het zoo nauw aan u te hechten, dat het zich nimmer van u meer kan scheiden! Ik hoop, o ja, ik hoop alles, mijn God! gij immers leent met liefde het oor aan de klaagstem uwer schepselen. Zorg dan vooral, dat ik u hartelijk beminne.

IV.

Zijt Gij niet mijn Vader?

Onze Vader, die in de hemelen zijt.

Mijn God, wat zou ik ongelukkig zijn, indien gij mijn Vader niet waart! De wereld is zoo nietig in den troost, dien zij geeft! Zij is zoo karig in hare vriendschap, zoo trouweloos in hare gunsten. Ongelukkig is hij, die zijn vertrouwen op de gewaande mildheid stelt, welke zij voorwendt.

U alleen, mijn God, wil ik dan be-
minnen. In uwen vaderlijken schoot
wil ik al mijne zorg en kommer neder-
leggen; want gij zijt rijk genoeg. om
mijne tallooze begeerten te voldoen; Gij
alleen zijt genoeg in staat, om mij te
verstaan en mij datgene te verleen
en, wat mij ontbreekt. Gij alleen, mijn God,
voedt eene zoo vurige liefde, dat ik de-
zelfde nooit kan evenaren maar u slechts

eene onevenredige schuld van dankbaarheid en wederliefde kan aanbieden.

Gij zijt mijn Vader, alles heb ik van u ; ja, roep ik de verloopenen jaren mijns levens voor mijnen geest, dan bespeur ik, bij iedere ademhaling, niets dan bewijzen uwer barmhartigheid, bewijzen uwer grenzelooze mildheid. Neen, mijn God, nooit kwelde mij de honger, of aanstonds bracht gij mij het noodige voedsel, hoewel ik hetzelfde niet verdiend had. Nooit plaagde mij de dorst, of aanstonds boodt gij mij dien reinen en levendmakenden beker aan, waaruit eene verkwikkende vreugd in het harte stroomt. Nooit, o mijn God, zaagt gij mij, op mijne levensbaan, van vermoeienis wankelen, of aanstonds kwaamt gij mij hulp bieden. Nooit heb ik aan uwe deur geklopt, of gij deedt ze voor mij open. Smolt ik in tranen, gij kwaamt ze afdroogen, en een enkel zoet woord uit uwen mond verfrischte mijne afgematte ziel. Uw engel toonde mij den hemel en met een minnelijken lach be-

groette ik den heilvollen dag, waarop al mijne ellenden zouden eindigen.

Ja, mijn God, gij zijt mijn Vader, want altijd liet gij een ontfermend oog op mijne zwakheid vallen; gij zijt inderdaad mijn Vader: immers, wanneer ik door mijne dwaling werd voortgestuwd, riept gij mij gedurig, om tot u weder te keeren, belovende dat gij alles zoudt vergeten. O mijn God, wees nog steeds mijn Vader. En waar zou ik, met uwe weldaden beladen, heentrekken? Met wien zou ik mijne liefde durven schandvlekken? O dwing mij niet u te beminnen. Neen, het dankgevoel, dat in mijnen boezem blaakt, maakt het mij ten plicht. Ja, al te gelukkig ben ik, dat ik u mag beminnen; daarenboven is het voor mij van het hoogste belang, u alleen te beminnen.

O God, blijf dan altoos mijn Vader, en zorg dat ik ook altoos uw kind blijve. Toon mij gedurig uwe vaderlijke teederheid, en verdubbel mijne getrouw-

heid, in u te dienen. Zorg o mijn God!
dat ik u alleen liefhebbe, omdat ik u
alleen en niemand dan u in eeuwigheid
moet beminnen.

V.

Mijn oprechte vriend.

Zoo gij Jesus verjaagd en
verloren hebt, tot wien zult
gij dan uw toevlucht nemen,
en wien voor vriend zoeken.

Navolg. II, 8.

Hoe gering, hoe nietig is de vriendschap der schepselen, hoe bedriegelijk en ijdel, hoe veranderlijk en onbestendig is zij! Hoe dikwerf schuilen klein-geestigheid en baatzucht in het hart, dat zich onzen vriend durft noemen! Helaas! hoeveel onwaarheid in 's menschen mond! hoeveel valsheid in zijn hart! hoeveel bedrog in zijn verkeer! Gij alleen, o mijn God! kunt het schepsel eene oprechte, eene groote, eene oneindige, eene bestendige liefde toedragen; eene liefde met medelijden doormengd en steeds bereid, om alle ongelijk te vergeven, altijd genegen om

de klachten te hooren, altijd mededoo-
gend en gereed, om troost en moel in
het hart te storten.

Zullen al de gezegden der wereld ooit
zooveel gelden, als een enkel van die
woorden, welke Jesus nederzendt in een
hart, dat Hij bemint en dat Hem lief
heeft?

O welke dwaasheid, welke verblind-
heid zijn hart aan een ander dan aan
u, o mijn God, toe te wijden! Hoe ellen-
dig is hij, die uwe vriendschap niet
voor zijn grootsten rijkdom aanziet!
Waar toch zullen wij heentrekken, in-
dien wij u niet voor vriend hebben;
zinneloozen waar zullen wij onze liefde
gerust verbergen; om er geene schande
voor te behalen! Hadden wij, daaren-
tegen, de geheele wereld ten vijand,
zouden wij dan nog niet zeer rijk, zeer
gelukkig blijven, indien gij alleen, o
mijn God, ons overbleeft; gij alleen,
onze Beschermmer en Vriend?

Ja, niemand kan u in vriendschap
evenaren, o mijn God! gij zijt de eeni-

ge, die schoon, die getrouw, die barmhartig zijt, en in waarheid ons vertroost.

Nooit, o mijn God, heb ik van u met een wanhopend hart, met eene treurige ziel afscheid genomen. Nooit legde ik in uwen schoot het drukkend gewicht mijner loopbaan, of aanstonds traden onuitsprekelijke zoetheden in deszelfs plaats. Hoe verrukkend is uwe vriendschapsbetuiging ! hoe wegslepend en geheimzinnig zijn de wellusten uwer heilige liefde ! O ja, mocht ik u, mijn God, voor alles, mocht ik u steeds boven alles beminnen ! weiger mij gerust alle aard-sche goederen, maar onttrek mij nooit uwe vriendschap. Dat alle menschen mij verlaten, indien gij, mijn Vriend, slechts altijd bij mij blijft. Alles, o Heer, wil ik afstaan, liever in alle opofferingen, kwalen en rampen toestemmen, dan dien zoo kostbaren schat uwer vriendschap verwaarloozen. Met dezen zal ik, reeds hier beneden, een ruim aandeel hebben in die gelukzaligheid, welke men in het vaderland der uit-verkorenen geniet....

VI.

Mijn trooster.

Een ijverig mensch draagt
Jesus, - zijnen troost, overal
met zich, en zegt hem ook
dikwerf: Heer Jesus, bewaar
mij in alle plaatsen, op alle
tijden. Navolg.

O mensch, wie zal hier uwe tranen
drogen, indien God zelf uw trooster
niet is? Wie zal beter dan Hij den last
verlichten, waaronder gij gebukt gaat;
dan Hij, wien zonder te zwichten, het
gewicht van het heelal op de schouderen
drukt? Wien zult gij met meer gerust-
heid uwe ellenden kunnen vertrouwen,
dan Hem, die dezelve reeds kent? Neen,
niets zal u, o mensch, verzaden: niets
zal de ledige ruimte uws harten vervul-
len, noch deszelfs droefgeestigheid be-
daren, dan Hij, voor wien gij gescha-
pen zijt, en in wiens verwijdering gij

slechts onrust, bitterheid en gemoedsangsten zult vinden, Immers, wat zijn de vertroostingën der aarde, dat dal van tranen, hetwelk alleen distelen en doornen teelt, wat zijn zij zonder de vertroostingën van God? Is Hij niet alleen de waarheid en het leven? Is Hij niet alleen de bron van zaligheid in deze wereld, de bron waaruit de gansche eeuwigheid door, onuitsprekelijke genoegens zullen stroomen?

O ja, mijn God, gij vertroost rijkelijk degenen, die u beminnen. Hoe bekoorlijk, hoe zoetluidend is uwe stem! hoe spoedig bedaart zij de stormen des harten! wat geurigen balsem stort zij in de ziel! wat geluk voert zij met zich mede! wat aangename geur laat zij achter! hoe heerlijk verlicht zij ons beneveld verstand! hoe spoedig verdrijft zij de hersenschimmen, die ons willen misleiden! hoe herstelt zij de orde en eensgezindheid daar, waar te voren niets dan wanorde en verwarring heerschte! Mijn God, wat hebt gij mij dik-

wijls troostende woorden toegesproken ;
 en dat zelfs in de oogenblikken van
 kommer en verdriet, toen ik alleen en
 eenzaam op den weg van beproeving,
 kuilen en afgronden in mijne gedach-
 ten groef ! Ach hoe minzaam beurdet
 gij mijne arme, afgematte ziel dan op !
 hoe machtig was uwe hand, om mijne
 benauwdheden te stillen. Welke zoete
 rust bracht uw aanzijn in mijn hart !
 O, welke genoegens dreef uw liefdelach
 in mijne ziel !

Helaas ! hoe blind is dan degene,
 die, ver van u, bij broze schepselen
 vertroosting gaat afbedelen ; vertroosting,
 die zij zelven niet bezitten ; hij, die in
 u alleen zijn kommer en verdriet niet
 komt afleggen !

Ja, mijn God, altijd zal ik alles,
 wat gij begeert, voor u verdragen ;
 want gij hebt mij geleerd, dat men
 u bemint, en dat het lijden blijdschap
 en vreugde verschaft, indien men en-
 kel uit zucht om u te behagen, het-
 zelve verdraagt..... Ik zal u loven in

de beproeving, o mijn God, ik zal u al
de oogenblikken mijns levens beminnen.
Blijf gij alleen mijn goed, mijn schat
en mijn al; blijf o God, mijn eenig aan-
deel, en ik zal ruim getroost zijn over
de kwellingen van dit dal van tranen
en ellenden.

VII.

Mijn eenig goed.

Wat zal hem niet wel smaken
die in u smaak heeft ; en wat zal
hem die in u geen en smaak vindt,
tot genoeg en kunnen zijn ?

Navolg. III, 34.

Hoe verheven troostend is deze gedachte voor den godvruchtigen mensch ; God, al mijn goed in dit leven..... God, mijn eenig erfdeel in de eeuwigheid..... En indien God mijn goed is, welk beter goed kan ik dan nog verlangen ? Wat kan ik in den hemel en op de aarde beter wenschen ? Zullen de schepselen mij eene schat geven, die de voorkeur verdient boven dengene, welke ik in den Schepper zelven zal gevonden hebben ?

Wie is goed, wie is groot, wie is rijk, wie is heerlijk en machtig, tenzij de Heer alleen ? Is niet Hij alleen de

allerhoogste, de onmeetbare, de oneindige, de eeuwige, en hebben alle goederen niet in hem alleen hunne volheid en volmaaktheid?

Ja, mijn God, beloof mij niets buiten u, bied mij niets aan, zoo gij het zelf niet zijt; want niets kan mij bevredigen, indien gij u zelven niet geeft. Slechts in u alleen kan mijn hart zijne verlangens, zijne begeerten en wenschen verzadigen. Om mijn honger te stillen en mijnen dorst te lesschen, heb ik u alleen geheel noodig.

Waarom anders, o God, zijn onze harten steeds ontroerd, steeds met eene onstilbare onrust geplaagd, dan omdat wij buiten u onze gelukzaligheid willen zoeken?

Ach! kom dan, Heer, kom gij alleen... en blijf hier om mij te troosten, blijf gij alleen tot voldoening mijner ziel; want zonder u, zal ik elders niets dan ijdelheid en teleurstellingen aantreffen?

Niets kan mij in dit leven behagen,

indien gij mijn eenig goed niet zijt; en moet ik, om dit te bekomen, eene levensbaan van opoffering en strijd doorwandelen, het zij zoo! al wat u zal behagen mijn God, als gij maar steeds hier beneden den eenigen schat mijner ziel blijft. Zijt gij, in de onveranderlijke eeuwigheid, niet het zeker en bestendig erfdeel van degenen, die in den tijd u alleen bemind, naar u alleen zullen verzucht hebben?

VIII.

In u heb ik den weg, de waarheid, het leven gevonden.

Ik ben de weg, de waarheid
en het leven.

Joannes XI, 6.

Ja, Heer, in u alleen heb ik de waarheid gevonden en buiten u heb ik niets dan bedrog, ijdelheid en verleiding ontmoet. Wat is de mensch, dat gij hem bezoekt, o mijn God! en wat kan hij, zoo gij niet tot hem komt? Waar zal hij genoegen vinden, zoo gij zijn leven niet zijt? De mensch, o mijn God! altijd tot ijdelheden geneigd, gedurig door hersenschimmen beheerscht, en vaak den schijn aannemende, of hij zijn hart aan begoochelingen, lichtzinnigheden en bedriegerijen alleen wilde overgeven, zal indien gij zijn voetspoor, zijn voedsel en leven niet zijt, van zijn doel afwijken, volgens de zinnen leven,

en zich met dierlijke vermaken verzadigen. Hoe ellendig groeit, verdort en verkwijnt weldra, o mijn God, het hart des dwazen, die uwe wegen niet wil bewandelen, en liever het leven, hetwelk uwe liefde teelt, dan het nietig voedsel der aardsche genegenheid wil opofferen!

Ik besef, o mijn God, dat ik, indien gij de ziel mijner ziel, het hart mijns harten, het leven mijns levens niet zijt, nimmer hier op aarde den minsten vrede mag verhoppen. Indien gij in alles mijn geleider niet zijt, moet ik noodzakelijk dwalen; indien mijne gedachten met de uwe niet overeenstemmen, indien mijne begeerten met de uwe niet strooken indien mijne neiging en mijn wil met de uwe niet overeenkomen, dan, voorwaar, wijk ik van de waarheid af, en mijne ziel, met smarten overladen en half levenloos op deze dorre en waterlooze heide, moet weldra van vermoeienis en ellende vergaan.

O onveranderlijke, o hoogste en onfeilbare waarheid, gij alleen stort het ware licht in onzen geest, de ware

wijsheid in onze werken, de ongeveinsde oprechtheid in onze harten, en gij alleen kunt onze ziel met woorden van het eeuwig leven opbeuren.

Spreek derhalve, o heer, spreek altoos tot uwen dienaar, en laat hem uwe liefde naar waarde schatten. Spreek en buig mijn hart naar de woorden uws monds. Wij hebben u zoo zeer noodig, o mijn God! Doe ons toch wel begrijpen, dat wij ons, op de steeds donkere en met doornen en kwellingen doorzaaide wegen, zonder u te vergeefs zouden afmatten. Doe ons verstaan, dat gij de eenige weg zijt, dien wij zonder vrees van te dwalen, mogen volgen; en de eenige waarheid, die wij, zonder gevaar van ons te bedriegen, mogen gelooven. Mijn God, trek ons tot u; verdrijf onze duisternissen door het licht uwer waarheid, versmelt ons aardsch in uw geestelijk en goddelijk leven. Van u verwachten wij licht en kracht, om tot aan de eeuwigheid in de aan-neming aller opofferingen, die uwe heilige liefde ons afvraagt, voort te sterven.

IX.

Dicht bij u, op uw hart, wil ik mijne rustplaats vestigen.

Stel mij als een zegel op
uw hart. Gezang. VII, 6.

Hoe aangenaam is het, o mijn God,
zich met dit zoete vertrouwen te voeden,
dat men uwe vriendschap bezit! Hoe
aangenaam, tot u met liefde te zeggen :
Mijn vader! Ach, hoeveelgeluk smaak
ik, zoo dikwerf ik u den bruidegom en
welbeminde mijner ziel mag noemen!

O mijne ziel, werp u dan met een
zoet vertrouwen in den schoot van uwen
God. Rust in Hem, die de eeuwige rust
der heiligen is. Plaatst u dicht bij Hem,
die door een enkelen blik al de bitter-
heden uwer moeielijke reis kan ver-
zachten. Leg uw hart, evenals de wel-
beminde leerling, op het hart van uwen
Jesus, en zeg Hem dikwerf, dat gij

geen vrede, geen geluk, geene vertroosting dan in Hem alleen zoekt. Is hij niet de bron aller vreugde, zoetheid en tevredenheid? O allerbeminlijkste en zoetste Jesus, ontvang mij in uw aanbiddelijk hart, want ik heb een afkeer van elke andere schuilplaats. Zonder uw aangenaam verkeer, zonder uwe heilige onderhandeling, zonder uwe liefderijke gemeenzaamheid, zijn mijne uren steeds van vreugde ontbloot. Voor u wil ik alles, wat gij niet zijt, verwerpen; eene geheel vrije en onverslaafde ziel wil ik op uw hart nederleggen. Heb dan toch medelijden met mijne teedere zuchten. Heb deernis met mijne zwakke liefde, en beschik gij zelf over mijn hart, opdat het minder onwaardig op het uwe moge rusten. Ik leef niet, o mijn God, gij weet het, ik leef niet, zoolang ik in u niet leef.

Doch waarom, Heer, maakt gij die rust zoo aangenaam, welke gij ons somwijlen op uwe borst laat genieten! Vraag, o mijn God, eisch van ons edel-

moedige beloften voor die dagen, waarop het u zal believen ons te beproeven; maar geef gij ons dan ook den moed, om die beloften na te komen; want, na al uwe barmhartigheden, blijven wij echter nog altijd trage en onedelmoe-dige kinderen.

Wat mij betreft, gaarne leg ik voor u mijne ellenden bloot. Zij zijn groot en talloos. Het is mij hoogst noodzakelijk, dat gij dikwerf de oogen uwer barmhartigheid op mij nederslaat, en met mij slechts volgens uwe groote liefde handelt. Gij weet het, ik misbruik al uwe milddadigheden; ik verwaarloos zoovele genaden, die gij mij ieder oogenblik schenkt. Laat niet toe, mijn God, dat ik altijd zoo spaarzaam in mijne liefde blijve, en u met zoo weinig ijver diene. Ruk mijn hart uit die handen. die hetzelfde nog altijd aan het aard-sche kluisteren. Geef, o God, dat ik nimmer eenig geluk smake, dan met mijne rust en mijnen vrede in u alleen te zoeken. Het zou mij zoo aangenaam

zijn, Heer, indien ik in u alleen leefde!
Ach, wanneer zal ik toch met waar-
heid mogen zeggen: *Neen, ik leef*
niet meer, maar Jesus leeft in mij!..

X.

**Ik wenschte wel, dat ik u
alleen beminde.**

Liever ben ik arm om u, dan
rijk zonder u. Liever wil ik
met u deze wereld als een vreem-
deling rondwandelen, dan zon-
der u den hemel bezitten. Waar
gij zijt is de hemel, en waar
gij niet zijt is slechts dood en
hel. Navolg.

Wie zal schetsen wat er in een hart
omgaat; waarin uwe liefde gloeit, o mijn
God! Wat aangename geuren zendt
het hemelwaarts! Wat zoete gebeden,
wat heilige dankbaarheid, wat oprechte
verzekering, wat goddelijke neiging naar
alles dat tot u leidt! O, wat edelmoedige
belofte van opoffering!.. Hoe verleidend
en bedriegelijk zijn de beloften eener
verblindende en betooverende wereld
geweest, daar integendeel, die van God

onze verwachting zoover overtreffen, dat de ziel, op hare beurt, hem eene onschendbare, eene eeuwige trouw zweert!

O mijn God, een hart dat u bemint, schenkt gij al den vrede, al de blijdschap en geneugten des hemels. Mijn God en mijn al... Dit is genoeg voor eene oprecht minnende en teedere ziel; in die woorden vindt zij alles, wat de wereld niet inhouden, wat de wereld niet geven kan; alles, wat het heelal niet kan bevatten. Zij mint haren Jesus vooral en bovenal. Zij mint en looft hem zelfs in het midden der verlatenheid, der smart en der rampen. De beproeving zelve kan hare liefde niet vermoeien, noch hare verrukkingen wederhouden. Jesus heeft haar zijne vriendschap beloofd, zij rekt er op en houdt zich daarvan verzekerd, zelfs in de schijnbare verlatenheid. Alles is vergankelijk en bedriegelijk voor hare oogen; alles komt haar ijdel en nietig voor. Jesus hier beneden, Jesus daar boven, Jesus voor altijd en eeuwig;

ziedaar, wat in haar leeft. Dat is haar honger, haar dorst, het doel harer bezigheden en verlangens. Daarin berust het geheim haars harten. Waar toch zal zij het geluk gaan zoeken, wanneer God het haar aanbiedt? Zou zij bij den arme eene aalmoes afbedelen, zoo de rijke, de eenige ware rijke, haar dezelve ruimschoots wilde toedeelen?

O mijn Jesus, die heilvolle kalmte eener zalige en van u beminde ziel, die heilige vrijheid, die zoete eenheid, die vlammende liefde, in één woord, die gelukzaligheid der zielen ontvlamt mijnen ijver..... Wat zou ik gelukkig zijn, indien ik u ook zoo beminde, indien ik in u en om u alleen leefde! Waarom, o mijn God, stelt mijn hart altijd hinderpalen aan uwe liefde? Waarom zoo weinige gezindheid om u te dienen? Waarom dat morren onder het kruis, die koude onverschilligheid in uw afwezen? Helaas, wat is mijne deugd nog onvolmaakt! wat bemin ik u weinig, o mijn God, wat ben ik uwer guns-

ter
u
ik
m
ik
ve
ni
no
ge
al
st
w
te

ten onwaardig! Ach, neen! ik bemin u niet naar behooren, maar maak, dat ik u beminne, niet een weinig, o Heer, maar veel, teeder en vurig. Maak, dat ik niets dan bloedige tranen en grievende bitterheid vinde in alles, wat gij niet zijt, opdat ik in die gelukkige noodzakelijkheid kome, van u alleen geheel en gansch toe te behooren. U alleen, o mijn God, met al mijn verstand, met mijn hart, met al mijne werken, in den tijd, om U alleen toe te behooren in alle eeuwigheid.

XI.

**Helaas : wat heb ik u laat
bemind.**

O schoonheid die altijd
nieuw zijt, wat heb ik u
laat bemind. Aug.

. Zeer laat, helaas ! heb ik aan mijne
bekeering gedacht, o mijn God ! De
vermoeienis, welke ik mij zelven in
de wereld had op den hals gehaald,
hadden mij zoo afgemat. Het gewicht
mijner bitterheid drukte mijne ziel ter
neder. De eenzaamheid had mij som-
wijlen zulke overvloedige tranen zien
plengen, ik moest mij overgeven, o mijn
God ! ik kon niet langer aan uwer be-
rispingen wederstaan ; de krachten, om
tegen u te worstelen, hadden mij be-
geven ; ik was eindelijk verplicht, u
mijne vergiffenis af te smeecken, maar
hoe laat was het, om toen eerst een

begin te maken met u te beminnen !
 Waarom heb ik u niet eerder gekend !
 en nochtans, o mijn God, hoe weinig
 dankbaar heb ik mij voor uwe gunsten
 getoond ! Welke traagheid in mijnen
 voortgang, hoe weinig warmte in mijne
 liefde ! Gij, gij hadt zoo veel blijdschap
 getoond, toen gij mij terugzaagt, en
 hebt mij daarna met zoo vele weldaden
 verrijkt ! Elk uur mijns levens getuigt
 van eene gunst, en nochtans, gij weet
 het, helaas ! o mijn God, hoe weinig
 geweld ik mij tot dusverre heb aange-
 daan, om mijne driften te beteugelen ;
 hoe weinig pogingen om over alle hin-
 derpalen te zegevieren, en den weg, dien
 gij mij aanweest, kloekmoedig in te
 slaan.

Ja, mijn God, ik ben uwer vriend-
 schap ten eenemale onwaardig, want ik
 heb u zoo laat bemind !.... Ach ! maak
 toch, dat ik u nu vuriger beminne.
 Nooit heb ik, van u gescheiden, vrede
 gehad. Wat zou er van mij geworden,
 o mijn God, indien gij, wars van mij

steeds aan te moedigen, mij in mijne verouderde dwaling liet hervallen. O, trek alle mijne verlangens tot u alleen; versmacht mijne driften door de kracht uwer liefde; versterk mijn geloof; stort in mijn harteene brandende liefde. Maak mij deelachtig aan den vrede, dien uwe kinderen genieten. Schenk mij uwen vrede, mijn God, dien vollen en onveranderlijken vrede, die in de versterving des harten en de goddelijke omhelzing uwer liefde bestaat.

Ja, mijn God, schenk mij uwe liefde, geheel uwe liefde, want ik heb u te laat bemind. Geheel uwe liefde, want alle liefde buiten u is slechts ijdelheid en bedrog; trouwens, in u alleen schuilt de eenige, de hoogste waarheid; geheel uwe liefde, want gij zijt de eenige, die waarlijk beminnenswaardig zijt, de eenige, dien wij hier moeten beminnen, de eenige, dien wij geheel de eeuwigheid door zullen beminnen.

XII.

Heden verlang ik naar u alleen.

Uw welbeminde is van die
geaardheid, dat hij geen ande-
ren beminde wil toelaten ; maar
hij wil alleen uw hart bezitten
en daarin heerschen, als een
koning op zijnen troon.

Navolg. II, 7.

Waarlijk, mijn God, 's menschen ge-
luk is in U alleen besloten. De aard-
sche vermaken kunnen ons wel voor
een oogenblik door hunne schijnbare
geneugten verleiden : doch, in ons zel-
ven teruggekeerd, vinden wij niets dan
ijdelheid en smart. Te vergeefs zal onze
ziel de schepselen het geluk afvragen ;
zij zijn machteloos om ons hetzelfde toe
te reiken. Ach, mijn God ! het is, om-
dat wij voor U alleen geschapen zijn,

en nergens dan in U alleen rust kunnen vinden.

Dat uwe liefde zich echter niet ontstelle, o mijn God! Neen, nimmer zult gij op de kronkelpaden dezer wereld dat hart terugvinden, dat gij wildet ontroeren en zegenen. Ik zal de plaatsen, waar gij verblijft opzoeken; maar niets zal ik zoozeer trachten, als u te bezitten. En om u, o mijn God, te vinden, om uwe stem te hooren, om mij, onder uwe liefdevleugelen te koesteren, zal ik u aan de eenzaamheid afvragen, en in de bedaardheid mijns harten zal ik u aanroepen; schreiend zal ik mijne klachten uiten, in uw afwezen zal ik diepe zuchten loozen, en altoos zal ik om mijnen welbeminde roepen, om hem, die het eenigste en hoogste goed is, naar hetwelk mijne ziel zoo vurig verlangt.

Dat anderen, in plaats van u alles najagen, wat zij begeeren; dat zij dit sterfelijk leven alle genietingen, die het geven kan, afbedelen. Mij zal niets

meer behagen, dan gij alleen, en ik weet, dat gij mij, na mij aan u verbonden te hebben, niet zult verstooten. Uwe liefde is noch bedriegelijk, noch onstandvastig, noch baatzuchtig, noch zelfzoekend, eglijk die der wereld; integendeel, zij is oprecht, edelmoedig en bestendig.

Wanneer dan, o mijn God, zal ik een eeuwig vaarwel aan de schepselen zeggen! wanneer zal ik mij van al die aardsche ijdelheden ontdoen! wanneer zal ik mijne ziel van dit alles geheel ontbonden zien, om haar aan u alleen vastgehecht te mogen zien! O, als gij, mijn God, die ziel bezoekt, hoe verrukt is zij dan door de goederen, die gij haar medebrengt! Hoe menigmaal zucht ik onder het gewicht mijner rampen! Hoe vele smarten komen mij ont-rusten, verstrooien en mij van uwe zoete liefkozingen berooven? Indien ik u vuriger beminde, o mijn God; indien mijn zwak hart niet steeds den een of anderen band, die het nog aan de aarde

vastkluistert, moest verbreken: o, dan zou ik, gelaten in uw afwezen, u in de armoede zoowel als in den overvloed liefhebben en steeds uwe liefde genieten; ik zou niets zien, niets beminnen, niets begeeren dan u alleen. Niet ik zou dan leven, maar gij, o mijn God, gij in den stal van Bethlehem, gij op den weg naar Kalvarië, gij op het kruis, gij in de verrukking op Thabor.

Maar wie belet u dan, o mijne ziel, om alles voor Jesus te verlaten, en hem alleen, hem geheel alleen te beminnen?

O mijn God, laat het aldus geschieden; mijne ziel begeert het; zij vraagt het u. Heb toch medelijden met hare zwakheid, vergeef hare lafhartigheid, en hecht haar zoo nauw aan u vast, dat zij zich nimmer kunne losrukken.

XIII.

**Gij alleen, om mij aan uwen
aanbiddelijken wil gelijk-
vormig te maken.**

Uw wil geschiede op de
aarde, gelijk in den hemel

Hoe gelukkig is de mensch, die, door eene vurige neiging tot het beschouwend leven aangedreven, eindelijk aan de wereldsche zaken een laatst vaarwel kan zeggen, om zich in de zoete rust eener onbekende schuilplaats te gaan verdiepen ! Het hart, waarin Gods vrede huisvest, heeft geen afschrik van de eenzaamheid. De lange eentonigheid des nachts breekt dan gelijk aan voor eene ziel, die vurig verlangt, om van het aardsche ontbonden te zijn en zich steeds te mogen vergeten, verdiepen en voor eeuwig verbergen in de beschouwing der eeuwige waarheden.

Spreid dan, eindelijk, uwe vleugelen
 uit, o mijne ziel; laat aan dit ballings-
 oord het stof, dat u nog aankleeft;
 laat daar die beuzelingen die ijdele
 genegenheden, die vruchteloze verlan-
 gens, die verwaande rusteloosheden, die
 trotsche gemaaktheden, die vergankelijke
 liefde. Streef naar rustiger zaken, en
 verzaad u met de gedachte aan het on-
 eindige. Sta aan de minnaars der wereld
 dit zorg- en kommervol leven af, maar
 gij, ga en verheug u, omdat gij uwen
 welbeminde bezit.

Zoo, mijn God, heb ik, in de vrome
 gevoelens van een ijverig, doch slechts
 nieuwbekeerd hart verslonden, dikwerf
 van voorspoed gedroomd. Ach! hoe vurig
 wenschte ik alsdan alles te verbreken,
 wat mij nog aan de noodwendigheden
 van eenen staat van arbeid, moeite en
 zorgen verbond!

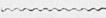
Die geluksdroomen, o mijn God,
 was ik moede, zeer moede; want in
 mijn hart verhief zich een ernstige
 strijd tusschen uwen en mijnen wil;

tusschen mijne verlangens, die ik steeds voor wettig aanzag, en uwe alvoorziende oogmerken, die mij gedurig in eenen poel van verstrooiing en moeilijkheden dompelden. Hoe menigmaal heb ik toen mijn hart klagend en morrend verrast! want het scheen, alsof een noodlottige hand voor mijne oogen zweefde, eene hand die ik voor de uwe, o mijn God niet durfde aanzien, maar die, bestendig tegen haar offergericht hetzelfde gedurig in de golven, waaruit het zich trachte te redden, wederom nederplofte. Dan, ach! toen gij u gewaardigdet mij te verlichten, o mijn God, toen ik naar u alleen verlangend, eene grootere kennis van de bedriegelijkheid mijns harten en van de geheimen uwer warme liefde kreeg, toen, o mijn God, toen zag ik wel, dat mijne verlangens niet op u alleen gericht waren. Nu erken ik, dat het eenige hoogste goed niet bestaat, zelfs niet bestaan kan, dan in de volmaakte overeenstemming met uwen goddelijken wil, hoe smartelijk derzelver voltrekking ons ook toeschijne.

Ja, mijn God, alle drukkende bezwaren, zoo u zulks behaagt; alle huiselijke zorgen, de zwaarste moeilijkheden de tallooze kommernissen des levens, indien gij zulks wilt; eene lange jarenreeks in de harde wederwaardigheden, die eene verleidende wereld ons berokkent, indien gij zulks ook begeert; altoos opofferingen en kruisen, altijd tegenspoed en verlies, altijd moeilijkheden en strijden: daarenboven een smartvol leven, een leven van bezoe-king, eene dagelijksche, eene aanhoudende worsteling tegen onze neiging naar de eenzaamheid, waar wij alleen datgene kunnen vinden, wat onze najaging waardig is:— God namelijk — wat het ons ook moge kosten: — God, ondanks ons hart, ondanks ons zelven: God en altoos God alleen, om zijnen wil alleen te volbrengen. Heeft de hemel in alle levensstaten zijne vrienden niet? Wij ook, wij kunnen ons in den onzen heiligen. Volgen wij dan vooral den wil Gods, en dien maakt God ons

altoos bekend, indien men daarom vraagt met ootmoed en met een waar verlangen om ons, wat het ook moge kosten, volkomen naar denzelven te schicken.

Neen mijn God, niet mijn, maar uw wil. U alleen begeer ik; en altijd zal ik, uw leerling, ondanks mij zelven, tot op den lijdensberg van Kalvarië, uwe voetstappen volgen; en indien mijne zwakheid klaagt, aanhoor dan slechts mijn hart, dat het morren der natuur steeds onderdrukken, en niets dan uwe barmhartigheid en liefde wil huldigen.

XIV.

U alleen met uwe verlatenheid en uw kruis.

Zoo iemand mij wil volgen,
dat hij zich zelven verloochene
en zijn kruis opneme.

Matt. xvi, 24.

Hoe weinigen zijn er, o Heer, die u om u te beminnen, en u in droefheid zoowel als in vreugde, in verlatenheid zoowel als in vertroosting, hunne hulde bieden! Hoe hevig, hoe vurig, hoe edelmoedig is de liefde tot Jesus, wanneer zij van alle hebzucht en eigenbelang is onthecht! Ach! waarom o mijn God, u om uwe gunsten alleen beminnen? Waarom zoo veel afschrik van dien weg van ontbering en kruisen, dien gij zelf bewandeld hebt, en die met uw aanbiddelijk bloed is besproeid?

Weten wij dan niet meer, dat het

kruis de grondzuil des chistendoms is; dat het kruis het kenmerk eens chistens, de haven der zaligheid, de kortste weg naar den hemel is, en dat wij daarin alléén sterkte voor onze ziel, waren vrede voor ons hart en vervulling voor alle deugden kunnen vinden?

O mijn God uw kruis heeft de aarde geheiligd. Uw kruis was ten allen tijde de wellust uwer uitverkorenen. Waarom weigeren wij toch hetzelfde kloekmoedig te dragen? En over de wereld, en over de afgoden, en over de driften heeft het de zege behaald; hoe komt het dan, dat het over onzen onwil en onze lauwheid niet kan zegevieren? Hem die aan den voet des kruises nederknielt, is alles mogelijk, o mijn God? Waarom toch verwaarloozen wij, van vijanden en hinderpalen omringd, datgene wat ons stellig kan doen zegevieren? Wij haken naar eene groote liefde, en wij willen helaas! niet geteekend worden met het bloed, dat uit het hart van Jesus, die bron van eeuwige liefde ontspringt.

Ach! dáár, aan den voet des kruises, daar voorzeker vertoont zich de tooverglans der wereld, gelijk hij is; nietig en bedriegelijk. Dáár erkent men de ijdelheid van alles, wat voorbijgaat.

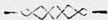
Gelukkig derhalve, ja, duizenómaal gelukkig hij, die zich aan het kruis hecht; hij, die Jesus in de vernedering wil volgen, om zich met Hem boven het vergankelijke dezer wereld door het kruis te verheffen.

Christenen, gedenken wij immer, dat onze vereeniging met den gekruisten Jesus, de maat onzer vereeniging met den verheerlijkten Jesus zal wezen. Gedenken wij steeds dat zelfverloochening voor Jesus, ware verkleefdheid en, ter zelfdertijde een zeker bewijs onzer liefde is.

O, zonder twijfel, het kruis is eene dwaasheid, maar eene verhevene dwaasheid, dewijl zij de wijsheid, en met de wijsheid alle goederen verschaft.

O heilig kruis, geheiligde schandpaal, o mijn sterkte, mijne blijdschap, mijne zaligheid en mijn leven! welk vermaak

is het, dagelijks met u te leven en te sterven, dewijl men, met u levende en stervende, leeft en sterft met Jesus. Mijn God. druk die groote waarheden diep in mijn hart, en maak mij eenen minnaar van uw kruis. O, hoe sterk zal ik zijn, als ik al mijne liefde zal gezocht hebben aan dat kruis, waarop mijn Jesus rust.

XV.

U alleen in mijnen dood.

O verblindheid en versteendheid van dat menschelijk hart, dat slechts de tegenwoordige dingen betracht, en het toekomstige niet beter vooruitziet.

Navolg. 1. 25.

's Menschen leven gaat voorbij als rook. De stroom des tijds sleept koningen en onderdanen, kinderen en grijsaards, rijken en armen, deugdzamen en boozen te gader, met eene toomlooze snelheid naar het graf. Alle eerezucht zinkt, vroeg of laat, in het graf ter neêr. Daar nemen alle bedrijven, alle bezigheden, alle ontwerpen een einde. Gelukkig dan hij, die, rijk voor den hemel, schatten van deugden, welke hij aan gene zijde des grafs terug zal vinden, bijeen heeft vergaderd. Gelukkig

dan hij, die met zich zelven in vrede heeft geleefd, en dagelijks stierf, om door den dood niet te worden verrast. Gelukkig hij, die de taal, welke in het ander leven gesproken wordt, elk oogenblik op de lippen had, en geen vreemdeling is voor die wereld, welke hij gaat intreden. Gelukkig, ja duizend gelukkig hij, die u, o God, dan levend in zijn hart gevoelt!

Mijn God, ik koester die zoete hoop dat gij, op dat jongst en beslissend uur, al de dwalingen mijner jeugd zult vergeten, om u slechts uwe eindelooze barmhartigheid te gedenken. Ja, dan zal ik met een onwrikbaar vertrouwen in Hem hopen dien ik mijnen God en mijn al, mijn eenig goed, den eenigen vertrouweling mijner ziel zal hebben genoemd. In Hem zal ik hopen, die mij zoo dikwerf dat hart aan hart zijner goddelijke genegenheid toestond. Zou ik gedoogen, dat datzelfde hart door de angsten en folteringen van den booze op datontzaggelijk uur werde verscheurd?

Ach ! zoo nochtans het voorgevoel uwer geduchte oordeelen mij met schrik en vrees mocht komen vervullen, dan zal ik mij uwer barmhartigheid en tegenwoordige liede gedenken, en voor mijn geest brengen die geringe opofferingen, welke ik om uwentwil heb geoefend, en die gij met oneindige goederen, zonder evenredigheid, belooft te beloonen.

Ja, mijn God, op uwe goedheid zal ik hopen ; want in dit laatste uur wil ik van u niet gescheiden worden. Zonder u wil ik het ander leven niet ingaan. Onder eene plechtige verzekering mijner eeuwig liefde, wil ik in uwen schoot, o mijn God, den laatsten adem geven.

Wat baat mij eene prachtige begravenis ? Wat de heete tranen veler vrienden ? Wat een marmeren praalgraf ? dat alles kan slechts dienen, om een nietig stof te vereeren. O neen, niets van dien ijdelten toestel, die het graf der grooten dezer aarde versiert, mag bij mij gevonden worden , neen, dat mijn graf

verlaten en arm zij; maar dat de engelen mij te gemoet snellen, om mijne ziel hemelwaarts te voeren. Ziedaar den stoet, dien ik begeer. Geef mij dan, indien u zulks behaagt, o mijn God! geef mij gebrek aan vergankelijke goederen, maar verleen mij den overvloed der deugd. Laat mij arm voor de wereld, maar rijk voor den hemel sterven. U begeer ik in dit leven, naar u verlang ik in mijnen dood. Wat kan ik in den hemel, wat zal ik op de aarde anders wenschen, dan u alleen o mijn God!...

Om u in alle eeuwigheid te bezitten.

Vader, ik begeer dat deze, die gij mij gegeven hebt, mij overal volgen.
Joann. xvii, 24.

Rampzalig hij, die, met God in vijandschap levende, beducht is om den dood, dien overgang van de dagen van barmhartigheid tot die van gerechtigheid, te aanschouwen!

Helaas! vlucht, bedriegelijke glans; vlucht rijkdom, voor een ingebeeld welzijn vergaderd; vlucht vermaken, onbestendig van duur; vlucht armzalige en treurige hersenschimmen! gij immers kunt den engen weg des grafs niet inslaan; want weelde en vermaken, alles moet eenmaal onder een kouden steen nederzinken.

Wat angstvollen storm is het leven! Wee hem, die zich onder de liefdevleugelen van zijnen God niet verschuilt

noch zich met de zoete hoop kan vleien,
van eens in het gezelschap zijner kin-
deren te worden opgenomen!

En toch, het leven is zoo kort!...
En het uur van scheiden kan op het
onverwachts slaan! Een hemel voor
erfdeel, of eene eeuwigheid van pijnen
indien men geene eeuwigheid van ge-
luk wil verdienen!., Dan, zulk een
oordeel kan binnen weinige dagen, ja
misschien morgen, misschien in het
vallen van den avond, misschien van
nacht, onherroepelijk uitgesproken wor-
den! En echter in weerwil dezer
waarheden die voor geene beuzelingen
mogen doorgaan, vestigen wij, het oog
steeds omslaid, onze blikken nog op
de weelderige buitensporigheden van
dezen aardschen dampkring, en wij ver-
waarloozen de eenige, de enkel noodza-
kelijke zaak, die wij op deze wereld
hebben te verrichten.

O mijn God, indien uwe barmhartig-
heid zoo groot, zoo lijdzaam, zoo onuit-
puttelijk is in dit leven; hoe ontzaglijk

zullen dan ook uwe oordeelen in het ander zijn ! Hoe schrikwekkend is uwe rechtvaardigheid voor dengene, die dezelve rijp overweegt !

Gij zult nochtans, o mijn God in dagen van toorn, degenen, die uwe geboden onderhouden en in uwe liefde geleefd zullen hebben, niet verpletteren. Deze immers zullen zich niet in de ingewanden der aarde voor uw gelaat behoeven te verbergen ! Neen op uwe beloften zullen zij hopen, op uwe goedheid zullen zij zich met liefde verlaten. Bannelingen op deze aarde, met higgende borst zuchtend naar hun vaderland, zullen zij aan hunne verrukking en blijdschap den vrijen teugel laten, wanneer zij op den oever des vaderlands zullen nederknielen ; als dappere kampvechters zullen zij, na zich in het strijdperk te hebben afgemat, van vreugde opspringen, zoodra zij den grooten rustdag boven hunne hoofden zullen zien aanbreken.

Ja, de eeuwigheid behoort u toe, o

mij
uit
zo
ne
zen
de
zen
de
den
lus
den
per
da
vre

bu
wa
he
ne
zie
eer
wo
Go
wa
all

mijn God! doch gij hebt haar aan uwe uitverkoornen beloofd, opdat zij u daar zouden kunnen beminnen, en beminnen, zonder vrees van u ooit te verliezen. Dat zal voor uwe gunstelingen de dag van het groote paaschfeest wezen, de overtocht van de slavernij tot de vrijheid. Dan zal ook de bespotting der goddeloozen, de verachting der welustelingen, de drievoudige verleiding der wereld, de hartverscheurende rampen der ballingschap, ja, alles zal gedaan, alles zal voorbij zijn... liefde en vrede zullen dan alleen heerschen...

Jerusalem! Jerusalem! prachtige burcht, beloofd land der uitverkoornen, wanneer zal ik uwe schansen op de heuvelen des hemels zien prijken! wanneer zullen uwe muren van jaspis en goud zich voor mijne oogen vertoonen, die eene schepping van meesterstukken en wonderwerken omvatten, alles wat de God des hemels, Zijne hoogste Majesteit, waardig, heeft kunnen bijeenzamelen, alles wat zijne almacht en liefde, ter

voltrekking van het geluk zijner uitverkoornen heeft kunnen uitdenken!

O, hoe aangenaam zal het alsdan zijn, geleden, gestreden en gearbeid te hebben! Dan is er geene vrees meer, de stad Gods is eene onoverwinbare burcht Geen kommer voor de toekomst meer. De toekomst der gelukzaligen is de onveranderlijke eeuwigheid, de eeuwigheid van God zelve, de eeuwigheid zijner vreugde, de eeuwigheid zijns vredes. Hef nu, o Israel! hef de gezangen van Sion aan, bezing met de engelen de heerlijkheid uws Scheppers. Doe met hen uwe dank- en liefdetonen schallen! Voortaan niets meer dan eene volmaakte eenheid, eene ontsluitende en onschendbare eenheid tusschen uw hart en het hart van uwen God, van hem, o minnende ziel, dien gij steeds uwen Jesus, uwen welbeminde en uw al noemdet.

Ja, mijn God, dan zullen de menschen ondervinden, dat gij hen niet bedrogen hebt, wanneer gij weleer zeidet:

Zalig zijn zij, die vervolging, verdrukking en armoede lijden; want in de eeuwigheid zal uw eigen erfdeel het hunne worden. Zij zullen deel hebben in uw koningrijk, en deszelfs schatten ja, deszelfs glans en luister zullen hem, die in de rampen dezes levens gelaten zal geweest zijn ter belooning strekken. . O, hoe rijk zal God dan zijn, hoe mild en edelmoedig, om der gelukzaligen honger naar rechtvaardigheid en dorst naar liefde te verzaden, om hunne vervolging, verachting, beproeving en strijd te bekronen!

O gelukkig, duizendwerf gelukkig zij die, in vrede met den Heer, het hoofd zullen nederleggen, om als zalige genooden op het gastmaal der eeuwige vreugdefeesten te ontwaken.

O mijn God doe mij dan hier op de gloeiende kolen der beproeving gaan, maar ondersteun mij, en geleid mij tot aan de poorten der eeuwigheid; want u wil ik in uwe heerlijkheid aanschouwen, gij moet voor eeuwig mijne vreug-

de, mijn schat mijn rijkdom en mijn loon wezen.

O zalige eeuwigheid ! van daag, morgen misschien nog, lijden, gebrek, en kwelling, maar daarna, o eeuwigheid ! niets dan rust, niets dan geluk niets dan onuitsprekelijke blijdschap...

Je
ha
on
to
ha
ge
G
al
ni
de
ve
oc

mijn
or-
en
id !
ets

XVIII.

Liefde-ontboezeming.

Een groot geroep in de ooren
van God is reeds de brandende
zucht van onze ziel, die zegt:
mijn God, mijne liefde : gij zijt
geheel de mijne, en ik ben geheel
de uwe. Navolg. III, 5.

O mijn allerzoetste en allerliefste
Jesus, u kom ik de volle liefde mijns
harten opdragen. Ja, in weerwil der
onbesefbare ellenden, die gij hetzelfde
toekent, o mijn Jesus ! verzekert dat
hart mij nog altijd, dat het geen leven,
geene liefde, dan voor u alleen bezit.
Gij zijt zijn hoogste, zijn eindeloos, zijn
alverzadigend goed. Het overige is een
niet voor zijne oogen, aan u geeft het
de voorkeur, niet alleen boven al de
vergankelijke goederen der aarde, maar
ook boven al de schatten des hemels,

indien gij zelf er de eenige en hoogste waarde niet van waart.

Wat toch zouden de heerlijkheden van het eeuwig lustverblijf voor mij zijn, indien gij daarin niet woondet, o mijn God? Welk onheil, daarentegen, zouden de kruisen van een langdurig en pijnlijk leven, de ontbering en de ballingschap mij kunnen berokkenen, indien ik u daarin slechts mocht bezitten? Ja, u alleen, u zonder verdeeling, u geheel en gansch en altijd u alleen: ziedaar, wat mijn ziel verlangt, waarnaar zij streeft, wat zij bovenal met vurigheid zoekt.

O Jesus, die mij, van mijn eersten levensdag af zoo vele weldaden hebt geschonken!

O Jesus, die mij zoo dikwerf met uw vleesch en bloed, aan de heilige tafel, hebt gevoed!

O Jesus, die mij zoo dikwerf hebt opgericht en met troost overladen!

O Jesus wiens hart met het mijne dikmaals zulke zoete woorden heeft ge-

wi
ve

he
ge
na

all
mi
tre
ik
sel
ne
de
de
ve

mi
ik

vo
ée
uv
to

wisseld, zulke geheime en verrukkende verkeerungen heeft gehad!

O allerliefste Jesus, u bemin ik, u heb ik uit ganscher harte lief. Ja ik gevoel, dat elke hartklopping eene zucht naar u is.

Ach! zend dan alle vernederingen, alle kruisen, alle rampen en smarten op mij af; maar o, ik smeeek u dit, onttrek mij uwe liefde niet; gedoog, dat ik u altijd als mijn eenigst, onverwisselbaar en onvergangaar goed beminne. Neen, niets, o mijn God, niets op de aarde, niets in den hemel, niets in den tijd, niets in de eeuwigheid kan u vervangen...

Gij zijt mijne eeuwigheid. Gij zijt mijn hemel, mijn leven. Niets verlang ik, niets hoop ik, dan u alleen.

Ja in dit en het ander leven, in de voorbijgaande en de eindelooze dagen, één enkel goed, o mijn God! niets dan uwe liefde, niets dan u geheel. O, dan toch zal ik rijk genoeg zijn!....

XVIII.

Godvruchtige gedachten.

God is liefde, en hij, die
in de liefde volhardt, blijft in
God en God in hem.

Joan. IV, 16.

Hij, die zijn hart aan de reine liefde van Jesus heeft toegewijd, wordt niet door vrees van bestraffing, niet door hoop op belooning, tot dienstvaardigheid aangedreven; neen, hij bemint God om God; dat is te zeggen, omdat God de schoonheid zelve.... de goedheid zelve.... omdat God zijn Vader is.... Zijn eenig vermaak is God te behagen, zijn eenige vrees, hem te mishagen. Ja, ware er zelf geen hemel, geen hel, nog zou hij de vurigheid zijner liefde en achting, welke hij God toedraagt, niet laten verkoelen; en niemand nochtans is meer beducht voor de hel, en meer verlangend

naar den hemel: niet omdat eigenbelang hem hiertoe aanspoort, maar om de liefde, die hij voor God in het harte draagt. Ik vrees de rechtvaardigheid Gods niet, zegt hij, maar ik huldig dezelfde, en echter doet de gedachte der hel mij beven, omdat God daar niet bemind wordt; omdat hij daar gelasterd wordt; omdat daar zijn evenbeeld vernietigd wordt, en zijne verdiensten en zijn bloed daar nutteloos zijn. Ziedaar, wat mij nacht en dag naar den hemel doet verzuchten, in afwachting van het gelukkig oogenblik, waarop ik zal mogen zeggen: God is over mij tevreden, al zijne oogmerken zijn vervuld, zijn werk is voltooid, en mijn hart is verzekerd, dat het hem eeuwig, zonder vrees of gevaar van hem ooit te vertoornen, mag beminnen.

De christene ziel, van de wereld ontbonden, heeft, zoo voor den tijd als voor de eeuwigheid, slechts één verlangen namelijk, om met Jesus vereenigd te worden door die onbesefbare eenheid,

welker goddelijke schildering in den geheimen zang der liefde ons van verrukking vervoert: *Mijn welbeminde is aan mij en ik aan hem; hij sluimert tusschen de leliën, tot dat de dageraad aanbreekt en het duister verdwijnt.* Helaas! wat zoekt gij buiten u zelve? Treed, treed in uw hart; bereid daar voor uwen hemelschen bruidegom eene zijner waardige woonplaats, en hij zal komen en daarin rusten; want het is een vermaak voor hem het hart, dat hem verbeidt, te bewonen. Alsdan, alleen met Jesus, ver van het gerucht der wereld en der schepselen verwijderd, zal hij tot u *als een vriend tot zijnen vriend* spreken, en gij, verrukt door hem te hooren, zult nimmer naar iemand, dan naar hem alleen luisteren.

Ongetwijfeld zijn niet alle christenen geroepen tot dien verheven trap van volmaaktheid, welken zoovele beschouwende heiligen, die in de wildernis leefden hebben bereikt. Allen echter,

door het gewoel en gerucht der samenleving omringd, moeten zich in het geheime huns harten eene eenzaamheid scheppen, waar zij zich kunnen afzonderen, om daar met Jesus te verkeer en zijn bijzijn te genieten. Aldus van de gedachten des tijds en der aarde tot die eeuwige zaken verheven, zullen zij weldra eenen walg krijgen van de dingen, die voorbijgaan, en zij zullen, even als ontelbare heiligen, die hier in de vergetelheid hebben geleefd, met den Apostel mogen zeggen: Ons leven is met Jesus Christus in God verborgen.

O Jesus! met den H. Joannes wensch ik op uwe geheiligde borst te rusten, en mij, door mijn hart op het uwe te leggen, met liefde te verzadigen... Even als de beminde leerling, begeer ik, dat uwe liefde mij onderwijze..... Die leerling zeide, na rijpe ervaring: *De zalving leert ons alles*. Die inwendige zalving uws geestes onderricht ons in

stilte..... Men bemint en men weet alles, wat men weten moet. Men is verrukt en men wenscht niets meer te hooren.... In het hart draagt men het zelfstandig woord dat de ruimte onzer zielen aanvult, alle waarheid vindt men in hetzelve.... o Jesus! o liefde! ik heb geen ander boek meer dan uw hart..... Daarin weet ik alles met niets te weten en mij zelve te vernederen..... dan leef ik datzelfde leven, dat gij leeft in den schoot uws vaders; ik leef van liefde; de liefde werkt in mij... Zwijg dan, nieuwsgierige en waanwijze wereld; op de borst van Jesus heb ik *die zalige onwetendheid en heilige droefheid des kruises geleerd*, in welker vergelijking al uwe wetenschappen niets dan onkunde zijn.... Ik weet dan alles, en wil slechts het eenig noodzakelijke weten, namelijk de liefde. *God is liefde!*....

Het heilig hart van Jesus zegt een dienaar Gods, is de zetel aller deugden de bronwel aller zegeningen, de schuilplaats aller heilige zielen; dat aanbid-

delijk hart brandt altoos van liefde voor den mensch, is altoos geneigd om allerlei genaden over hem uit te storten, is altoos door onze rampen getroffen, altoos gereed om ons te ontvangen en ons ter schuil-, woon- en rustplaats in dit leven te verstrekken. Nadert dan dat hart, gij vooral, die met kruisen, bekoringen en ellenden overladen zijt, nadert !....

De ziel, waarin de liefdevlam brandt, verlangt alleen naar den hemel, haakt alleen naar de eeuwigheid, en verzucht alleen naar haren Zaligmaker, die haar rustpunt, haar verlustingsoord is.

In Jesus vind ik duizende zoetigheden, hij is mijne vreugde, mijn geluk, mijn schat en mijn leven ; met volle teugen laat hij mij den kostelijken drank zijner liefde drinken, in mijn hart ontsteekt hij het vuur zijner goddelijke liefde.....

Dat alles verga.... dat alles verdwijne...

dat alles mij verlate ! zonder moeite
zeg ik aan alles vaarwel, omdat ik
God alleen zoek..... Hij is mijn eenig
goed, dat mij dierbaar is: *Mijn God*
en mijn al !

TWEEDE DEEL,

UITNOODIGING TOT DE HEILIGE COMMUNIE.

Wie van dit brood eet
zal in eeuwigheid leven.
Joan. vi, 52.

d
C

z
t
a
z
z
d

l
t
s
c
c
v
l

VOORWOORD.

Hoe ongelukkig zijn zij, die zich van de heilige Tatel verwijderen ! De eerste Christenen naderden alle dagen tot dezelve.

Hoe ongelukkig zijn zij die, hoewel zij bij de heilige Offerande der Mis tegenwoordig zijn en hunne broeders aan het feestmaal der engelen zien aanzitten, nochtans na een blik op zich zelven geworpen te hebben, verklaren dat zij zulks niet waardig zijn !

Ongelukkig zij, die, terwijl ze hunne hongerige broeders zien toesnellen, nochtans zeggen, dat zij zelven geen honger hebben en niet behoeven te eten; ongelukkigen, want den hongerigen naar den God van liefde, is de eeuwige verzadiging beloofd.

Wee u, onwaardigen en onverschilligen, wee u duizendwerf ! want de

mensch kan op aarde dikwerf en heilig te Communie gaan; een brandend verlangen sluit een diepen eerbied niet uit. Wee u, want de Heer spuwt diegene uit, die eenen walg hebben of onverschillig zijn.

Wee ook degene, die niet durven, want zij, die op aarde uit zijn aanbiddelijken kelk niet willen drinken, zullen eens, ondanks hunzelve, den kelk zijner gramschap ledigen.

Voor dezulken zijn deze bladzijden niet geschreven; neen, zij zijn slechts bestemd voor die godvruchtige personen, in wier hart zij weerklink vinden; voor de dischgenooten aan het feestmaal der Engelen. Hen roep ik toe: schept moed, Christenen, ondanks de wereld, de offeringen en beproevingen, schept goeden moed..... De Communie op aarde, hoe zoet reeds, is slechts een voorsmaak van hetgeen wij in den hemel zullen smaken.

Doch de Heer heeft ons die voorsmaak reeds hier beloofd: *Hier is het*

brood, dat uit den hemel is neder-gedaald. Diegene, die er van eet, sterft niet en bezit hel eeuwige leven, en ten jongste dage zal ik hem verwekken. Hechten wij ons dus sterker dan ooit aan de gelukkige en heilige gewoonte vast, van een Sakrament te ontvangen, waar alle goed uit voortvloeit; ja alle deugden des Christendoms vinden daar hun oorsprong, geloof, hoop, liefde, ootmoedigheid, liefde tot het kruis, liefde tot de afzondering, tot stilzwijgendheid, onderwerping aan den wil van God, zelfverloochening. Ja daar vindt men alles: alle troost, macht, liefde, vurige liefde, reine liefde. Wel! hoe zal dan de ons omringende gloed, die de engelen in zulk een verheven liefde ontvlamt, ook in ons niet een weinig liefde ontsteken?

O mochten deze weinige regelen iets goeds uitwerken! mocht God ze zegenen! Dit wensch ik uit geheel mijn hart, dit smeek ik Hem van zijne goedheid af.

I.

De proeftijd voor den Hemel.

Gelijk de levende Vader,
mij gezonden heeft en ik
voor den Vader leef, zoo zal
ook die mij eet, voor mij
leven. Joan. VI, 58.

Aarde, gij zijt voor ons slechts een doortocht, een tranendal, eene treurige ballingschap! Dagen van vermoeienis en ellende, dagen van dikke duisternis en bitter bedrog, welke de menseh op aarde doorbrengt! Doch in den hemel wacht hem de eeuwige rust, in den hemel de waarheid en het licht, in den hemel alle goederen, welke Christus aan zijne leerlingen beloofd heeft, die moedig in het strijdperk der zaligheid zullen gestreden hebben. En opdat wij met moed op den weg der zaligheid zouden voortgaan heeft de in zijne

oneindige barmhartigheid zoo goede God, op den tocht van den tijd naar de eeuwigheid, bronnen gesteld, waaraan wij onze ziel kunnen verkwikken en nieuwe krachten kunnen putten. Die bronnen zijn de Sakramenten: het heilig Sakrament des altaars is uitstekender dan de andere, wijl het niet alleen de genade mededeelt, maar den oorsprong der genade schenkt,

Zoo kunnen wij, met God in de heilige Communie te bezitten, waarlijk zeggen, dat wij alles bezitten, wat het verblijf der uitverkoornen bevat; alles wat er het geluk en het leven van uitmaakt; alles water, de geheele eeuwigheid door, de gelukkige en onverklaarbare bezigheid zal zijn.

Met God zich door de heilige Communie vereenigen, hem dikwerf daar ontvangen, hem er met liefde ontvangen, is dus reeds doen onder den hemel, hetgeen wij in den hemel zelve zullen doen, wat wij geroepen zijn eeuwig te doen. Dit is zich vooruit te

gewennen aan de taal der nieuwe wereld, waarin wij na dit leven geen onderricht meer kunnen ontvangen; dit is onze harten toetsen aan de goddelijke liefde, die ze in den eeuwigen luister onverdeeld moeten bezitten; dit is het voorspel tot de schoone gezangen, welke wij met de engelen zullen aanheffen; dat is in de ballingschap beginnen, hetgeen wij in het vaderland zullen voleindigen.

Gelukkige roeping, God in de oneindige opvolging der eeuwen te prijzen, te verheerlijken, te danken! Doch hier op aarde wordt deze roep beproefd. In de heilige Communie hebben wij den zaligen proeftijd, om tot de gemeenschap der heilige vrienden van Jesus te worden toegelaten. Hier de proeftijd, in den hemel de gelofte!.....

O zalige proeftijd der heilige Communie, gij ontvangt mij aan een geurenden disch, om mij eens de zoete spijs van 't feestmaal der uitverkoornen te doen smaken. Op aarde, opent ge mij

slechts de bruiloftszaal van het Lam, om mij later aan zijne eeuwige bruiloft te ontvangen.

Zalige proeftijd, uwe kortstondige, doch dikwerf hernieuwde vereeniging, met den God des hemels, is reeds het schitterendste proefstuk van den onverbreekbaren vereenigingsband, welken Hij, in den luister van zijn verblijf hechter zal toehalen.

Ja, de proeftijd door de heilige Communie, om daarin te smaken, om daarin onder onze zwakke tenten denzelfden God te danken, dien wij zullen smaken en danken in den hemel.

De proeftijd op aarde, om van onze verachtelijke woningen Gode welgeval- lige woonsteden, en eeuwigdurende tempels te maken, waarin de opperste liefde zich wil verwaardigen reeds hier het rijk van liede te stichten, dat zij in de heilige stad zal voltooien.

De proeftijd op de aarde, in de vereeniging van Jesus onder den schijn van brood, om ons met vurige liefde

te doen verzuchten naar het geluk van hem van aanschijn tot aanschijn, gelijk hij is, in den schoot zijner uitverkooren te bezitten.

De proeftijd op aarde, om ons in de heilige Communie, op aarde eenen voorsmaak te geven van de Communie des hemels; om ons, in de verzadiging aan dit goddelijk feestmaal, een meer brandenden, en meer onleschbaren dorst naar de hemelsche rechtvaardigheid te schenken.

De proeftijd op de aarde en de proeftijd des hemels, om ons tot de heiligheid van het altaar der aarde, tot het altaar in de Hemelen, van de tafel in de ballingschap, tot de tafel in het vaderland uit te noodigen.

De proeftijd voor den hemel, opdat de intrede van Jesus in ons hart, ons met vurigheid naar het vertrek uit dit leven van ellende mocht doen verlangen, om in een onsterfelijk en roemvol leven in te gaan.

De proeftijd voor den hemel, opdat

on
gi
to
de
we
bi
zu

onze aanbidding en onze dankbetuiging aan de heilige tafel de voorzang tot danklieden moge zijn, welke wij in de eeuwige tabernakelen zullen doen weêrgalmen; daàr, waar nimmer de aanbidding, de dankbetuiging, de liefde zullen ophouden.

II.

De Heer is daar.

Ziedaar de Meester. Hij vraagt naar u. Op dit woord stond Maria dadelijk op, en ging naar hem toe.
Jois. XI, 28, 29.

De Heer is daar..... Dit woord, dat zooveel vreugde verschaft aan degenen die Jesus vurig beminnen; dit woord, dat hun hart ontroert en hen zich doet haasten, om zich aan zijn goddelijken maaltijd te begeven; dit woord wordt helaas! door vele andere Christenen, koud en onverschillig aangehoord. De Heer is daar, roept hun de Kerk toe, en zoo gij hem in uwe woning niet ontvangt, sterft gij voor de genade. *Tenzij gij het vleesch van den Zoon des menschen eet en zijn bloed drinkt, zegt Jesus zelf zult gij het leven in u niet hebben.*

Maar altijd gevoelloos voor zulke dringende en eervolle vermaning, be-rooven zij hunne ziel van het eenige voedsel dat haar kan doen leven. De God des hemels noodigt hen aan de tafel van den algemeenen huisvader, maar de aarsche aangelegenheden, de bovenmatige zorgen der wereld trekken hen onophoudelijk in den woedenden draaikolk der nietigheden. Eenig goud, een stoffelijk goed, beuzelachtige ver-maken, die binnen eenige dagen aan de poort des grafs zullen ontnomen wor-den, ziedaar, wat de onzinnigen ver-kiezen, boven het onderpand der onster-felijkheid en het zegel van een eeuwig luisterrijk leven, dat hun wordt aan-geboden.

O, in de schoone dagen van hunne kinderlijke onschuld, bezaten zij een zuiver hart om Jesus aan te bieden en als gelukkige dischgenooten, verdrongen zij zich aan zijne tafel. Thans hebben de stormen der wereld het veld des Hee-ren verwoest, hun hart stort die ver-

zuchtingen niet meer, op hun voorhoofd blinkt niet meer die reinheid der Engelen. Alles is geschonden; hunne ziel sleept zich voort door een leven met last en bitterheid bezaaid: de vermaken der aarde en niets dan de aarde: ziedaar alles wat hun overblijft; de uitgezochte spijzen aan de hemelsche tafel worden opgedischt, de goddelijke drank, die, de geheele eeuwigheid door de wel lust der uitverkorenen zal uitmaken, wordt geschonken; doch dit is overgelaten aan de blinden, de armen, de kreupelen; de onwetenden en de eenvoudigen. Zoo ziet men de dienaars met overvloed begiftigd en met volle teugen, aan die bron der hemelsche geneugten, hunnen dorst lesschen, terwijl de gelukkigen dezer eeuw, in dit leven, de verborgene droefheid van een verontrust en nimmer vredesmakend gemoed blijven verduren, en, in het andere leven de smart van een verscheurenden honger en van een de ingewanden verterenden dorst zullen gevoelen.

Wat is er van die schoone eeuwen des Christendoms geworden, toen men de onverschilligen, zoo weinig in getal, nog kon tellen en ze met den vinger aanwijzen? Waar zijn die gelukkige dagen? Waar die tijd van heiligen ijver, toen een Theodosius, nederig geknield aan de deur der kerk, het keizerlijk purper met asch en tranen bedekte en Ambrosius om de liefde Gods bezwoer, hem vergiffenis te schenken, ten einde aan de tafel der kinderen te kunnen aanzitten? Toen kende men waarlijk het geluk van te communiceeren. De Heer was immers daar, Hij was wezenlijk de levenskracht der zielen.

O mensch! waarom thans die laffe onverschilligheid? Voedt dan het manna des hemels reeds te lang de kinderen der woestijn? Wilt gij dan nog langer, met uw walgen en verachten, de verkwistende goedheid van uwen God vergelden?

O mijn God! gij zijt nochtans de verwachting der volkeren! gij die reeds

voor uwe komst op aarde, waart; gij, het voorwerp der verlangens en vurige verzuchtingen van de aartsvaders, de profeten en heiligen van Israël; en thans, mijn God, na uwe komst, thans na zulk een langen tijd, waarin gij de belofte van met ons te blijven vervult. thans na zoovele verloopene eeuwen in eene oneindige, bovenmatige, onverklaarbare liefde, die nooit ontrouw is geweest, vindt gij den mensch onverschillig voor zulk eene groote liefde.

Ongelukkige Christenen, die slechts den naam van Christenen draagt, die u zelven verlangt en u buiten de gemeenschap der heiligen stelt; trouwelooze leerlingen, die hem verlaat of voor eene dienstmaagd heeft; gij durft niet verstandig zijn, omdat de onzinnigen u zouden uitlachen; gij durft niet naderen tot de tafel, welke duizende engelen met hunne vereering omgeven, gij durft daar niet gaan aanzitten, wijl rampzaligen, van wier lippen slechts onzin en domheid vloeit, uw geloof zouden bespotten!

O, welke keten is 't menschelijk opzigt, dat den Christen, als een lagen slaaf, zoo schandelijk gekluisterd houdt! Kon het Christendom, dat de slavernij verbroken heett uwe kluisters niet verbreken en u in vrijheid stellen? o Christen! daar gij uwe lippen niet aan den kelk van Jesus aanbiddelijk bloed durft brengen, vrees dan ten minste eens uit den beker zijns toorns te drinken; vrees dat hij u van dit uur af, in uwe ijselijke onverschilligheid late insluimere, om u niet eer uit uw onslaap op te wekken, dan wanneer de donder zijner eeuwige gramschap over u zal losbarsten.

O mijn God! moet men dan den mensch met straf bedreigen, om hem tot het zalige genot uwer heilige liefde over te halen. Waarom toch, mijn God, volhardt gij, om u zelve aan uw schepsel te schenken, daar dit ondankbaar schepsel u halstarrig ontvlucht?... Kan dit uw geluk dan vergrooten! Laat het veel liever verdwalen en smachtend

van dorst op het brandende zand der woestijn bezwijken. Verlaat de aarde, die u bespot en veracht, en blijf in de hemelen, waar de engelen u loven en aanbidden.

Maar neen, God is geheel liefde. Wanneer het liefde voor zijn scheepsel betreft, kan hij alles. Dit zal altijd het wonderbaarste, het diepste, het onpeilbaarste zijner geheimen uitmaken.

Ja, onze God zal immer onder ons blijven. Voor tien rechtvaardigen zoude hij Sodoma gespaard hebben, voor tien rechtvaardigen zal hij nogmaals toestemmen, de verachting en de lasteringen van een millioen onverschilligen, te verdragen. God heeft de zijnen, zijne welbeminden, zijne kinderen; en met dezen stelt hij zich schadeloos voor de lafhartigheid des verraders.

Bij mijn ontwaken, zal ik mij in den schoot van Jesus werpen!.... De Heer is daar!... Nog een oogenblik en ik zal mij aan zijne tafel nederzetten, ik zal hem in mijn hart innig omhel-

zen, en dit hart zal zich in het zijne, in betuigingen eener onuitsprekelijke liefde verliezen!...

O ja, dit zijn de gevoelens dergenen, die door een weinig geloof slechts bezielde worden; en Jesus weet dit, en Jesus scheidt er vermaak in, om met hen te wonen, en in zijne onverklaarbare liefde stemt die goede God toe, om voor hen alles te verdragen, tot zelfs de onteering der heiligschennis... gelijk hij reeds voor ons allen, op den kruisberg, de bespottingen en den dood aan het schandhout had willen verduren.

O mijn God! hoe diep, hoe peilloos is de afgrond uwer oneindige liefde! Ach, blijf, blijf altijd, o mijn God! wijl het uw vermaak is, blijf altijd om uwer kinderen wille, geef ons opdat dit tegen de traagheid der wereldlingen opwege, geef ons, al den ijver der eerste Christenen, al de liefde van die kampvechters des geloofs, op wier gelaat, bij het verschijnen aan de heilige Tafel,

in de diepte der Katakomben, verborgen, de sporen van het vuur der vervolging nog blonken. O zij beminden u, o God, gij waart wezenlijk daar. Gij ontvlamdet in liefde tot u, de harten van hen, die niets zoo vurig wenschten, dan den brandstapel te beklimmen, of onder den tand der leeuwen verslonden te worden....

Ontsteek dan in ons, o mijn God, een weinig dezer liefde; dat wij gansch blaken van liefde, wijl ons dezelfde voordeelen geschonken zijn, wijl gij aan ons u zelven geheel en al schenkt.

Uwe liefde, uwe grootste liefde, o mijn God! want de engelen zouden onmachtig zijn, om u genoeg te bedanken voor de liefde, welke gij zelf het eerste aan ons in de heilige Communie zoo buitensporig verkwist.

III.

God in ons.

Die mijn vleesch eet en
mijn bloed drinkt, blijft in
mij, en ik in hem.

Joan, vi, 57.

Slechts één leven begeer ik in mijn hart; het leven van God in mij... Wijk, aardse liefde, vluchtigenschaduwbeelden, die den mensch een oogenblik vermaken, om hem later des te zekerder in het verderf te storten; verdwijnt, bedriegelijke hersenschimmen, die op het graf uiteenstuiven, ik duld maar ééne liefde in mij, die alléén eeuwig, alléén onvergankelijk is, gelijk het voorwerp dat haar onderhoudt.

God in ons door de genade, God in ons door de heilige Communie, ziedaar, het eenige goed, dat de mensch behoort te zoeken. Dáár is de God van het

Evangelie, de God van ware kennis, de God van alle waarheid; dáár is het brandpunt, waaruit, langs alle zijden, op ons verstand de stralen der opperste wijsheid nederschieten. De zachtaardigheid der liefde, de sterkte des geloofs, de onderwerping, het geduld en al de deugden van den Christen; dit zullen de vruchten zijn van den boom in onze harten geplant, dit de stralen der zon van rechtvaardigheid, door de heilige Communie in onze zielen geplaatst.

God in ons.... zoo communiceeren wij op aarde. Wij in God.... zoo zullen wij communiceeren in den hemel. O zoo gij in ons in den tijd verblijft, o mijn God! zullen wij gewis in de eeuwigheid in u verblijven. Zoo wij door u leven, onder de menschen, zullen wij in het midden der engelen zeker door u leven. Zoo wij uwe vrienden zijn in dit leven, zullen wij dit ook wezen in het andere, zoo wij uwe tempels zijn op aarde zult gij de onze wezen in den hemel.

God in ons op aarde en in den hemel.... en nooit scheiden, altijd vereenigd blijven; eeuwig in God uitgestort, in God alleen ademend....

God in ons.... o neen! het geluk van met Jesus te wonen, is niet, bij uitsluiting, het verblijf in die eeuwige woonstede; God is in ons door zijne liefde! in de heilige Communie is hij er daarenboven waarlijk, wezenlijk, met lichaam; ziel en godheid. *De geheele uitgestrektheid der hemelen kan hem niet bevatten*, en in de zwakke woning van 's menschen hart plaatst hij zijn heiligdom en zijnen tempel. De plaats is eng, waarom is zij dan nog door de aarsche bekommelingen overweldigd? O mensch, gij arm schepsel, breid toch het gebied uws harten uit, dat geene hoogmoedige genegenheid het reeds zoo bekrompen plekje, dat gij in uw ballingschap bezit, aan God nog kome betwisten. Vergroot, vergroot gij zelf, o Heer, die zoo kleine woning; dat mijne ziel bij het verlaten der aarde,

ruim genoeg zij, om u in de hemelen te bevatten, als daar het licht en de zaligheid in stroomen op ons zullen nederstorten.

God in ons.... In ons zijn leven, zijne liefde, zijn vrede, zijne goedheid, zijne zuiverheid....

God in ons als *wetgever*; dat hij daar regele, daar gebiede, daar alles beschikke naar zijn welbehagen... Als *koning*; dat hij zijn koninkrijk herkenne, dat geen enkele zijner onderdanen, geen enkele onzer gedachten aan zijnen wil niet gelijkvormig zij. Als *rechter*, zal hij ons geen onverzoenbaar, en vervaarlijk aangezicht keeren, hij, die ons in zijne goddelijken maaltijd zoo veel troost, leven, hoop, vergiffenis en vrede heeft gebracht. Als *vriend*; dat hij het reukwerk onzes harten, de zalving der liefde zij: laat ons hem getrouw zijn, en hij zal ons ook getrouw wezen tot in de eeuwigheid.

God in ons.... en zoo gij in ons zijt, o mijn God! wat zal ons dan onmogelijke

lijk zijn? gij voor ons, wie zal dan tegen ons zijn? Zijt gij niet de leeuw van Juda, de nieuwe Samson, de machtige God, de God der heerscharen? Met u, zal noch de rampspoed, noch de strijd, noch de vervolging met hare pijnbanken en brandstapels iets op ons vermogen, en met u, o mijn God, bekleed, zal onze ziel zuiver en altijd van uwe liefde brandende blijven, tot in het eeuwige leven. O bewaak ons in onze onstandvastigheid, maak ons rijk in onze armoede, ondersteun ons in onze broosheid, versterk ons in onze zwakte, spoor onze kleinmoedigheid aan, verwarm onze lauwheid, onderschraag deze geheele woning, maak deze dorre aarde vruchtbaar, o God, leef in onze harten, dan zullen wij door uwe gunst, op de baren zachtjes voortgestuwd, zonder schipbreuk in het vaderland aanlanden.

God in ons.... Ja, dit is een grooter geluk, dan dat der herders, die hem slechts in de kribbe konden aanbidden; dit is een grooter geluk dan dat van

Simeon, die hem slechts op zijne armen droeg; wij omhelzen hem, in de heilige Communie, in het binnenste onzer harten.

God in ons.... Wel hoe! kunnen wij dan nog eene plaats aan de schepselen geven! De God des hemels vervult er de geheele ruimte van. O mensch wat zijt gij arm en ongelukkig, als gij naast uwen God, die er vermaak in schept om over uw hart te heerschen, toestaat dat de verwaande nietigheden dezes levens, de groote aangekleefdheid aan het vergankelijke, en zoo vele verlangens, die in geen en deele met zijne liefde stoken, met hem in uw binnenste verblijven. Leg dan, mijne ziel, al het nietige der schepselen af, en sterf, in het gelukkige bezit van uwen welbeminde, voor alles, wat hij niet is; vergeet dan u zelven geheel en al, in de oneindigheid zijner liefde.

God in ons... In ons de troon zijner barmhartigheid en de zetel zijner liefde.

Vragen wij hem tranen over 't verledene en opoffering voor het toekomstige. O mijn God! door u leven, omdat gij in ons leeft! Wat verlangen wij nog, wat beminnen, wat verwachten wij, als wij u niet verlangen, als wij u niet beminnen, u niet verwachten?

God in ons... De vader in ons, gelijk hij in Jesus en dezen in den Vader is.

Weet en geloof dat de Vader in mij is, en ik in den Vader. In ons de welbeminde Zoon, het welbehagen des Vaders; in ons de heilige Geest, de band van liefde die den Vader en den Zoon vereenigt; in ons de voltrekking der ontzagwekkende Drievuldigheid, in de eenheid der drie aanbiddelijke personen; in ons de gansche hemel, behalve de engelen: in ons het geheele vuur der oneindige liefde.

O wie zal ons dan van de liefde Gods scheiden? Wie zal ons terughouden om tot Jesus te naderen? Wie zou ons kunnen weerhouden, om niet meer naar de heilige Tafel, dan naar den

hemel te verlangen, zoo, na de afbeelding en schaduw, de innige vereeniging met God ons geluk nog niet moest uitmaken?

Mijn God, dat ik in u ben gelijk gij in mij zijt.

Wanneer zal ik kunnen zeggen; mijn leven is in God met Jesus verborgen. Ik leef niet meer. Ik ben gestorven. Jesus Christus leeft alleen wezenlijk in mij.

zi
st
ze
b
re
o
w
h
w
w
g
Z
e
v

IV.

Het Brood der Reizenden.

Ziehier het brood der
engelen tot voedsel der
reizenden.

Lofzang der H. Kerk.

Hoe zoet is voor den vermoeiden reiziger, het honigraatje dat hij met zijn stok uit de boomholte losmaakt! Hoe zegent hij de verkwikkende en heldere bron, die voor hem uit de onvruchtbare woestijn-rots ontspringt! Ook aan ons, pelgrims in de droevige levenswoestijn, biedt de heilige Communie hare honigraat en hare verkwikkende wateren aan. Dáár in die bewonderenswaardige en geheel hemelsche vereeniging, baden wij ons in de genoegens zelve der oneindige liefde, aan des levens eigen oorsprong. Gelukzalige vermenging van het vleesch van God met ons vleesch,

van zijn bloed met ons bloed, van zijnen geest met onzen geest, van zijne godheid met onze ellende; gelukzalige vermenging, gij schenkt ons het leven van God zelven!...

Hoe geurig is uw wijn, o mijn God! waarmede gij onze bekers aan uwen heiligen maaltijd vult. Hoe voedend en smaakvol is uw brood dat gij ons geeft! Welken moed en kracht schenkt het ons in het midden der wanhopende afmatting dezes levens. Het is waarlijk het brood des levens, het brood der Engelen, want daarin is de smaak verborgen van elke deugd, van alle godsvrucht, van alle volmaaktheid en alle heiligheid. Dit brood bestaat uit de wonderen der goedheid Gods voor de menschen; dit is het vleesch geworden woord, door een buitensporige liefde ons ten voedsel gegeven.

Wonderlijke leeftocht van den reizende. Alle kracht wordt hem gegeven, alle moed wordt hem in deze voedzame spijs aangeboden. Dáár kan hij tel-

ken dage zich ophouden, om levensmid-
delen voor de ziel op te doen, ten einde
moedig op den weg voort te snellen en
den grenspaal te bereiken. Thans is
het geen engel, die hem gelijk weleer
aan Elias, brood en water verschaft,
opdat hij zijnen tocht naar het heilig
land mocht voortzetten; maar het is
God zelf, die door hem met zijn vleesch
te voeden, de ondersteuning, de be-
schermer en de trouwe deelgenoot zijner
vermoeienissen wordt.

Ach wat zou onze woestijn ijselijk
wezen zonder hem; wat zou ze dor en
treurig zijn! hoezeer hebben wij dit
gezegend brood noodig! hoe behoeven
wij dien getrouwen vriend, die ons
nooit verlaat, maar altijd aanhoort en
troost! Ja, dáár bij het breken des
broods herkennen wij onzen getrouwen
reisgenoot, die dikwerf ons verlicht,
geruststelt, aanmoedigt en ons met troost
en kracht vervult.

O mijn God, geef ons altijd honger
naar dit brood, hetwelk het geloof

onderhoudt, de liefde versterkt en altijd doet leven. Geef ons steeds van dat broed, opdat wij op den weg niet van honger bezwijken, en maak, dat wij daardoor met een vasten tred den heiligen berg, waar God dan onze beminde en eeuwige bezitting zal zijn, moedig bestijgen.

V.

De bekende Gastvriend.

Jesus zeide ; Zacheus, kom
haastig af, want ik wil van-
daag bij u verblijven.

Luc. XIX, 5. 6.

Wie is er in staat te verklaren,
welke liefde er vonkt, welk edelmoedi-
ge uitboezemingen er branden in eene
ziel, door de liefde van Jesus ontstoken !

Ja, ik stijg af, o mijn God ! omdat
gij bij mij wilt huisvesten. Ik spoed
mij, ik snel vooruit, om u mijne woning
gereed te maken. Doch de woning der
beminnende en waarlijk godvruchtige
zielen, is altijd gereed. Jesus doet er
niet, gelijk bij Zacheus, zijne intrede
voor de eerste maal, zij is reeds duizend
maal door zijne tegenwoordigheid geze-
gend en geheiligd. Hij neemt er bezit
van, als van zijn eigendom, hij treedt

daar bij de zijnen in; hij is er de bekende gast.

Voor die zielen, die zich oprecht aan God hebben gegeven, en op aarde leven al waren zij reeds in den hemel, voor de zielen is Jesus het leven, het gewone voedsel, de welbeminde, zonder wien alles kwellend en droefheid is. Voor haar bestaat er geen geduld zonder hem; ontnem haar alles, maar laat haar Jesus. Veroordeel ze tot alles, maar onthoud haar het genot van Jesus niet. Haar hart heeft in den afgrond zijner liefde wortel geschoten; daar vindt het zijne groeikracht: Dat hart zou verkwijnen, zoo het niet voor Jesus klopte.

O welk onverklaarbaar verlangen tot de heilige Communie gevoelen die minnende en van den goddelijken Bruidgom zoo beminde zielen! vinden die engelachtige zielen, daar geheel hunnen Jesus niet? *Wat zou ik in den hemel en op aarde begeeren, tenzij u mijn God?* Welk goed bezit ik bui-

ten
Ge
u
nen
bra
om
en
den
den
mu
rei
een
mo
gl
die
len
lig
wi
ge
re
ve
on
de

ten u? Wat gaat mij het overige aan?
Geen goed verlang ik tenzij u, Jesus;
u Jesus alleen...

Dikwerf gingen godvruchtige christenen de stormen des Oceaans en het brandende zand der woestijnen tarten, om op het graf des Heeren te bidden, en den grond door zijne voeten betreden, te kussen. Maar bezit men niet denzelfden Jesus in de heilige Communie?

Om het hemelsch vaderland te bereiken moet men ook al de gevaren van een leven, vol strijd en beproeving, moet men ook den zengenden middag-gloed verduren: maar diezelfde Jesus, die in de hemelen het geluk der engelen is, maakt ook de wellust der heilige Tafel uit. Ziedaar de reden, waarom wij in het geluk van te communiceeren, geheel de aarde vergeten. Ziedaar de reden, waarom wij gaarne den hemel vergeten, als wij gevoelen dat Jesus in onze harten is nedergedaald. Wat zou de hemel zonder Hem voor ons zijn. Is

hij er de vreugde, de liefde, de luister niet van?

O ongeschapen schoonheid, oneindige wijsheid, opperste goedheid, wat is alles zonder u, wat anders dan ijdelheid en *niet*? Gij zijt de eenige waarheid, buiten u ontdek ik niets, dan bedrog en leugentaal. Gij zijt ons begin en ons einde; gij zijt die voor de gansche eeuwigheid onze hoop kunt vestigen; de eenige, die rijk genoeg is om de oneindigheid onzer verlangens te vervullen, en den honger naar het hoogste geluk, die ons verteert, te verzadigen.

O ja, ik zal tot u snellen, o mijn God, omdat gij, zonder af te wachten dat ik u zoeke, zelf mij roept en aanspoort, om tot u te gaan. Ik zal mij het oneindige goed der heilige Communie ten nutte maken; ik zal mijn voordeel doen met eene gunst, welke de engelen mij benijden. Mijne ballingschap zal ik zegenen, of ten minste zal ik mij getroosten, wijl ik mij, met den God in mij te ontvangen, die mij-

ne blijdschap in het vaderland zal zijn
 zoo overvloedig kan troosten. Ik zal u
 ontvangen, o mijn God, zoo dikwerf ik
 vermag wijl het de heiligste daad is,
 welke ik kan verrichten, en de verdienste-
 lijkste, welke ik voor den hemel kan
 doen; wijl ik honger heb en zonder
 dit brood het leven niet zal hebben;
 wijl ik moet strijden en ik kracht en
 moed noodig heb, wijl men in het bezit
 van u, o mijn God, de liefdedaden
 vermenigvuldigt, wijl ons vertrouwen
 u aangenaam is en ons geloof u ver-
 heerlijkt; wijl gij de opperste zaligheid
 zijt in dit leven en in de eeuwigheid.

VI.

Rust aan het hart van Jesus.

De leerling, welken Jesus
bemint, rustte in het Avond-
maal aan zijn hart.

Joan. XIII, 25.

Hoe zoet is de rust eener godminnende ziel in de heilige Communie! Ongestoorde rust van onze verlangens, van onze begeerten, van geheel ons hart, in het verlangen, in de begeerten en in het hart van Jesus. De ziel vergeet alles wat haar omringt, als ware het afbeeldsel van haren laatsten slaap in de armen van haren Heer. Zij sluit de oogen, voor alles wat vergankelijk is, en haar worden als 't ware reeds gelijk den rechtvaardige in zijnen dood, de hemelsche geneugten ter aanschouwing getoond.

Eindelooze, onuitsprekelijke en kostbare gunsten, bewonderenswaardige

voorrechten die de mensch door de heilige Communie ontvangt! Ondanks den grenzenloozen afstand, welke ons van God scheidt, is de onpeilbare afgrond gevuld, 's menschen aanzijn wordt op eene wonderbare wijze in de liefde van God versmolten. Hij is aan de borst zijns Meesters neêrgezeten. Zijn hart klopt aan het hart des Heeren. En wie kan de verbazende geheimen en de verborgenheden der liefde ontdekken, die aan de heilige ziel getoond worden? Wie kan dat zuchten, dat klagen, die vurige verlangens, die heilige uitboezemingen vertolken, waarvan deze onverklaarbare vereeniging voor haar de overvloedige bron is? De verzadiging zelve aan dezen hemelschen disch, brengt eenen nog meer brandende dorst naar rechtvaardigheid en liefde voort.

Jesus zegt tot de ziel: Kom, mijne welbeminde! en de ziel zegt wederkeerig: Kom, mijn goddelijke bruidegom, kom! maar hoe! ben ik niet bij u? bezit gij mij niet geheel en al? o

Heer! kom toch om altijd bij mij te blijven, kom en verlaat mijn hart niet meer! O ik wordt ongeduldig, om slechts u alleen te bezitten, en dan u nooit meer te verlaten; en dan ontstaat er tusschen Jesus en de ziel eene heilige wisseling van begeerten, en liefde, en verzuchtingen; wordt de ziel met een onoverwinnelijken moed bekleed tegen de zware dagen van strijd en beproeving welke zij nog moet verduren.

O heilige Communie! hoe doet gij ons zoo naar Jesus hongeren. O mijn God! zult gij spoedig, door de vereeniging in den hemel, de Communie op aarde komen voltrekken. Onthecht mijn hart aan de schepselen, o mijn God! ontdoe mij van de aardsche banden Heer! opdat ik tot de eeuwige woonstede, waar gij verblijft, kunne opstijgen.

Welke ook de ontberingen en het lijden zijn, die gij in den beker mijner nederige levensdagen mengt, o Heer! doe mij u altijd en ondanks alles beminnen met eene vurige liefde, met eene op-

offe
het
ges
wel
wig
het
ont

offerende liefde, met die liefde, die u
het aangenaamste is; opdat na hier
gesluimerd te hebben in de zoete rust,
welke gij mij toestaat, ik in het eeu-
wig verblijf, waar uw aanschijn alleen
het geluk der zaligen uitmaakt, moge
ontwaken.

VII.

De genoegens der heilige Tafel.

Zie en smaak hoe zoet de
Heer is. Ps. CXV.

Gij, die aan uw hart de aardsche wellusten laat knagen, en uwe ziel ten prooi geeft aan hersenschimmige vermaken; gij, die u, door de vluchtig schitterende begoocheling der wereld laat verleiden, terwijl gij naderhand door den angel van naberouw en gewetensangst verscheurd wordt; gij, die geene hoop op de toekomst meer hebt; gij; wiens hart, door den wellust verflauwd, de taal der liefde niet meer bezit, om met de engelen te spreken, gij, o wereldling! wat zijt gij ongelukkig... wat zijt gij met uwe schatten, met al uw geluk te beklagen; wat benijd ik, in mijn zaligen toestand van aan Jesus tafel verzadigd te worden, weinig uwe dnizenderlei genoegens.

Gewis, moet men aan den aardsch-gezinden mensch, die nooit naar het brood des hemels hongert, niet spreken van het geluk der heilige Tafel. Dat geluk moet men smaken, om het te kennen. Men moet die onverklaarbare zielsbedwelming, die zalige verrukking gevoeld hebben, omdat de God, wien de ziel bezit, haar begin, haar einde hare hoop, al hare vreugde, al haar goed, en geheel haar leven uitmaakt... Men moet die altijd onvoldane verzadiging, die altijd hernieuwde dorst, die tranen van geluk, die zaligheid, die reeds een voorsmaak der hemelsche geneugten zijn, gekend, men moet God gevoeld, men moet geheel zijn hart aan God gegeven hebben; men moet zich in de volmaakte overeenstemming met Hem, waar de deugd 's menschen hart in plaatst, bevinden, om te begrijpen, hoe genoegelijk voor den christen de heilige Communie is.

O hemelsch feestmaal, hoe weten uwe gelukkige genoodigden de nietigheid

van de beloften der wereld te schatten, de naaktheid van hare eerezucht, van haar geluk, van hare bedwelming en hare feesten te waardeeren.

Mijn God, welke groote vergelding en troost hebt gij voor uwe geliefden beschikt. Wij hadden in 's levens rampwoestijn dit gezegend brood noodig, o mijn God! want wij, zwakke schepselen, die zoo vaak uwe weldaden vergeten, wij zouden wellicht op de aarde zijn voortgetreden zonder ons nog den hemel te herinneren; maar aan de hemelsche Tafel bevroeden wij, wat de eeuwige gelukzaligheid zal zijn; daar doet gij ze ons smaken, en zegt: dat wij nog eenigen tijd moeten arbeiden. en dat gij ons daarna zult verzadigen.

En daar geeft gij u geheel aan ons, o Heer! Ja, er ontbreekt ons niets aan uw kostelijk feest..... die prachtige tafel geeft ons het noodzakelijke, stilt geheel den honger onzer ziel. Bezit zij niet de spijs der engelen, en de levende wateren van het eeuwige leven!

O afgrond van genade! dronkenmakende kelk! schitterend gastmaal, heilig gerecht, hemelsche feestdich, bron des levens, wonder der goddelijke liefde, algoede handelwijze van onzen God, ruime milddadigheid zijner onverklaarbare liefde! o gelukkige ontmoeting van ons hart met dengenen, die de luister des hemels is, en die eens ons allen moet oordeelen. Maar, mijn God, als wij op het einde des levens voor den troon uwer rechtvaardigheid zullen verschijnen gedenk dan toch de zoete liefkozingen, waarmede gij ons in dit leven overladen hebt. Gedenk dan uwe belofte van aan hen, die uw goddelijk vleesch gegeten hebben, het eeuwig leven te schenken.

O Jesus, duld toch niet, dat ik uwe groote gunst, van tot de tafel der kinderen te mogen naderen, ooit misbruike. Doe mij door het geloof leven, en dat mijne ziel haar geluk slechts in uwe liefde vinde. Waak gij zelf, o Heer, door uwe goedheid op het zaad der liefde,

dat gij door de heilige Communie in onze harten strooit; opdat wij eens in den hemel waardig worden, onder den gloed van een goddelijk licht en der onuitsprekelijke vreugde, welke gij uwe uitverkorenen hebt voorbereid, in liefde weg te smelten. Want wij begeeren u alleen, o mijn God! u boven al onze ontwerpen, u in allen tegenspoed, u in elke vreugd. Wij verlangen u, o mijn God, die goed zijt en u zelve met zoo veel liefde aan ons geeft.

VIII.

De Thabor des tegenwoordigen levens.

En Petrus nam het woord en zeide tot Jesus: Meester het is ons goed hier te zijn Laat ons drie tenten maken: eene voor u, eene voor Mozes en een voor Elias; want hij wist niet wel wat hij zeide.

Marc. ix. 4.

Hoe beminnenswaardig zijn uwe tenten, God der heerkrachten! Een' dag, in uwe woning is beter, dan duizend dagen elders doorgebracht, Ik wil liever de minste van het huis van mijnen God zijn, dan in de tenten der zondaren wonen.

Ja mijn God, duizenden dagen aan nietige beuzelarijen der wereld gewijd; duizenden dagen op het tooneel harer dwaze vreugde gesleten; duizenden dagen in het midden der vermaken, der

rijkdommen en der eer, hebben de waarde niet van één oogenblik aan uwe zoete vertrouwelijkheid geschonken. O hoe gaarne zou ik, wanneer men mij, voor eene enkele Communie, al den luister der paleizen en der koningen aanbod, hoe gaarne zou ik dit, in oprechtheid des harten opofferen, zoo ik onder het purper, u o mijn God, van eene enkele zielsuitboezeming moest berooven, zoo ik daar van een enkel uwer troostende woorden moest beroofd worden.

O heilige Communie, die ons alles schenkt: de liefkozingen van Jesus, de rijkdommen van God, de hoop door het geloof, en de zoo zoete openbaringen van het toekomstige leven! O heilige Communie, gij zijt in mijne oogen het grootste goed, dat de mensch in den tijd kan bezitten. *Meester het is goed voor ons hier te zijn.* Zoo gij wilt, zullen wij hier niet drie tenten, maar slechts ééne voor u maken. U alleen in mijn hart. Wat heb ik noodig naar andere stemmen, dan naar de uwe

te luisteren, andere waarheid te zoeken, andere kennis te begeeren dan u? Gij zijt de beminde Zoon, waarin de Vader zijn welbehagen heeft, en naar wien men moet hooren; die den Zoon hoort, hoort den Vader. Gij zijt *de weg de waarheid en het leven*, gij zijt de eenige kennis, het eenige licht, *dat elken mensch die in de wereld komt bestraalt*.

Neen, mijn God, op den gelukvollen Thabor uwer heilige Communie, zijt gij niet door sluiers aan onze oogen onttrokken, want ons geloof heeft u onttrekt; het ziet u en onze harten gevoelen u. Zij raken u aan, zij spreken tot u, zij hooren naar u, zij begrijpen uwe waarheid, uw leven, uwe liefde. Gij stort stroomen lights over ons uit, gij ontvlamt onze harten met al het vuur uwer liefde. Wel bedekt eene wolk de wezenlijkheid van het heilig geheim, maar het oog des geloofs dringt er door henen, en zoo gij u onder de nederigste en verborgenste gedaante verschuilt, is dit slechts voor de oogen van het verstand,

om u genaakbaarder voor uwe arme schepselen te stellen.

Blijf, o mijn God, blijf menigmaal met ons op den Thabor der heilige Communie. Verwijder u niet en laat ons hier de eeuwige tenten spannen, welke wij niet meer zullen toeslaan, dan om ze in den hemel over te plaatsen.

— Maar arme banneling, wat zegt gij? Daal, daal nog neder in het dal van tranen, gij moet nog werken, nog lijden, uw uur is nog niet gekomen. Wacht nog een weinig met geduld. Bid, werk, ween in stilte; wandel nog pelgrim, arme reiziger; gij moet den Kruisberg nog overstijgen, voor dat gij tot de roemrijke verrijzenis komt. Wandel nog, pelgrim, in tranen, en gij zult waardig worden de poort der gelukzaligheid in te treden; gij zult eenmaal in het verblijf mijner heerlijkheid ontvangen worden, waar men wel altijd weent, maar waar men tranen van vreugde stort.

Dit wil ik, o mijn God, maar dat

geheel mijn wezen dan slechts door u leve! Dat geheel mijn hart zich in uwe liefde vestige! En wat zal ik u dan weigeren, o Heer, wat zal ik u weigeren in al de daden van mijnen wil, in al de uitboezemingen mijner ziel, bij elke klopping van mijn hart? Wat zal ik u weigeren, die u geheel en al aan mij komt schenken? Zal het leven genoeg opofferingen, genoeg kruisen, genoeg ontberingen, genoeg verlatenheid, genoeg beproevingen bevatten, om u mijne dank- en liefdebetuiging te kunnen toonen?

Jesus, die mijn leven, mijne kracht, mijnen moed zijt, Jesus, die mijne liefde zijt, o verander mij geheel in u. Leef geheel in mij, opdat ik eens van den verborgen luister uwer heilige tafel tot de aanschouwing van uwen eeuwig luister worde overgevoerd. Dan geene onzekerheid, geene vrees meer! o geene vrees van u te verliezen, mijn God! Wij zullen geheel voor u zijn, in den eindeloozen duur uwer eeuwigheid....

IX.

De tijdelijke verblijftent van Jesus.

Zoo iemand mij bemint... zal
mijn Vader hem ook beminnen;
wij zullen hem bezoeken en onze
woning in hem vestigen.

Joan. XIV, 23.

Wie zijt gij groote God, en wie ben ik, om tot u te naderen? O heilige Communie, welke geheimen bevat gij niet! o meesterstuk der kunstgewrochten van den almachtige! onbegrijpelijk wonder zijner liefde tot het schepsel!...

Hij, die de zon der hemelen is, en die zijne woontent in den eeuwigen luister heeft opgeslagen, stelt zich met een verblijf onder het bederfelijk vleesch van den mensch tevreden. Hij, die de hemelen tot tempel heeft en die duizenden Serafijnen voor zijnen troon ziet

neérgeknield, om hem te aanbidden, te aanschouwen en te bedanken, bouwt zich een heiligdom in den geringen omvang onzer lichamen. Hij die den loop der hemellichamen naspeurt en de overeenstemming aller wezens, welke zich in het luchtruim bewegen, gadeslaat, komt zelfs in zijne goedertieren eindelooze goedheid, zich onder de zwakke woning, die wij hem in ons land van ballingschap aanbieden, nederzetten, om beter ons gebed en onze klachten te hooren... Hij die met zijne hand, de stormen, de plagen, het leven en den dood bezweert, hij stelt zich gevangen onder de macht van den zoon der aarde.

Maar, mijn God, de sterren des hemels zijn zelfs niet zuiver voor uwe oogen; de steunpilaren des hemels beven voor u; de Cherubijnen buigen zich met eerbied bij uwe nadering en bedekken met de vleugelen hun aanschijn..... en de mensch, dat onzuiver vat, dat werktuig der zonde, de mensch, die tot niets dan tot het kwaad schijnt

over te hellen, de mensch zoo menigmaal trouweloos en ondankbaar..... de mensch mag u in zijn hart ontvangen!

O ja, mijn God de geheimen uwer liefde gaan ons verstand te boven, en de engelen zelven zullen nooit den grond dier diepte peilen. Ach, Heer, wijl gij u gewaardigt de nietige woning van ons hart te bewonen, bewaar het dan zuiver van elke smet; verbied er den toegang aan alles, wat u mishaaft. Versterk er de bouwning van. Maak er u, in het binnenste, een verborgen heiligdom, een heilig der heiligen, ongenaakbaar voor elke aardsche gedachte, en leg daarin de grondslagen van het rijk uwer liefde, hetwelk wij volgens onzen roep, in den hemel zullen voltooien. Wees, gij, o mijn God, er de eenige hooge priester. Sla alles neer, wat niet met uwen heiligen wil overeenstemt. Kap onze aardsche godheden af en stel uwe liefde daarvoor in de plaats. Zuiver dit geheiligd oord van zoo vele booze genegenheid, die het wil-

den
wel
biec
in
toch
er
in.
aan
mi
on
ge

he
gi
di
wa
er
te

den overweldigen; versier het naar uw welbehagen. Handel er in als in uw gebied en met alle vrijheid; maar dewijl gij in ons hart, in eene tent voor uwen doortocht bereid, uw verblijf houdt, vestig er u dan ten minste door uwe genaden in. Dat wij u hier zonder de geringste aangekleefdheid aan de schepselen, be- minnen, en dat uw verblijf in ons het onderpand zij van het verblijf in u, gedurende de eeuwigheid.

Ach, wanneer zullen wij het geluk hebben, van uit deze kleine tent, die gij in onze zielen hebt opgeslagen, tot die eeuwige tabernakelen over te gaan, waar wij slechts in uwe liefde ademen en niet meer vreezen zullen uwe liefde te verliezen ?...

X.

Ziedaar het Lam Gods.

Joannes zag Jesus tot hem komen en zeide: Ziedaar het Lam Gods, dat de zonden der wereld wegneemt! Joan. 1, 29.

Ziedaar, mijne ziel! het Lam Gods, dat u nadert. Ziedaar dengene, die met zoo groote goedheid zich in de handen van den priester stelt, gelijk hij zich weleer op de armen van Maria, van Joseph en van Simeon plaatste.

Ziedaar het Lam, dat zonder klachten de ontblooting in de kribbe, de beroovingen in de ballingschap, den arbeid, het verborgen leven in de woning van Nazareth, de vervolging en den nijd zijner vijanden heeft willen verdragen.

Ziedaar het Lam Gods, dat ten laatste op de slachtbank des kruises werd ter dood gebracht, *omdat het de boosheden van allen op zich genomen had.*

Ziedaar het Lam Gods.... O hoe zoet is ons dat woord ; welke toegenegenheid en liefde bevat het niet ! Het Lam Gods... het is de aangename geur van Gods hart zelve ; het is honing en melk die uit zijne oneindige liefde vloeien, het is het kort begrip aller wonderen het kort begrip van alle gelukzaligheid des hemels.

Welaan, mijne ziel, tracht het tot u te leiden. Zijn blik, op zijne lievelingen gevestigd, doet over hen vergiffenis, zegen en geluk nederdalen.

Welke ongekende toegevendheid, teedere klachten, ongewone liefkoozingen heeft het Lam Gods! Gelukkig zij, die het met zachtmoedigheid trachten te naderen : *Beati mites*. Gelukkig die zijnen vrede bezitten. *Beati pacifici*. Gelukkig, die, als hetzelfde, vervolging lijden. *Beati qui persecutionem patiuntur*, wijl ze met hetzelfde het rijk der hemelen zullen bezitten.

Ziedaar het Lam Gods..... Ziedaar, mijne ziel, het komt, om het Paasch-

feest, waarna zijn hart zoo vurig verlangte, met u te houden. *Desiderio desideravi hoc* Pa scha manducare vobiscum. Toon het uwe tranen; het droogde ze altijd af. Toon het uwe wonden; altijd was het bereid om ze te heelen.

O gelukkig degene, die dikwerf aan de zachte wol van het Lam Gods, zijne tranen heeft afgedroogd. Gelukkig, die zijne ziel aan deszelfs liefde zal hebben gelaafd. Want deze zal den grooten overtocht van den dood tot het leven volbrengen, deze zal eeuwig leven. Deze zal in de kudde der uitverkorenen geteld worden, en het Lam dat op den troon is gezeten, zal hem tot de bronnen der levende wateren voeren, en God zelf zal elken traan van zijne oogen wegvagen.

T
niet
der
in
ren
ter
onz
de
voe

ons
dig
ren

XI.

Tot wien zullen wij gaan, Heer!

Heer, antwoordde hem Simon Petrus, tot wien zullen wij gaan! Gij hebt de woorden des eeuwigen levens; wij hebben geloofd en erkend, dat gij de Christus, de Zoon Gods zijt.

Tot wien zullen wij gaan, zoo wij niet tot u gaan, o mijn God? welk ander goed kunnen wij nog op aarde en in den hemel begeeren? Welken anderen Heer kunnen wij dienen? Wie beter dan gij zal onze vader, onze trooster, onze vriend zijn? Wie zal onze ziel in de rampwoestijn onzer ballingschap voeden?

Wie zal ons hart verlevendigen, wie ons hart, dat zonder uwe liefde zoo ledig is, vervullen? Wie zal den verteerende dorst lesschen van hen die alleen

naar u verlangen, en buiten u steeds in onrust en kwelling zijn? Ja, mijn God, aan u alleen kunnen wij ons hechten, zonder vrees van bedrog of dwaling. *Gij alleen hebt de woorden des levens* en met één woord vervult gij de diepte van ons hart met meer geluk, dan al de beuzelachtige vermakken in geheel ons leven vermogen. Gij zijt ons begin en ons einde, onze gelukzaligheid, onze hoop, ons tegenwoordig goed, ons toekomstig leven. Uwe taal is eene taal, welke de wereld niet kent, maar die uwe ware kinderen, boven alle kennis en de ijdele gesprekken der menschen, liefhebben.

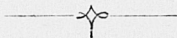
O ja, Heer, wij gevoelen het wel, vooral in de gelukkige oogenblikken der heilige Communie; dan zeggen onze harten luide, dat gij alleen *de weg, de waarheid en het leven zijt*. Dan wordt het ons duidelijk, dat alles, buiten u, slechts schijn en dwaling is; dat er, buiten u, slechts bedrog en leugentaal heerscht, dater, buiten u, slechts de dood,

een treurige en droevige dood gevonden wordt.

Wijl gij in uw gevolg slechts vrijwillige en edelmoedige leerlingen duldt, zoo zullen wij u, o Heer, altijd, ondanks de wereld en ons zelven, volgende tot op den kruisberg, onwrikbaar getrouw blijven, al moest ons bloed daar ook droppel voor droppel zich met het uwe vermengen en uitgestort worden. Wij ver-smaden den hoon, het lijden en de ver-achting. De eenige waarheid, die voor onze oogen blinkt, zijt gij alleen, en buiten u is alles niets dan ellende. Daarom willen wij u slechts gelooven, u alleen begrijpen. Is het zelfs voor ons onverstaanbaar en onder sluiers bedekt, wij zullen het niettemin gelooven, omdat uw woord uw werk tot getuigenis heeft, omdat wij erkend hebben dat gij de Christus en de Zoon Gods zijt, en dat wij weten, dat gij ons niet wilt en niet kunt bedriegen.

Maar sta ons bij, Heer, want onze verklaringen van trouw mochten som-

wijlen, helaas ! niet bewaarheid worden. Wij kunnen van u nog afvallig worden, zoo gij ons niet bijzonder bewaart. O mijn God, dat wij ons toch nimmer van uwe liefde scheiden, en laat ons dikwerf moed en krachten scheppen, in de frissche wateren van uw hemelsch feestmaal, waar gij u geheel en al ten beste geeft tot kracht en ondersteuning uwer kinderen.

m
m
lij
il
b
d
d
v
z
h
e
h
e
h
i

XII.

Vrees niet, ik ben het.

Maar hij zeide hun
ik ben het, vrees niet.
Joan. VI, 20.

Ik beken het uit den grond van mijn hart, o mijn God ! dat ik duizendmaal onwaardig ben tot uw aanbidde-lijk Sacrament te naderen. Wat bezit ik anders dan onstandvastigheid, verblindheid, diepe ellende bederf en zonden. Wat is toch de mensch, anders dan een zeer verblind wezen in zijne voornemens, een zeer ijdel wezen in zijne verlangens, en wegens zijne trotschheid de grootste verachting waardig ; en ik zelf, o Heer, die u zoo menigmaal heb vergramd, ik die zoo menigmaal een treurig misbruik van uwe genade heb gemaakt, o hoe zal ik u eene plaats in mijne woning durven aanbieden ?

De heilige Joannes, in den schoot

zijner moeder geheiligd, verklaart, dat hij niet waardig was uwe schoenriemen te ontbinden. Het hoofd der apostelen roept uit: *Ga van mij, o Heer, want ik ben een zondaar*; en ik, mijn God, zal ik den moed hebben tot u te naderen, ik, die altijd zoo boos, uwe weldaden niet gedachtig, zoo weinig edelmoedig in mijne besluiten, zoo weinig waardig ben uwe liefde op mij te trekken?

— 't Is waar, arm kind, zoo ik slechts uwe onwaardigheid beschouwde, zou ik nooit met mijne godheid bij u intreden: maar zoo ik uwe lasten niet verlicht, zoo ik uwe gebeden niet zegen, zoo ik uwe vermoeienis niet ondersteun, zoo ik uwe krachten niet opwek, zoo ik uwe zwakheid niet herstel, zoo ik geene vergiffenis schenk aan uwe vergetelheid, zeg het mij, wat zou dan in deze ballingschap van tranen, van arbeid en lijden, van u worden?

— Maar Heer, Osa werd, wjl hij onberaden de ark des verbonds had

aangeraakt, op staanden voet met den dood gestraft. De Bethzamiëten beschouwden dezelve met te veel nieuwsgierigheid, en gij bezwaardet op hen uwen arm, om ze voor deze vermetelheid te tuchtigen.

— Heer! uwe aartsvaders en protekten spraken tot u, met het hoofd en in het stof gebogen, terwijl gij u met de wolken voor hen bedektet. Wie zijt gij, o God! hoe heilig zijt gij niet, en wie zal voor uw aanschijn kunnen bestaan? En ik, hoe zal ik u durven verzoeken om in mijn hart te treden, u, uwe heilige menschheid, uwe ziel, geheel uwe godheid?...

— Gij zegt waarheid, daarom moet gij ook met vrees en sidderend tot mij naderen. Doch dat uwe liefde boven alles heersche, want uit liefde alleen kom ik ik tot u. Uit liefde ben ik uit den schoot mijns Vaders op aarde nedergedaald, om mij met het stof der menschheid te bekleeden; daarom heb ik in de kribbe gerust en heb ik den

Kalvarieberg bestegen. Vrees dus niet, *ik ben het*, .. Ik ben het, die om meer tot u te naderen, mij eenigen tijd beneden de engelen heb gesteld en die, om van slaaf die gij waart, u tot aangenomen zoon van mijnen Vader te maken, zelf de gedaante van slaaf heb willen aannemen. Ik ben het... dezelfde Jesus, die de lammen en melaatschen genas, die met de zondaars at, dezelfde die de hongerige scharen, welke mij volgden, spijsde; dezelfde, die aan de winden gebod, de stormen deed bedaren. Om door mijn schepsel ontvangen te worden en tot het binnenste van zijn wezen door te dringen, heb ik, door een wonder mijner liefde, geheel mijne godheid onder den schijn van een stoffelijk brood, verborgen. Voor den mensch ben ik offeraar en offerande, voeding, leven en troost geworden.

Zie of ik in geheel mijne almacht meer had kunnen doen, om mij toegankelijk te stellen, en u tot mij te noodigen.

Kon mijne liefde, hoe oneindig die

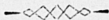
ook is u meerder geven? En toen ik het vuur der liefde op aarde heb gebracht; wat wilde ik anders dan dat het in alle harten mocht ontvlammen! *Ik ben het....* Vrees dus niet. Verneeder u, maar bemin en ontvang met liefde en vertrouwen Dengene, die zijn vermaak schept, met de kinderen der menschen te wonen. Bereid mij uwe woning, bereid mij dezelve zoo goed gij kunt, want het behaagt mij bij u te komen, en zoo dikwerf te komen, als gij het goed vindt er mij te ontvangen.

— Maar hoe zal ik u onthalen, mijn God! in zulk een arm en ontsierd hart! Doch wijl gij het wilt; o stel u dan met mijn goeden wil tevreden.

Ja, mijn Jesus, gij, goede, inschikelijke, genadige, met liefde vervulde gast, neem, neem altijd plaats aan de tafel van mijn hart. Ik zal u de erken-
tenis mijner ellende, mijne verlangens van beter te worden, het weinige dat ik heb, gul aanbieden. O zegen dit

alles, en sla altoos uwe barmhartige oogen genadig op mij.

Kom dikwijls, mijn God! kom toch dikwijls. Welk beter goed kan ik verlangen? Kom, mijn Jesus, want gij zijt mijn leven, mijn eenig goed, mijn al.

XIII.

**Een engel des Hemels deelt
de heilige Communie uit
aan een engel op aarde.**

Zie hier het brood der engelen.
Lofzang der Kerk.

Men verhaalt dat God, gewis om het brandend verlangen en de engelachtige onschuld van een jongen heilige — de heilige Stanislaus Kostka — te beloonen, toeliet, dat hem de heilige Communie door de hand van een engel werd toegediend, Gelijke gebeurtenissen vindt men ook in het leven van eenige heilige kluizenaars aangeteekend.

Hoe ik dit goed voor zou stellen, weet ik niet wel; zie echter, wat mij menigmaal verrukkende overwegingen verschafte: Ik kan niet zeggen onder welke liefelijke gedaante, met welke

zuivere kleuren deze gebeurtenis zich dikwerf aan mijne ziel vertoonde, maar ik wenschte het vernuft van Raphaël te bezitten, ik benijd Michel-Angelo het penseel om aan het doek toe te vertrouwen, die engelachtige beeltenissen, die stille heilige aandacht, dat hemelsch gevoelen, die zoete en verrukkende indrukken, welke opdaagden voor mijne in mijmeringen verslonden verbeelding, die, in eene godvruchtige sluimering, zich zelve en de hemelen scheen te willen vergeten. Om zulk eene verhevene schildering te ontwerpen behoorde godsdienstig vernuft, dat van ontzag voor het opperwezen doordrongen was; men behoorde te hebben eene hand die zuiver van gebreken was, om er de grootsche trekken van te maken; een oog, dat menigwerf tot in de hemelen had geschouwd, dat er dikwerf had kunnen doordringen, en wederkeerend zich herinnert, wat het daar gezien heeft; want ofschoon de daadzaak op aarde geschiedt, wordt

echter het onderwerp er van bij de engelen genomen.

Na met een lach van liefde tot den jeugdigen heilige, wien Jesus zoo beminde genaderd te zijn ; na met afgunst zijne vlamme de begeerte aanschouwd, en met eerbied het heilig kleed, dat zulk een schuldellooze reinheid bedekte, gekust te hebben, o, dan Stanislaus daarlatende in dien serafijnschen liefdegloed, begaf ik mij in den geest tot voor den troon van God, en tot dankzegging voor zijne duizenden weldaden, bood ik hem als een vat van dat aangenaam reukwerk, als een zuiveren en hem aangenamen wierook aan, al de vurige toegenegenheid, de verrukkingen van innige zaligheid, de beloften, de offerande, de heilige dankbetuigingen en de reine uitboezemingen van liefde, welke de Communie van dat heilig kind bevatte. Die rozen, welke op dit jeugdig gemoed hadden gebloeid, wierp ik voor de voeten van Jesus, en ik vroeg hem, ter vergelding voor dit

geschenk, dat hem aangenaam moest zijn, een weinig liefde, een weinig ijver, een weinig meer zelfopoffering, om hem te dienen.

Daarna vroeg ik mij zelven : Welke engel zou, indien hij niet terug gehouden werd door den eerbied, welken men God in den hemel waar men hem beter kent dan op aarde, toedraagt ; welke engel zou, mogelijk gedurende duizenden eeuwen en door den blakenden gloed zijner liefde, de gunst niet hebben afgesmeekt, om aan een van ons arme schepselen het heilig geheim te brengen, waartoe wij zoo gemakkelijk naderen.

O ! zonder twijfel werd deze gunst slechts aan de vurigste der Serafljnen toegestaan. Zonder twijfel werd Jesus terwijl hij zich door een engel liet dragen, om zich aan een anderen engel op aarde te geven, door de dankliederen begeleid, waarvan de hemelen weergalmen.

Het is schoon, mijn God ! o sta mij

nogmaals toe, dat ik het eenvoudiger en met genoegen zegge: het is schoon.... Gij waarthier wel wonderlijk verkwistend met uwe giften en uwe liefde, maar ten minste ontvingt gij tot vergelding niet minachting en onverschilligheid en laster. Daar was geene onteering of heiligschennis. Gij vermaakt u tusschen de leliën, maar gij vindt in Stanislaus eene lelie van zuiverheid. Gij ontvonktet dit hart met uw vuur; maar dat hart was noch ongevoelig, noch ijskoud; het bevatte reeds veel liefde.

Gewis, mijn God, wanneer de harten aller menschen de vurige liefde van een Stanislaus bezaten, konden zij al uwe liefde nog nooit vergoeden; maar dan ten minste, zoudt gij, mijn God, niet beleedigd worden; en dit feestmaal, waar uwe liefde zoo onverdiend, zoo eindeloos is; dit kostelijk feestmaal, tot troost voor allen arbeid en genaakbaar voor allen, zou door zoo een groot getal niet versmaad worden.

Treed niet met ons in het gerecht, o

Heer, treed met ons niet in het gerecht...
schenk altijd vergiffenis..• Laat de liefde
welke de heiligen u hebben toege-
dragen, tegen onze flauwheid opwegen
en vergeef ons onze weinige liefde. Gij
kunt den steen vermurwen: sla op onze
harten en overvloedige wateren zullen
er uit ontspringen. Vermeerder dan
telken dage het getal dergenen, die u
in de gelukkige eeuwigheid moeten
prijzen.

XIV.

Onderpand der onsterfelijkheid.

Die mijn vleesch eet en mijn bloed drinkt, heeft het eeuwige leven; en ik zal hem ten jongsten dage opwekken. Joann. VI, 55.

Het verblijf, dat Jesus door de heilige Communie in onze harten houdt, is niet van langen duur: maar telkens als hij in ons komt, laat hij het zaad der onsterfelijkheid, dat eens als de kiem van het eeuwige leven, uit dezen dorren grond zal opschieten, achter.

Na hem, voorgelicht door het geloof wezenlijk in ons binnenste te hebben ontvangen en geëerd, na hem in de kribbe te hebben aanbeden, zullen wij hem eens van aanschijn tot aanschijn aanschouwen; daar zal hij geheel ons wezen

met zijnen luister omringen en onze harten met den overvloed zijner eeuwige gelukzaligheid overstroomen. Dan zal er geene duisternis, geene verborgenheid, geen schaduw, geen geheim meer zijn. Het geloof in onzen zoeten Jesus, het geloof in zijn goddelijk Sakrament, het geloof in zijne belofte, zal ons de gunst verwerven, van tot de onbedekte aanschouwing zijner heerlijkheid, tot het volle bezit zijner liefde, gedurende een leven zonder einde te worden toegelaten.

Hoe, mijn God! gij geeft ons in dit leven zoo veel zaligheid; gij staat ons toe ons hart aan uw hart te hechten en om het geluk van u hier te beminnen volkomen te maken, vereenigt gij u nog eeuwig met ons.

O heilige Communie, o heilige Communie! die met den God des hemels te geven, waardoor wij vereenzelvigd worden met dengenen, die in de eeuwen der eeuwen leeft, het vertrouwen instort, dat wij hem eeuwig

in den hemel zullen bezitten. O heilige Communie! is het mogelijk dat de mensch nog in andere goederen, in nietige en vluchtige vermaken, zijn leven en zijne zaligheid wil zoeken...

O mijne ziel, verheug u! God zal zijne liefde niet beperken, tot de voorbijgaande dagen des tegenwoordigen levens; het bloed van Jesus, geeft telken male dat het in uwe aderen stroomt u meerder recht op de heerlijke verrijzenis, wanneer gij onophoudelijk verzucht, ten einde hem zoo doende eens te aanschouwen. Zijn heilig vleesch bevat de bevruchtende kracht, die het sap van den boom uws geestelijken levens bergt, en hem doet opschieten, om in den laatsten dag in vollen bloei te prijken.

Ja, ik weet dat mijn Verlosser leeft. Ik weet, dat ik op zal staan voor het eeuwige en verheerlijkte leven: want hij heeft gezegd: »Wie mijn vleesch eet en mijn bloed drinkt, zal het eeu-

wige leven hebben, en ik zal hem ten jongsten dage opwekken.” »Ik draag in mij het onderpand mijner onvergankelijkheid, de kiem des levens welke in mij ontspruiten en eens de vrucht der onsterfelijkheid zal dragen.”

O mijn God! dat dan de kiem van het kostelijke zaad, dat gij door de heilige Communie in ons hebt gelegd, niet op de steenen verdroge. De grond waarin gij het gelegd hebt, is zoo onvruchtbaar!... Onze harten zijn zoo versteend en bedorven; bevrijd ons, o Heer door uw vleesch, door uw bloed, door uwe ziel en uwe godheid, van de knellende slavernij onzer zinnen; Ontdoe ons hart van alles, wat gij niet zijt; doe ons afsterven aan alles wat U mishaaft. O heilige onthechting, o geestelijke dood, o algeheele dood met Jesus, wees gij ons leven en het onderpand onzer zaligheid!

Kostbare hoop, die ons hart aan de heilige Tafel vervult! Zoo ik leef door het leven van mijnen God; zoo ik mij

door
vere
na
pelg
lent
O
uitv
voe
leve
wat

door eene opoffering aan zijn lijden vereenig, dan zal ik met hem leven; na den kouden winter in het land der pelgrimschap, zal ik in de eeuwige lente der uitverkorenen wederom bloeie.

O Heer, dat mijn hart het geheele uitwerksel der heilige Communie gevoele; uwe liefde, uw leven hier, uw leven in de eeuwigheid, dit is het eenigewat ik begeer.

XV.

Van de Tafel in de ballingschap tot het Gastmaal in het Vaderland.

Komt tot mij, gij, die belast en beladen zijt, en ik zal u verkwikken, zegt de Heer. Marc. XI. 28.

Arme reizigers in het land der ballingschap, voeren wij den zwaren pelgrimsstaf van verdriet en lijden. De mensch put zijne krachten uit, om de droevige vallei, welke voor hem open ligt te doorloopen; hier is het dag van werken; het loon is hiernamaals, en de waarde daarvan is eene geheele eeuwigheid. Hoe gelukkig is dus de mensch die zijn hart aan den weg van dit leven niet vasthecht, maar die deszelfs vleugelen uitgespreid houdt, om

op den grooten dag tot de eeuwige gewesten te kunnen opstijgen. In de hoop dat deze dag voor ons aanbreke, beschonwen wij de uitstekende liefde van onzen God: hij zal de hemelen doen nederbuigen om tot ons te komen, hij zal zelf door de heilige Communie tot ons naderen, en dan, in de zalige verrukkingen, waarmede zijne godheid ons overstelpt, zullen wij de aardsche smarten vergeten. Wij zullen reeds eeniger wijze de eindelooze genoegens van dit eeuwig feest, door dezen voor-smaak van een oogenblik, bevroeden: genoegens die ons wachten, aan den feestdisch in het vaderland.

Dierbaar oogenblik aan de heilige Tafel, gij wordt ons aangeboden, als eene bron van levend water op den dorren weg, die ter zaligheid geleidt. 't Is eene rustplaats voor onze vermoeienis. Wij staan met grooten moed wederom op. O hoe verhaasten wij onzen tred, na onze ziel aan deze tafel met versterkende spijs gevoed te heb-

ben! Hoe bemoedigd snellen wij op den weg der beproevingen voort, waarvan de eindpaal de eeuwige rust is!

Ga voort, ga voort, o mensch! Ga meer bemoedigd voort, en vertraag uwe schreden niet meer.

Gij bezit in de heilige Communie den voorraad voor uw pelgrimstocht. Om u den last der vermoeienis te helpen dragen, om uwe krachten te herstellen, om u op den weg, die naar den hemel leidt, te doen voortijlen, is u een klein oponthoud toegestaan, eene rustplaats, waar u het kostelijke brood der engelen en de drank der uitverko-
renen wordt aangeboden.

Hoe gelukkig, o mijn God, hoe gelukkig is het te denken, dat men zich aan uwe tafel op aarde met u slechts vereenigt, om in de hemelen eeuwig met u verbonden te worden.

Werk gij in ons, o Heer, verkwik onze verslauwde harten door uw goddelijk voedsel, ontvonk ons geloof, voed onze hoop. Doe ons als den grootsten

rampspoed vreezen, uwe liefde, waarin het ook zij, te wederstreven.

Ach, Heer! hoe zouden wij u nog kunnen beleedigen, u die geheel barmhartigheid, geheel liefde jegens ons zijt. Gij komt slechts tot ons, opdat wij met te grooter vertrouwen tot u zouden gaan.

Gij verzadigt ons slechts aan uwe heilige Tafel met den overvloed van uw huis, opdat wij, door het lijden van eenige dagen, er de eeuwige bezitting van mogen waardig worden. Hier doet gij ons slechts het brood der Engelen smaken, om er ons eens in den hemel mede te verzadigen.

Uw goddelijk licht verheugt ons slechts een oogenblik om ons later met uwen eeuwigen luister te omgeven, gij vraagt ons slechts weinig aan de tafel in de ballingschap, om ons aan den feestdisch in het vaderland met onmetelijke goederen te overladen.

O verheug u dan, mijne ziel, en dank

uwen God, voor zulkeene grootmoedige.
gift en zulk eene bewonderenswaardige
 vertroosting, die hij u in dit tranendal
 heeft nagelaten.

II

re
ha
ze
k
g
te
v
u
to
m
m
h
a

XVI.

**Ik zal mij nooit scheiden van
Hem dien mijne ziel bemint.**

Ik heb hem gevonden, wien
mijne ziel bemint. Ik zal hem
nooit verlaten. Hoogl.

Ik zocht u, mijn God, ik zocht u
reeds langen tijd, want de wereld en
haren omgang, het leven met al des-
zelfs kommer, zorgen, tegenheden en
kwellingen drukten op mijne ziel; ik
gevoelde mij gedrongen om mij met u
te onderhouden, mijn hart in het hart
van een vriend uit te storten, en tot
u riep ik uit de volheid mijns harten,
tot u o Jesus! mijn eenige troost en
mijn schat; gij hebt medelijden met
mijne tranen en droefheid gehad, gij
hebt mij verhoord, en zijt gekomen niet
alleen dicht bij mij, maar in mijn hart

zelfs in het binnenste mijner ziel. Ik gevoel u, ik omhels u daar innig. Welke gelukkige overeenstemming hebt gij in mijn gemoed doen dalen! Welke wonderlijke harmonie, welke zalige vrijheid! welken vrede! welk geluk! hoe wonderlijk is uwe leiding, o God!

Nadert allen en beschouwt hetgeen de Heer groots in mij heeft uitgewerkt, beschouwt hoe wonderbaar het werk des Heeren is. Hij heeft het leven aan mijne ziel geschonken. *Ik leef, maar ik ben het niet die leeft, maar het is Jesus Christus, die in mij leeft.* Nadert, zondaars, en proeft hoe zoet de Heer is, en welk geluk en welke waarheid er in gelegen is, om zich van de vergankelijke zaken des levens los te maken om zijne ziel alleen aan haar beginsel en einde vast te hechten. O hoe duidelijk begrijpt men dan, dat er slechts, in waarheid een eenig, een wezenlijk goed bestaat en dat dit goed in God alleen te vinden is. Daar leert men die onmatige zorgen, die groote

eerzucht, dien overvloed, al die bedriegelijke en vergankelijke vermaken naar hunne rechte waarde kennen. O hoe nietig schijnen ons al die nuttelooze bekommelingen, die ons hart vermoeien en onze dagen verslinden, in vergelijking met den vrede, welken men op het oogenblik der heilige Communie smaakt. O, als de ziel God verstaan, als zij hem gevoeld heeft, als zij heeft beginnen te bevatten hoe zoet de banden zijn, die ons zoo nauw aan hem en aan zijne heilige liefde vasthechten wat kost het haar dan zich daarvan te scheiden; want, dat is — onze ziel gevoelt het — haar hoogste goed en haar leven. Zonder hem kwijnt, zonder hem sterft zij.

Maar neen, mijn God, ik zal mij nooit van u scheiden. Als gij mijne ziel, na haar door de heilige Communie bezocht te hebben, weder zult verlaten zult gij door uwe genade in mij leven. Uwe gedachten zullen mijne gedachten uwe begeerten mijne begeerten, uw wil mijn

wil zijn. Gij zult in mij, en ik in u leven. Gij zult de ziel van mijne ziel, het hart van mijn hart zijn... In u alleen wil ik mijn vermaak, mijne vreugde, mijn geluk zoeken. U alleen begeer ik in den hemel, en op aarde wil ik ook niets, dan u alleen beminnen. Blijf dan, mijn God, want ik kan niet leven door eenen geest die niet geheel de uwe is. O wie zal mij ooit van de liefde van mijnen God scheiden? Ik heb hem gevonden wien mijne ziel bemint, en moet het mij een leven van ontbering, van smaad en lijden kosten, toch zal ik hem hier nimmer verlaten, om hem, en op aarde en eeuwig in den hemel te bezitten.

XVII.

De Communie op aarde is de voorbereiding tot de Com- munie des hemels.

Gij, wiens wijsheid en
macht geene palen kennen:
gij, o Heer voedt ons met
uw eigen vleesch in dit
leven: o maak, dat wij in
het andere aan uwe tafel
kunnen aanzitten, en wij
dischgenooten, medeërfges-
namen en burgers van het
hemelschvaderland worden.

Lofz. der Kerk.

Onze ziel behoort aan God: Het is
een veld, dat het heilig Sacrament des
Altaars bedauwt en vruchtbaar maakt:
de oogst zal er van in den hemel zijn.
Daar zullen wij de vruchten van onzen
arbeid plukken, en ons geloof in Jesus
zal daar zijne belooning vinden. Bo-

venal in de heilige Communie wordt men verlicht door deze groote waarheden, en daar verzucht men met vurige verlangens naar die eeuwige Communie die de voltooiing der aardsche Communie is.

O, hoe gemakkelijk leert men daar de wereld te verachten, om enkel naar dat onveranderlijk leven te haken, waar men nimmer meer datgene, wat men bemint, zal beleedigen.

Zalige maaltijd voor ons ballingen, welke zoete en onsterfelijke hoop schenk gij ons niet! Wie kan verklaren welke brandende begeerten, vurige wenschen en heilig ongeduld er dan uit eene welgestelde ziel voortkomen. O wanneer zal ik ongestoord in uw eeuwig bezit gesteld worden, o mijn God!... Zal ik weldra van het gastmaal hier beneden, tot den feestdisch der uitverkorenen toegelaten worden?.. Hoelang is de ballingschap!... hoe gevaarvol is de overtocht!... hoe zeer vrees ik, o Heer mij van uwe liefde te scheiden!..

O! uren, uwe tijdelijke vereeniging voldoet aan den brandenden dorst niet die mijn hart verteert. Gij zijt het opperste goed, en zonder uwe tegenwoordigheid, zoude het verblijf der uitverkorenen zelfs mij eene straf zijn. Ik bezit u wel op aarde door de heilige Communie, maar de sluier des geloofs bedekt uw wezen voor mij. Wanneer zal ik u van aanschijn tot aanschijn aanschouwen! hoe vurig doet het zoete uwer tegenwoordigheid, in het geheim des altaars verborgen, mij naar uwe eeuwige, naar uwe onbevleete tegenwoordigheid, verlangen! Hoe doet uwe tijdelijke vereeniging met mijn hart mij naar de eeuwige vereeniging in den hemel versmachten?

O mijn God, gij zijt de oorsprong en bron van al onze verdiensten; zonder u blijven wij in den dood en veroordeeld. Waak, gij dus zelfs over den kostbaren schat der genade, welke Gij ons aan uwe heilige Tafel als een waarborg der eeuwige goederen, voor

ons in de eeuwigheid weggelegd, zoo overvloedig uitdeelt. Waak, want zoo gij u niet over onze zwakheid ontfermt zullen wij bij elke voorwaartsche schrede verflauwen, en de kroon, aan de volharding toegezegd, verliezen. Maar neen, o Heer, wij hopen in u en onze hoop zal niet beschaamd worden, wij zullen, door uwe genade geholpen aandalen in dit verlangde Jerusalem, dat het einde en het groote doel uwer belofte is.

Hoe verkwikkend is het, bemoedigd door die zoete hoop, door de liefelijke samenspraken der heilige Communie heen te wijzen op de heerlijke liederen die in het verblijf der uitverkorenen weergalmen!.... Hoe zoet is het, door onze dankzeggingen die eeuwige dankliederen aan te stemmen, welke in den luister der heiligen worden gehoord?

Hoe verrukkend is het, zich in de gedachte te verheffen tot den vuuroven der oneindige liefde, waarvan eenige stralen onze harten hier beneden aan

de Tafel uwer kinderen komen verwarmen !...

O mijn God, zie niet op onze onstandvastigheid, op onze grillen en onze groote ellende ; maar geleid ons, ondersteun ons op den weg, die nog voor ons ligt, alvorens wij van de Communie op aarde tot de Communie in den hemel kunnen geraken.

XIX.

Dankzegging.

Mijne ziel maakt groot
den Heer.

Lofzang van Maria.

*Wat zal ik u wedergeven, o mijn
God! voor al de gunsten waarmede
gij mij hebt overladen. Gij hebt dit
onverschuldigd gedaan, zonder behoefte
aan mij te hebben, die slechts stof en
asch voor uwe oogen ben; zelfs bij
de volmaakte kennis, die gij hebt
van mijne algeheele onmacht om u te
bedanken, hebt gij niet opgehouden mij
• met duizenderlei weldaden te begiftigen.
Uit de duisternissen hebt gij mij, on-
dankbare, geroepen tot het licht van het
Evangelie, on tot het katholieke geloof,
vervolgens tot de beoefening der deugd, en
tot het gebruik der heilige Sakramenten.*

Wat is de mensch, o Heer, dat gij zijner gedachtig zijt, en wat zal ik u voor zulke uitgelezene weldaden wedergeven? Hef dan, mijne ziel! het danklied aan: Mijne ziel maakt groot den Heer, en mijn geest is opgelogen in God mijn Zaligmaker.

Ik gevoel het, o Heer, gij hebt in mij een wel geschudde en opgehoopte maat van genade uitgestort. Verwijd u dus, mijne ziel! om er de volheid van te kunnen bevatten. Verwijd u, om al het bloed van Jesus, dat tot het diepste uwer ellende heenstroomt te ontvangen. Verwijd u, om u van alle zijden door dankbaarheid, zonder maat en einde te laten doordringen.

Ja, ik zal mij verheugen, Heer in uwe barmhartigheid, omdat gij mijne vernedering hebt aangezien en mijne ziel van al hare ellende bevrijd hebt. Gij hebt Israël onder uwe bescherming genomen, hoewel het menigwert van uwe wet afvallig was. Ik was arm en zwak en van alles ontbloot; maar gij

hebt uw oog op mijne verworpenheid en mijne nietigheid geslagen. Ik was in den diepsten afgrond nedergezonken en gij hebt mij op den berg der rechtvaardigheid geplaatst, en van daar hebt gij mijne hoop gericht naar uwe eeuwige tabernakelen.

O welke groote dingen hebt gij in mij uitgewerkt, *die alleen machtig zijt, en wiens naam alleen heilig is!* En hoe zal ik ophouden hem te loven, die alleen lofwaardig is! hoe zal ik hem genoeg bedanken!

Maar neen, *ik zal in uw huis ingaan, o Heer! u in uwen heiligen tempel aanbidden, uwen naam altijd verheerlijken* en de dankbetuiging, welke ik u aan de heilige Tafel mag doen, zal slechts de voorzang der dankliederen zijn, die ik in het rijk uwer uitverkorenen eeuwig zal uitgalmen.

O zoete Maagd Maria, mijne zoete beschermster, die ik zoo dikwerf mijne toevlucht en mijne moeder noemde, spreek gij menigmaal tot mijn hart,

en zeg het, door welk leven van gebed, opoffering en liefde gij u, in de dagen uwer ballingschap, tot het dagelijksch ontvangen van het heilig Altaar-Sakrament voorbereiddet.

Welk geluk moest de Apostel, bij het toedienen van de heilige Communie, niet gevoelen, van den zoon aan de moeder te geven! Welk liefelijk reukwerk steeg voor Jesus niet uit uw hart op! hoe genoeglijk moest het Jesus zijn, zich met uwe ziel te vereenigen! Welk hart van een Serafien, o goddelijke Maagd, kon de diepe aanbidding, de vurige liefde-uitboezemingen en al de liefde bevatten, die uw hart overstroomden.

O Maria, gij kent mijne gebreken...
O geef mij een weinig liefde, een weinig uwer heilige gesteldheid en uwer verheven dankzegging. Verkrijg van Jesus voor mij een zuiver hart, om hem te ontvangen; een beminnend hart, om hem al mijne neigingen toe te heiligen; een dankbaar hart opdat elke klopping

van mijn hart immer eene zucht van nederige en levendige dankbaarheid zij voor zijne oneindige weldaden.

Zoo dit nederige boekje eenige verdienste bij uwen Zoon mocht hebben, o zoete Maagd, bid hem dan dat hij zijne eigene gaven zegene, en mijn nietig werk als eene dankzegging aanneme, voor al die liefde, welke hij mij betoont als hij zich gewaardigt, zich, niettegenstaande mijne uiterste onwaardigheid, zoo dikwerf door de heilige Communie aan mij te geven.

DERDE DEEL.

VERTROUWEN OP JESUS.

V

H

L

L

V

Vertrouwen op Jesus en Maria.

Hem die op God vertrouwt, is de eeuwigheid ten erfdeel beloofd, en hij alleen zal het heilig gebergte bewonen:

Isaias 57.

Wel hem, die zich op den Heer verlaat; hij zal den boom, aan den oever der bevruchtende wateren geplant, gelijk zijn. Op zijn tijd zal hij bloemen en vruchten dragen. Droogte zal hem niet schaden en voor onweder zal hij niet bukken.

Jerem. 17.

BESPIEGELING.

Het vertrouwen op God is een krachtig hulpmiddel tot verzekering onzer zaligheid; eene hechte borstwering tegen alle bekoringen.

1. Een krachtig hulpmiddel tot verzekering onzer zaligheid. De ondeu-

gendste en strafwaardigste mensch, die door de boetvaardigheid uit zijne ongeregeldheden wil opstaan, zal, in het vertrouwen op God, een krachtdadig geneesmiddel tegen zijne ellende vinden. Dat hij zich vernedere en hope; hij zal zalig worden; God zelf heeft het gezegd en beloofd. Daarom vergelijkt men het vertrouwen met het anker van het schip; en deze vergelijking is door het gebruik, dat er de apostel Paulus in zijne brieven van maakt gewettigd. Laat een schip al zijn touwwerk in den storm verliezen, indien er slechts een anker over blijft, is dit toereikend, om hetzelfde uit het nakend gevaar te redden. Aldus is het met het vertrouwen op God gelegen en men mag zeggen, dat Caïn en Judas in hunne zonden zijn gestorven, alleen omdat zij van dit vertrouwen geen gebruik hebben gemaakt. De eerste had door zijne afgunst en broedermoord Gods toorn ontstoken; doch wat het zegel op zijne verdoemenis drukte, was

dit
is
ver
ber
teg
hel
uit
god
hij
voo
Go
ver
ba
ge

he
ge
de
vi
ha
(F
di
be
ge
ro

dit wanhopig gezegde : *Mijne misdaad is te groot, dan dat zij vergiffenis verdiene.* (Gen. 49.) De tweede had berouw over het schandelijk verraad tegen Jesus Christus gepleegd. En, helaas ! roept de heilige Chrysostomus uit, hadde hij op de goedheid zijns goddelijken Meesters vertrouwd, hadde hij zich om barmhartigheid smeekend, voor deszelfs voeten geworpen, de Zoon Gods, die aan Petrus zijne ontrouw vergaf en voor zijne beulen zoo vurig bad, zou dien verrader ongetwijfeld in genade ontvangen hebben.

2. Het vertrouwen op God is eene hechte borstwering tegen alle bekoringen. *In de hoop*, aldus leest men in de heilige Schrift, *zult gij uwe sterkte vinden.* (Is. 30). En elders : *Ik zal hopen en niets zal mij doen beven.* (Ps. 25). Inderdaad, wie gaat hem, die op God vertrouwt, in sterkte te boven ? Op God vertrouwen, is zijne goedheid, waarheid en macht ter hulp roepen. Wat heeft men met dergelijke

wapens, van eenen vijand, die tegen God niets vermag, te vreezen? *Het hart des rechtvaardigen, zegt de profeet, is geneigd, om altoos te hopen; dat geeft hem sterkte, en niets kan hem doen wankelen.* (Ps. 14.)

Edelmoedige gevoelens.

I.

O Heer! mijn wezen, mijn leven, mijne gezondheid, mijne lichaams- en geesteskrachten, rede, oordeel en geheugen; de liefde voor de deugd, alle middelen van zaligheid, die mij omringen, zijn geschenken uwer gronddelooze mildheid. Gij hebt mij slechts doen geboren worden om mij met weldaden te overladen; immers, welke andere reden kon u bewegen, om een verachtelijk schepsel, dat u noch roem noch geluk kan aanbrengeu, uit het niet te scheppen? Doch zoo de gunsten, welke gij mij bewijst in de raadsbesluiten uwer ein-

delooze wijsheid niet voorbeschikt waren, om mijne eeuwige zaligheid te vergemakkelijken, dan toch zouden zij aanstonds ophouden weldaden voor mij te zijn. Zoo is het echter niet, o mijn God. Nooit zal die argwaan in mijn hart opkomen; zij zou de dank- en liefdegevoelens, welke geheel mijn geluk uitmaken, weldra versmoren. Gij zijt de God mijns harten, mijn eenig erfdeel voor de eeuwigheid. Hierin alleen bestaat mijn eenig welzijn: namelijk, in mij aan uw vast te hechten en op u alleen mijn vertrouwen te stellen. Geef mij dan, o Jesus, geef mij *den goeden geest*, dien gij ons in uws Vaders naam beloofd hebt, alles wat mij voortaan te beurt valt, zal ik als een bewijs uwer goedheid, als een voorbeschikt middel ter bevordering mijner zaligheid aanzien. Op dit denkbeeld wil ik de rust, den vrede mijner ziel gronden, en gij zelf, o Heer, gij zelf bezielt mij met de zoete hoop.

II.

Bewaar mij als den appel uwer oogen, bescherm mij onder de schaduwe uwer vleugelen. Tot welken sterveling, o mijn God, zou ik aldus mogen spreken? Aan wien zou ik durven zeggen, dat ik hem zoo dierbaar ben als de appel zijner oogen? Dan, gij zelf beveelt en gebiedt mij dit vertrouwen. Niets is zoo gevoelig, niets zoo teeder, als de appel eens oogs: ook hierin is hij mijn afbeeldsel. Moge hij in het overige het ook wezen, o mijn God! Gij hebt hem met oogleden en wimpers omgeven; o verleen mij zooveel hulp, als gij voorzorg voor hem hebt gehad. *Bewaar mij als den appel uwer oogen!* Als roofvogelen gieren mijne vijanden om mij heen; indien ik mij inuwen schoot niet verberg, is de vlucht mijnonmogelijk. De nog teedere jongen hebt gij de geneigdheid ingeschapen, om zich onder de vleugelen hunner

moes
er
zorg
wor
dru
heb
doo
tuu
tot
God
heie
de

O
heil
trou
hoo
wer
mij
niet
oog
elle
leve

moeders te verschuilen, en den moeders hebt gij voor hunne kleinen die zorg en teederheid welke ons van verwondering wegsleept in het harte gedrukt. Uwe werken spreken van u. Gij hebt de menschen aangemaand, om door de bewijzen, die de gansche natuur van uwe goedheid ten toon spreidt, tot u op te treden. Gedoog toch, o mijn God, dat mijn vertrouwen uwe goedheid evenare! *Bescherm mij onder de schaduw uwer vleugelen.*

III.

Op u mijn God! God van goedheid heiligheid en macht, stel ik mijn vertrouwen op u alleen vestig ik mijne hoop. Op wien zou ik mogen betrouwen, op wien anders buiten u? Van mijne eigene verdiensten verwacht ik niets. Helaas! wat ben ik voor uwe oogen anders, dan een voorwerp, door ellenden en zonden misvormd? En mijn leven, ver van mij eenige zekerheid te

geven, wat kan het mij anders voorstellen, dan redenen en vrees en ontmoediging?

Weg met de wereld! op haar wil ik niet vertrouwen; ik heb helaas! te wel ondervonden, hoe bedriegelijk, hoe trouweloos zij is. Ontelbare zielen hebben op haar vertrouwd en zijn hare slachtoffers geworden. De wereld ver van gelukkigen en heiligen te vormen, kan slechts rampzalige verworpelingen maken. De mensch zal mijn vertrouwen ook niet verwerven. O, wee hem, die zich op den arm des stervelings verlaat! machteloze schepselen!.... zij kunnen niets voor zich zelve, wat zouden zij dan voor het geluk van anderen vermogen? Vandaag tintelt het leven in hunne aderen, en morgen liggen zij ijskoud onder de aarde bedolven. Welke hulp toch mag men verwachten van hem, die uit stof en asch gevormd is?

al
u
en
Ik
ha
ik
we
se
he
ha
er
vo
we
re
gu
uw
wa
pa
Zo
zij

IV.

Op u alleen o mijn God, ja op u alleen, mag en moet ik hopen, en in u alleen vind ik overtuigende redenen en onwrikbare gronden van vertrouwen. Ik verlaat mij op uwe eindelooze barmhartigheid. Helaas ! door misbruik heb ik die gehoond, ik weet het; doch ik weet tevens ook, dat zij onuitputbare schatten in zich besluit. Vele zondaren hebben even als ik, met uwe barmhartigheid den spot gedreven; echter is er niet een die met een rouwmoedig hart voor haar nederknielde, verstooten geworden. Getuigen hiervan eene zondares Magdalena, een boetplegende Augustinus, die onomstootelijke bewijzen uwer grenzelooze goedheid. Helaas! ware die barmhartigheid niet zonder palen, wat zou er van ons geworden ! Zouden wij niet voor eeuwig verloren zijn ?

God van goedheid! doe mij de werking

dezer onbegrijpelijke barmhartigheid gevoelen ; op aarde alleen kunt gij dezelve oefenen ; na onzen dood zal het rijk uwer rechtvaardigheid een aanvang nemen. Heb dus deernis met mijne ziel, zoolang ik hier nog moet zuchten. Eene eeuwigheid, om te straffen, t'gil voor uwe gerechtigheid gereed ; vergeef derhalve nu het nog tijd is, en toon door de vergiffenis, dat gij groot zijt in goedheid, dewijl gij door de eeuwige straf zult bewijzen, dat gij rechtvaardig en verschrikkelijk zijt in uwe wraak.

V.

Ik hoop nog en hoop alles van de verdiensten van Jesus Christus. Dat is de ware grondslag van mijn vertrouwen. O aanbiddelijke Zaligmaker, wanneer ik overdenk, wat gij voor mij gedaan, wat gij voor mij geleden hebt, o, zou ik dan nog hopeloos durven blijven? Wanneer ik overweeg dat gij, om het in zonden geboeide menschedom

te verlossen, den hemel voor de aarde hebt verlaten ; wanneer ik diep in uwen tempel dring, en, met het oog des geloofs op uwe altaren gericht, u daar aanschouw in de gedaante van een lam, dat dagelijks voor ons ter slachtbank wordt geleid ; vooral wanneer ik in den geest den Kalvarieberg bestijg, en uw dierbaar bloed voor de vergiffenis der zondaren zie stroomen ; wanneer ik mijne aandacht vestig op uw aanbiddelijk hart, doorboord en opengereten, om hen te ontvangen ; op dien laatsten zucht, die biddend ten hemel vliegt, om voor hen de genade en verzoening en boetedoening af te smeeken ; ... zouden zoo vele stemmen , zoo vele hartroerende stemmen mijn vertrouwen niet verlevendigen ; zouden zij mij geene schuilplaats tegen mijne vrees en noodkreten aanbieden ? God van goedheid ! heilig de zielen, die gij zoo duur hebt gekocht. O, verspil de vrucht uws lijdens, de vrucht uws bloeds, de vrucht van uwen dood toch niet !...

VI.

Ik weet, o mijn God ! dat ik mijne hoop, wil zij niet ijdel en vermetel wezen, door werken moet bezielen, en door beantwoording aan uwe genade moet versterken. Zonder mijne hulp hebt gij mij uit het niet getrokken, doch zonder mijne medewerking zult gij mij nooit zalig maken ; ik heb dan vast besloten, aan de zaligmaking mijner ziel te arbeiden. Door mijn vertrouwen op uwe goedheid aangespoord, zal ik uwe heilige wet eerbiedigen, uwe geboden onderhouden, mijne zonden verfoeien, dezelve door mijne tranen uitwischen, over mij zelven waken, mijne driften beteugelen, de rampzalige neigingen mijns harten bevechten, mijnen naaste behandelen zoo als ik van hem wensch behandeld te worden... In deze heilzame gesteltenis, die uwe genade in mij doet opwellen, zal ik op u, mijn God, hopen. Gij zijt mijn Schepper,

mijn Zaligmaker, mijn Vader ; ik hoop, dat gij mijne zonden, hoe talrijk die ook zijn, zult vergeven. De grootheid zelve mijner boosheden , die ik nu verfoei, ver van mijne hoop te doen wankelen, zal een nieuwe spoorslag van volharding voor haar zijn. Met den boetvaardigen profeet zal ik u zeggen : »Heilige God ! gij zult medelijden met mij hebben, omdat mijne zonden groot zijn, en omdat zij door hunne grootheid uwe goedheid doen uitschijnen en uwe genade zichtbaar doen zegepralen.”

Ik hoop, dat gij mij, in de ellenden en wederwaardigheden des levens, zult ondersteunen, opdat ik deszelfs kwellingen met geduld verdrage, de rampen verdure, mij zelve met gelatenheid aan de beschikking uwer voorzienigheid, hoe-danig die ook zijn moge, onderwerpe. Alles, wat mij van uwe vaderlijke hand zal toekomen, zal ik met een onderworpen hart aannemen.

Voor al hoop ik, dat gij mij in het bange doodsuur zult bijstaan, dat gij

mij, in den angstvollen overtocht van den tijd naar de eeuwigheid, niet zult verlaten. Dan vooral zal ik uwen bijstand noodig hebben; dan vooral zal ik uwe genade inroepen, om mijne loopbaan in de wegen van heiligheid en gerechtigheid te eindigen.

Eindelijk hoop ik, dat gij mij in deze wereld met uwe genade, en in de andere met uwe heerlijkheid zult vereeren.

VII.

O mijn God, verrijk mijn vertrouwen met die uiterlijke kenteekenen, waardoor hetzelfde u behagelijk wordt.

Maak, dat mijne hoop oprecht, en n het diepste mijns harten gegrift zij; dat niet slechts mijn mond, maar tevens mijne gevoelens u zeggen: ik hoop op u.

Maak, dat mijne hoop onwrikbaar zij, dat zij door niets kunne verzwakt worden. Neen, noch mensch, noch wereld, noch de zaamgezworen machten der hel zullen in mij die gevoelens van ver-

trouwen, die ik voor den God mijns harten heb opgevat, doen verflauwen.

Maak, dat mijne hoop bestendig zij, mijn laatsten adem vergezelle, mij tot in het graf volge; en dat mijn vertrouwen, zelfs dan, wanneer gij mij den doodslag zult toebrengen, u mijn laatsten zucht toewijde. In die gevoelens wil ik sterven.

O mijn God! zou ik, met deze vaste en zoete hoop beziel, al de kwellingen van dit vergankelijk leven niet geduldig verdragen, wanneer ik mijne oogen sla op dat onsterfelijk leven, dat gij voor mij hebt bereid?... Zou ik, in afwachting van de eeuwige goederen des hemels, mijn hart van het vergankelijke der aarde niet onthechten?..... Zou ik, de oogen op mijn heilig vaderland gevestigd, mij hier niet als in eene ballingschap aanzien?

Zal ik mij voor slechts weinige dagen geen heilig geweld aandoen, ten einde de genoegens der zalige eeuwigheid te mogen deelen?... Schoone hemel! eind-

paal mijner verlangens, wees steeds het eenig voorwerp mijner wenschen, de eenige bezigheid mijns levens, en vooral van die oogenblikken, welke mij vergund worden, om naar mijn geluk te verzuchten en te verlangen.

VIII.

Heer Jesus, minnelijke Zaligmaker mijner ziel, wie is mijne toevlucht in dit leven, wie is mijn zoetste troost in al hetgeen de aarde aan mijne oogen vertoont? Zijt gij het niet, mijn Heer en God, wiens barmhartigheid eindeloos is? Waar kan ik zonder u genoegen vinden? Waar kan ik zonder u gelukkig zijn? Ach! liever ben ik arm met u, dan rijk zonder u. Liever wil ik als een verstooteling de aarde met u rond dwalen, dan zonder u den hemel bezitten. Waar gij zijt, is de hemel; waar gij niet zijt, heerscht de dood en de hel. Gij zijt het voorwerp mijner wenschen, en daarom kan ik, van u

gescheiden, niets verrichten, niets dan zuchten, weenen en bidden. Op u alleen mag ik mij gerust verlaten; van u alleen, o mijn God, mag ik in den nood hulp verwachten. Gij alleen zijt mijne hoop, mijn vertrouwen, mijn oprechte vertrooster. Op u houd ik steeds, het oog gericht; op u alleen, o mijn God, vestig ik mijn vertrouwen. Heilig mijne ziel, zend uwen hemelschen zegen op haar neder, opdat zij uwe heilige woonplaats, de zetel uwer eindelooze goedheid worde en er in dien tempel, welken gij wilt bewonen, niets aanstootelijks huisveste. Aanzie mij, Heer, in uwe grenzenlooze goedheid en volgens de overmaat uwer barmhartigheid; verhoor mijn gebed, bescherm mij, bemoedig mij in de gevaren van dit vergankelijk leven, laat uwe genade mij vergezellen en mij door den weg des vredes, tot in het vaderland van het eeuwig licht geleiden. O Jesus, mijn goede meester, die genade durf ik van uwe barmhartigheid verwachten.

IX.

O Jesus, welk geluk voor ons, dat men u, een zoo goeden Meester, mag dienen ! Welk geluk, dat men alles op uwe liefde mag laten berusten ! Op u wil ik voortaan een grenzenloos vertrouwen stellen ; geheel en gansch wil ik mij aan u toewijden. Gij zijt mijn beschermer, en gij waakt gedurig over mij. Wat kan mij derhalve nog ontstellen, of wat heb ik nog te vreezen ? Immers, een vorst wordt van zijne lijfwacht omringd, en hij is gerust ; de eene sterveling wordt, even als hij, door andere stervelingen omgeven, en hij gelooft zich in veiligheid ; en zou ik dan nog vreezen, wanneer een God mij bewaakt ? Neen, o Jesus, neen, altijd zal ik op u vertrouwen. Dat de geheele hel tegen mij losbreke, nog zal ik vertrouwen. Wanneer gij mij bijblijft, heb ik geene reden, om hare woede te duchten ; ook zal zij mij nimmer datgene, wat gij

mij
zal
scho
ten,

O
van
in
tot
dat
voor
en
men
en
hede
dele
kan
zond
den
ooge
hope
zal
om

mij geschonken hebt, ontnemen. Daarom zal ik het hoofd steeds gerust in uwen schoot nederleggen, en dan zal ik een zoeken, een onverstoorbaren vrede smaken.

X.

O mijn God! ik ben zoo overtuigd van uwe waakzaamheid over hen, die in u hopen, en van uwe genegenheid tot hen, die alles van u verwachten, dat ik heden het vast besluit neem, mij voor altoos onder uwe hoede te stellen, en mij geheel op u te verlaten. De mensch kan mij, wel is waar, van eer en goed berooven; lichamelijke krankheden kunnen mij en krachten en middelen om u te dienen, ontnemen; ook kan ik, o God! uwe genade door de zonde verliezen; doch nimmer zal ik den moed opgeven. Neen, tot het laatste oogenblik mijns levens zal ik op u hopen, en door uwe genade versterkt, zal de hel vergeefs alles aanwenden, om mij aan uwe vaderhand te ontruk-

ken. Deze mag het geluk, of van zijne rijkdommen, of van zijne begaafdheden verwachten, gene mag zich op de schuldeloosheid zijns levens, of op de strengheid zijner boetvaardigheid, of op het getal zijner goede werken, of op de vurigheid zijner gebeden beroemen; ik voor mij, Heer! ik stel al mijn vertrouwen op u, en zeg dan met den Profeet David: Die op u hoopt, zal in eeuwigheid niet beschaamd worden.

Gij dan alleen, o mijn God, zijt het anker mijner hoop. Ik weet, helaas! maar al te wel, hoe zwak en veranderlijk ik ben; ik weet wat de bekoring, zelfs tegen de diepst gegronde deugd, vermag: maar als gij mij met uwe genade ondersteunt en met uwen machtigen arm beschut, heb ik niets te vreezen. Ik neem dan heden hemel en aarde tot getuigen, dat ik *op u, mijn God! mijne hoop vestig*. Ik weet, dat ik niet te veel op u kan hopen; ik weet ook, dat ik eenmaal datgene, wat ik van u hoop zal bezitten. Ik hoop dus,

o m
den
zul
als

E
zink
aan

N
zij,
Mari
den

Za
glins
Eenr
zien
de o
deel

o mijn goede Jesus, dat gij mijne zonden zult vergeven, dat gij mij altijd zult beminnen en dat ik u, zoowel hier als hierna zal mogen liefhebben.

VERTROUWEN OP MARIA.

Eer zullen hemel en aarde in het niet verzinken, dan dat Maria hare hulp zal weigeren aan hem, die zich op haar verlaat en vertrouwt.

(Lud. Bloss.)

Nooit zal er een zondaar, hoe groot hij ook zij, gevonden worden, die, met vertrouwen tot Maria gaande, zich niet bekeeren en zalig worden zal.

(H. Hilar.)

Zalig hij, die op Maria vertrouwt, die deze glinsterende zeester nooit uit het oog verliest! Eenmaal zal hij de deur des hemels voor zich zien ontsluiten, en met zijne lieve moeder in de onveranderlijke gelukzaligheid der heiligen deel hebben.

Wie, o Maria! zou op u niet hopen? Gij zijt de hoop en de steun der hopeloozen.

(H. Bonavent.)

O Maria! overgroot is de maat der goederen, welke gij verschaft aan hen, die u beminnen en op u hun vertrouwen stellen.

(H. Bonavent.)

BESPIEGELING.

Maria is Gods Moeder, Maria is te gelijker tijd ook mijne Moeder, O, welk vertrouwen moet ik dan op haar niet hebben! Zij vermag alles bij haren Zoon; elk harer gebeden is, om zoo te spreken, een bevel voor Jesus, die haar niets weigeren kan. Zij is mijne Moeder! Zij bemint mij, zij wil dat ik zalig worde; o, nogmaals, welk vertrouwen moet ik op haar dan niet hebben.

Maria is onze Moeder! Maria is onze Moeder!... herhalen wij toch dik-

wer
wo
gelu
min
Moe
van
daar
vija
drif
hen
dani
Verl
Verl
min
op l
verb
mijn
heid
Jesu
Moe
De
verd
riep
vert
Moe

werf deze aangename en troostvolle woorden : *Maria is onze Moeder !* Hoe gelukkig zijn zij, die onder de bescherming eener zoo teedere, zoo machtige Moeder leven ! Wie durft zich vermeten, van Maria's schoot die kinderen, welke daarin eene schuilplaats tegen hunne vijanden zoeken, weg te scheuren ? Welke drift, welke bekoring is in staat, over hen, die op de bescherming eener zoodanige Moeder vertrouwen te zegepralen ? Verheugt u dus, gij kinderen van Maria ! Verheugt u en vertrouwt ; hij, die de minnelijke Maria bemint, hij, die zich op hare bescherming verlaat, moet zich verblijden en zeggen : *Wat vreest gij, mijne ziel ! de beslissing uwer zaligheid kan niet slecht uitvallen, want Jesus uw broeder, en Maria uwe Moeder, hebben het vonnis in handen.* De heilige Anselmus in deze gedachte verdiept, sprong van blijdschap op en riep in vervoering en vuur uit : *O zalig vertrouwen ! o ware toevlucht ! Gods Moeder is ook mijne moeder ! met*

*welke zekerheid moeten wij niet ho-
pen, vermits onze zaligheid van den
besten der broeders en de teederste
der moeders afhangt!*

O
gij
tevr
bij
tot
en
toeg
niet
elle
mijn
ik
har
wer
sch
en
alle
gan
wa
nie
sto

Edelmoedige gevoelens.

I.

O Maria! Moeder der heilige liefde, gij weet dat uw goddelijken Zoon, niet tevreden met zich onzen voorspreker bij den Vader gemaakt te hebben, u tot onze middelares bij zich benoemd, en zoo veel kracht aan uwe gebeden toegekend heeft, dat hij u om dezelve niets weigeren kan. Tot u, hoop der ellendigen, neem ik dus mijne toevlucht; mijn vertrouwen op u is zoo groot, dat ik meer op uwe bescherming en barmhartigheid, dan wel op mijne goede werken durf rekenen. Hij, wien gij beschermt, kan niet verloren gaan; hemel en aarde weten dit. Welaan dan, dat alle schepselen mij vergeten, dat de gansche schepping mij verstoote; alles wat ik verlang, is, dat ik door u toch niet vergeten, door u toch niet verstooten worde. O Maria, ik verlaat mij

op u. In deze hoop wil ik leven, in deze hoop wil ik sterven, met hart en mond steeds herhalende: *Jesus is mijn eenige hoop, en na hem, gij, o Maagd Maria!*

II.

O Maria, onze allerheiligste Moeder! de wijze zoon van Sirach zegt, dat gij de Moeder aller hoop, de Kerk, dat gij de hoop zelve zijt. Waar zullen wij dan eene andere hoop gaan zoeken?... Na Jesus, zijt gij onze zoetste hoop; met dezen eere naam begroette u steeds de H. Bernardus, en met dienzelfen eertitel willen wij u ook groeten. Met den heiligen Bonaventura zullen wij zeggen: *O Maria, zaligheid van hen, die u aanroepen, verhoor ons!...*

III.

O Maria, gij stondt aan den voet des kruises, toen de heer Jesus, die de

zijne
min
de,
nege
Moe
den
vert
hart
ellen
met
zijt
teed
tijd
door
woo
eere
uw

O
door
uwe
ik
heid

zijnen, welke in de wereld bleven, bemind had en tot het einde toe beminde, een laatst bewijs zijner teedere genegenheid wilde geven met u tot onze Moeder aan te stellen; nooit hebt gij den duren plicht, dien een titel van vertroosting en blijdschap u op het harte drukt, verzuimd. Gij zult mijne ellenden in uwen moederlijken schoot met vol vertrouwen nederleggen. Gij zijt mijne Moeder, eene Moeder met teederheid en medelijden begaafd; altijd zal ik aan uwe overgroote goedheid door een grenzenloos vertrouwen beantwoorden, meer genegen allen roem en eeretitels te verwerpen, dan dien van uw welbemind kind te verliezen.

IV.

O Maria, allerheiligste Maagd en doorluchtige Vorstin! ik stel mij onder uwe bescherming; vol vertrouwen werp ik mij in den schoot uwer barmhartigheid; mijn lichaam, mijne ziel, alles

wat ik bezit, wijd ik u toe, niet slechts voor de dagen mijns levens, maar vooral wanneer mijn doodsuur zal slaan. Aan u, o teedere Moeder, sta ik mijne zorg, mijn kommer, mijne vertroosting en hoop af, opdat ik door uwe verdiensten en machtige voorspraak, in al mijne werken het eenig doel, namelijk uw welbehagen en den heiligen wil uws goddelijken Zoons betrachte. Amen.

VI

De
kwan
reld,
de b
ke z
bijge
ken,
van
voor
behe
er d
kant
gode
hart
lijk
tijde
oms
berc

VOORBEELDEN

VAN

VERTROUWEN OP MARIA.

De heilige Joannes Nepomucenus kwam in een wanhopigen staat ter wereld, en was het behoud zijns levens aan de bescherming der heilige Maagd, welke zijne godvruchtige ouders in eene bijgelegene kloosterkerk gingen afsmeeken, verschuldigd. Die eerste weldaad van Maria was een gunstig voorteecken voor de toekomst; godsvrucht, ijver, behendigheid in het zielbestuur waren er de gevolgen van. Joannes, van zijnen kant, toonde zich de genegenheid zijner goddelijke weldoenster waardig door de hartelijke dankbaarheid en het kinderlijk vertrouwen, dat hij haar ten allen tijde, doch vooral in eene schitterende omstandigheid, welke hem voor eeuwig beroemd maakte, betuigde. Door den

wreedten Wenceslaus aangezocht, om de biecht der Koningin, zijne vrouw te verraden, en op zijn weigeren den beulen overgeleverd, nam hij zijne toevlucht tot Maria, en hield op de pijnbank niet op, haren heiligen naam, met dien van haren goddelijken Zoon, aan te roepen. Overwinnaar in deze eerste proef, doch beducht dat zijn vervolger het daarbij niet zou laten, verdubbelde hij zijne vurigheid jegens de heilige Maagd. en begaf zich naar een der meestgeachte bedevaarten des lands, om zich tot den marteldood voor te bereiden, dien hij den volgenden nacht werkelijk onderging.

*Geschied. van den H. Joannes
Nepomucenus.*

Sme

Op
geloof

St

wie
scher
aard
lerle
len,
gren
ziele
gij,
en
zijt
hul
val
pla
wer
wel
gro
zie

Smeekgebed tot de allerheiligste Maagd.

Opdat door haar machtige voorspraak het geloof over de gansche aarde verspreid worde.

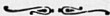
Sterre der zee, behoud van hen, voor wie gij ten beste spreekt; machtige beschermster der ijverige zendelingen, die aarde en zee doorkruisen zich aan allerlei gevaren en beroovingen blootstellen, om het licht des geloofs tot op de grenspalen der aarde te ontsteken en zielen voor Jesus te winnen; o Maria, gij, die hen zoo dikwerf van schipbreuk en dreigende gevaren verlost hebt, gij zijt de schutsengel, kom hen steeds ter hulp, bid gedurig voor den goeden uitval hunner zending en voor de voortplanting des geloofs door de gansche wereld; bescherm ook alle zeelieden, welke dien schrik- en gevaarvollen afgrond bevaren! bid Jesus, dat hij alle ziels- en lichaamsgevaar van hen ver-

wijdere en hen door de verdiensten zijns lijdens en dood zalig make. Deze genade vragen wij voor ieder in het bijzonder als ook voor alle Evangelische arbeiders; wij vragen u die door uwen naam en uw teeder en meedoogend hart.

O Maria, kom toch alle christene slaven door uwe gebeden ter hulp; verzoet door de zalving der genade de bitterheid hunner kluisters, versterk hen door Gods kracht, opdat zij onverwinbaar blijven; bidt, ja, bidt ook voor alle afgodische en ongeloovige volkeren, opdat zij alle in den schoot der ware Kerk samenvloeien; toon ook uw moederlijk hart voor de op aarde verspreide krijgslieden: vraag voor hen een geloof door werken verlevendigd, alsmede de genade, om door lijdzaamheid hunne gemoedsaandoeningen te beheerschen; eindelijk, spreek tot het hart van Jesus, opdat hij de zondaren, die zich in den poel hunner boosheden rondwentelen, tot eene heilzame vrees

en
en
moe
zij
leids
en
de
neer
dat
spru

en liefde opwekke ; help alle reizigers en schipbreukelingen, wees gij op de moeilijke en gevaarvolle wegen, welke zij doorwandelen, hun vuurtoren en geleidster, en verkrijg voor alle stervende en ongelukkige veroordeelden, voor wie de eeuwigheid heden eenen aanvang neemt, een waar en levendig berouw, dat uit vertrouwen en liefde voortspruit.

MORGENGEBEDEN.

Allerheiligste en hoogwaardigste Drie-
vuldigheid, één God in drie personen !
ik geloof dat gij hier tegenwoordig zijt
ik aanbid u met de gevoelens van den
diepsten ootmoed, en bewijs u uit gan-
scher harte den eerbied, dien men uwe
opper majesteit verschuldigd is.

Ik dank u, o weldadige God, uit den
grond mijns harten, voor al de genaden,
die ik ooit van u ontvangen heb. Uwe
goedheid heeft mij tot dezen dag bewaard
ik wil denzelven ook alleen tot uwen
heiligen dienst besteden; al mijne ge-
dachten, woorden en werken draag ik
u op. Zegen dezelve, o Heer opdat
zij alle door uwe liefde beziel, en zoo
tot uwe meerdere verheerlijking geschikt
worden.

Liefderijke Jesus, goddelijk voorbeeld
der volmaaktheid, naar welke wij moe-
ten trachten; met de hulp uwer gena-
de wil ik mij bevljtigen om u in alles

zoo v
zach
dig
gew
allen
die
mij

U
ik
zon
mij
gen
dat
het
ver
te
zien

Ik

Jes
ik
sch
bet

zooveel mogelijk, gelijk te worden: zachtmoedig, kuisch, ijverig, geduldig liefdadig en gewillig zoo als gij geweest zijt. Bijzonderlijk wil ik met allen vlijt mij bewaren van de zonden, die ik zoo dikwerf bega en waarvan ik mij oprecht verlang te beteren.

U, o God, is mijne zwakheid bekend; ik mag niets in de orde der zaligheid zonder de hulp uwer genade. Weiger mij dezelve niet, o mijn God, Geef mij genoegzaam sterkte om al het kwaad dat gij verbiedt, te vermijden, om al het goed te oefenen, dat gij van mij verlangt, en om al het lijden geduldig te dragen, dat uwe barmhartige Voorzienigheid mij heden zal verzenden

*Onze Vader, enz. Wees gegroet, enz.
Ik geloof in God den Vader enz.*

Allerheiligste Maagd, Moeder van Jesus en mijne machtige voorspreekster! ik beveel mij in uwe moederlijke bescherming, en verberg mij met vol betrouwen in den schoot uwer mild-

dadige barmhartigheid. O goedertierenste Moeder! wees mijne toevlucht in allen nood, mijn troost in allen tegenspoed, en mijne middelares bij uwen gezegenden Zoon, heden en al de dagen mijns levens, bijzonderlijk in het uur van mijnen dood, Heilige Bewaarengel, mijn getrouwen en liefdadige leidsman, verkrijg mij de genade van uwe heilzame inspraken na te volgen, en van mijne voetstappen zoo in te richten, dat ik van den weg der geboden Gods niet afwijke.

Groote heilige, wier naam ik het geluk heb te dragen! heilige Patronen van dit Bisdome en van deze Parochie! roemrijke H. Jozet, waardige Bruidegom van Maria! en gij bijzonderlijk wier feestdag men heden viert! bescherm mij, bid voor mij, opdat ik God diene gelijk gij hem op aarde gediend hebt, en hem met u in den hemel voor eeuwig love en danke. Amen.

Akte van geloof.

Mijn Heer en mijn God! ik geloof vastelijk al hetgeen gij geopenbaard hebt, en onze moeder de H. Kerk ons voorhoudt om te gelooven, omdat gij de eeuwige waarheid zijt.

In dit geloof wil ik leven en sterven.

Akte van hoop.

Mijn Heer en mijn God! ik hoop met een vast vertrouwen van u te bekomen het eeuwige leven en alle middelen die ons daartoe noodig zijn, omdat gij oneindig goed zijt tot ons, almachtig en getrouw in uwe belotten, die ons dit beloofd hebt door de verdiensten van Jesus Christus.

In deze hoop wil ik leven en sterven.

Akte van liefde.

Mijn Heer en mijn God! ik bemin

u bovenal, uit geheel mijn hart, uit al mijne krachten, omdat gij in u zelve oneindig goed zijt, en alle liefde waardig. Mijnen evennaaste bemin ik gelijk mij zelve uit liefde tot u.

In deze liefde wil ik leven en sterven.

Akte van berouw.

Mijn Heer en mijn God ! het is mij leed uit den grond van mijn hart, dat ik gezondigd heb, niet zoo zeer, omdat ik door mijne zonden den hemel verloren en de hel verdiend heb, maar bijzonder, omdat ik u daardoor vergramd heb, die het opperste goed zijt.

Ik haat en ik verzaak al mijne zonden uit liefde tot u, en maak een vast voor nemen van voortaan niet meer te zondigen, en alle genegenheden en gevaren van zonden te vluchten, van eene rechtzinnige biecht te spreken en nog liever te sterven dan u nog met eene doodsonde te vergrammen.

Ik
den e
mij u
ik ve
u, als
strekt
He
zaam
ik va
van
gij h
hebt
mij
dage
Heer
van
mij,
God
aan
sche
med
F

AVONDGEBEDEN.

Ik aanbid u, o mijn God, met al den eerbied en de onderwerping, die mij uwe tegenwoordigheid inboezemt; ik verootmoedig en verneder mij voor u, als voor mijnen Schepper en volstrekten Opperheer.

Hoe zal ik u, o mijn God, genoegzaam danken voor al de weldaden, die ik van u ontvangen heb? Gij zijt mij van eeuwigheid gedachtig geweest, gij heb, mij uit het *niet* getrokken, hebt uw leven ten beste gegeven om mij te verlossen, en vervult mij nog dagelijks met ontelbare genaden. Ach! Heer! wat zal ik doen ter erkenenis van zoovele goedheden? Vervoegt u met mij, o gelukzalige Geesten! om den God der barmhartigheden te loven, die aan mij, onwaardigst en ondankbaarst schepsel, onophoudelijk zijne weldaden mededeelt.

Heilige Geest, eeuwige oorsprong van

licht! verdrijf de duisternissen, die mij de leelijkheid en de boosheid mijner zonden verbergen, doe mij van dezelve eenen zoo grooten afschrik krijgen, mijn God, dat ik niets zoo zeer vreeze, dan dezelve in het toekomende te bedrijven.

Onderzoek hier uw geweten over hetgeen gij hebt gedacht, gezegd, gedaan en verzuimd, tegen God, tegen uwe naasten, en tegen u zelve.

Mijn God! ik verfoei al mijne zonden ter uwer liefde, omdat zij u mishagen. Ellendige die ik ben! misschien dezen nacht zal Jesus Christus komen om mij die ziel af te vragen, die geschapen is naar het beeld van God, en gansch misvormd door de zonden. O Vader! ik heb tegen den hemel en tegen u gezondigd, ik ben niet meer waardig uw kind genoemd te worden... O Algoede en liefwaardige! was het dan dit, hetgene gij van mijne erkenenis te verwachten hadt, na mij zoozeer

bemin
sten
boosh
welk
gema
we v
met
heid
vraag
over,
zelfd
de ui
de g
dood
heid
A
noui
gelu
gen,
trou
and
bed
af v
tot
gen

bemind te hebben, dat gij uwen laatsten droppel bloeds vergoot! Welk eene boosheid! welk eene ondankbaarheid! welk misbruik heb ik van uw geduld gemaakt. Thans bevind ik mij aan uwe voeten, o Heer! gansch overdekt met schaamte en doordrongen van droefheid op het gezicht mijner zonden! ik vraag er u zeer ootmoedig vergiffenis over, en smeeke u, o mijn God, door diezelfde goedheid, waarvan ik zoo dikwijls de uitwerkselen gevoeld heb, verleen mij de genade, opdat ik van nu af, tot den dood toe, er eene oprechte boetvaardigheid over doe.

Ach! had ik u, liefderijkste Vader, nooit vergramd; maar dewijl ik zoo ongelukkig ben geweest van u te beleedigen, zoo wil ik u voortaan des te getrouwer dienen, en door eene gansch andere levenswijs toonen, hoezeer mijne bedrevene zonden mij smarten. Van nu af verzaak ik aan alle gelegenheden tot dezelve. Met de hulp uwer goddelijke genade, die ik ootmoedig vraag en met

betrouwen van u verwacht, wil ik mijn
best doen om u in alles te behagen
en u, o opperste Goed, door geene zon-
den meer te vergrammen.

*Onze Vader, enz. Wees gegroet enz.
Ik geloof in God den Vader, enz.*

k mijn
hagen
e zon-
t enz.
enz.

G E B E D E N

ONDER DE

HEILIGE MIS.

*In den naam des Vaders en des
Zoons en des H. Geestes. Amen.*

Het is in uwen heiligen naam, o
allerheiligste Drievuldigheid, en om u
den lof en de eer te bewijzen, die wij
u schuldig zijn, dat ik bij deze offerande
der Mis wil tegenwoordig zijn. Gedoog,
mijn Zaligmaker, dat ik mij met uwen
dienaar, den priester, vereenige, om u
het dierbare slachtoffer mijner zaligheid
op te dragen: geef mij dezelfde gevoe-
lens, die ik op den Kalvarieberg zou-
de gehad hebben, indien ik bij de
bloedige offerande van uw lijden tegen-
woordig geweest ware.

CONFITEOR.

Ik beschuldig mij voor u, o mijn God, van al de zonden, waaraan ik plichtig ben; ik beschuldig mij in de tegenwoordigheid van Maria, de allersuiverste der maagden, van alle Heiligen en van alle geloovigen, dat ik met gedachten, woorden werken en door nalaten van deugden, door mijne schuld, door mijne schuld, ja door mijne allergrootste schuld heb gezondigd. Daarom bid ik de H. Maria, altijd Maagd, en alle Heiligen, voor mij te willen bidden.

Heer, verhoor genadig mijne gebeden, verleen mij vergiffenis en kwijschelding van alle zonden.

KYRIE ELEISON.

Heer, die onze zielen hebt geschapen, heb medelijden met het werk uwer

hand
wees
Ee
mens
gest
van
deel
te J
lend

en
va
he
he
gr
G
C
L
z
u
r
z

handen ; Vader van barmhartigheid, wees uwe kinderen genadig.

Eeuwig woord des Vaders, voor ons mensch geworden en aan het kruis gestorven, maak ons aan de verdiensten van uwen dood en uw dierbaar bloed deelachtig. Minnelijke Zaligmaker, zoete Jesus, heb medelijden met onze elenden, en vergeef ons onze zonden.

GLORIA IN EXCELSIS.

Eere zij aan God in den hooge, en op de aarde, vrede, aan de menschen van goeden wil. Wij loven u, wij verheffen u, wij aanbidden u, wij verheerlijken u, wij danken u om uwe groote glorie, God, hemelsche Koning ! God almachtige Vader ! Heer Jesus Christus, eeniggeboren Zoon ! Heer God, Lam Gods, Zoon des Vaders, die de zonden der wereld wegneemt, ontferm u onzer ; die de zonden der wereld wegneemt, neem onze smeeking aan ; die zit aan de rechterhand des Vaders ont-

ferm u onzer; want gij zijt alleen heilig, gij alleen Heer, gij alleen de allerhoogste, Jesus Christus, met den H. Geest in de heerlijkheid van God den Vader. Amen.

GEBED.

Verleen ons, Heer, door de voorspraak van de allerheiligste Maagd en van alle Heiligen, de genade, die de priester voor zich en voor ons vraagt. Ik vereenig mij met hem, en ik offer u hetzelfde gebed op voor al degenen, voor welke ik verplicht ben te bidder; en ik verzoek u, o Heer, voor mij en voor hen, al den bijstand, dien gij weet ons noodig te zijn, om het eeuwig leven te bekomen, in den naam van Jesus Christus, onzen Heer. Amen.

EPISTEL.

Mijn God, gij hebt mij boven zoo vele volken, die in de onwetendheid

leven
wet
mijn
luist
Gods
Prof
ken
ping
God
de
kin
V
u
het
ik
ijv
be
all
tel

d
le

leven, tot de kennis van uwe heilige wet geroepen: ik aanvaard uit geheel mijn hart die goddelijke wet, en ik luister met eerbiedigheid naar de heilige Godspraken, die gij door den mond der Profeten en Apostelen hebt uitgesproken; ik eer die met al de onderwerping, die men aan het woord van eenen God schuldig is, en ik verlang met al de genegenheid mijner ziel de voltrekking daarvan.

Waarom heb ik, o mijn God, voor u niet een hart, gelijk de heiligen van het Oude Verbond? Waarom verzucht ik niet naar u met den brandenden ijver der Oudvaders? Waarom, o Heer, betracht ik u niet, en hecht ik mij niet alleen aan u, gelijk de heilige Apostelen?

EVANGELIE.

Het zijn, mijn God, de Profeten noch de Apostelen, die mij mijne plichten leeren: het is uw eenige Zoon zelf; het

is zijn woord, dat ik ga hooren. Maar, helaas! wat zal het mij baten te gelooven, dat het uw woord is, o Jesus Christus, wanneer ik volgens mijn geloof niet leef? Wat zal het, wanneer ik voor u zal verschijnen, mij dan baten, geloofd te hebben, indien ik de verdiensten der liefde en der goede werken niet heb.

Ik geloof en handel bijna, alsof ik niet geloofde, en alsof ik een ander Evangelie, dan het uwe, geloofde: oordeel mij niet, o mijn God, naar die gedurige tegenstrijdigheid, die er tusschen uwe grondregels en mijn gedrag is: ik geloof, maar geef mij ook de kloekmoedigheid, om te beoefenen hetgeen ik geloof: en aan u aan u alleen zal de eer en glorie daarvan toekomen.

CREDO.

Ik geloof in eenen God, den almachtigen Vader, schepper van hemel en aarde van alle zichtbare en onzichtbare

dinge
tus,
die v
gebor
licht
acht
van
Vade
zijn
zalg
daal
uit
gen
is
gek
en
ges
gek
rec
hee
en
ge
de
va
•di

dingen ; en in eenen Heer Jesus Christus, den eeniggeboren Zoon van God, die voor alle eeuwen uit den Vader is geboren, God van God, licht van het licht, waarachtig God van den waarachtigen God, geboren en niet gemaakt, van dezelfde zelfstandigheid met den Vader, door wien alle dingen gemaakt zijn ; die, om ons menschen en om onze zaligheid, uit den hemel is nederge-
daald: en hij heeft, door den H. Geest, uit de Maagd Maria het vleesch aangenomen, en is mensch geworden; hij is ook onder Pontius Pilatus voor ons gekruist, heeft geleden en is begraven: en hij is ten derde dage wederom opgestaan volgens de schriftuur; is opgeklommen ten hemel, en zit aan de rechterhand des Vaders, en zal met heerlijkheid wederkomen, om levenden en dooden te oordeelen; van wiens rijk geen einde zal zijn. En in den H. Geest, den Heer en den levendmaker, die van den Vader en den Zoon voortkomt die met den Vader en den Zoon te za-

men aangebeden en verheerlijkt wordt, die door de Profeten gesproken heeft. En ééne Heilige, Katholieke en Apostolische Kerk. Ik belijd één doopsel tot vergiffenis der zonden, en ik verwacht de verrijzenis der dooden en het toekomend eeuwig leven. Amen.

OFFERANDE.

Oneindige Vader, almachtige en eeuwige God, hoewel ik ten eenemaal onwaardig ben, in uwe tegenwoordigheid te verschijnen, durf ik u door de handen des Priesters, deze offerande opdragen, met de meening, die Jesus Christus mijn Zaligmaker gehad heeft, wanneer hij deze offerande instelde, en die hij nog heeft, wanneer hij zich door de handen des Priesters opdraagt.

Ik draag u dezelve op tot erkenning uwer opperheerschappij over mij en over alle schepselen tot dankzegging voor al de weldaden, die gij mij verleend hebt, tot verzoening voor mijne

zonde
guns

Ik
heili

voor
mijn

onei
nad

daa
doo

rech
tot

ons

we
de

ke
wi

di
ve

d
a

b
s
s

zonden, en tot verkrijging van nieuwe gunsten.

Ik draag u ook, o mijn God, dit heilig en eerbiedwaardig offer op, om voor mij, voor mijne nabestaanden, voor mijne weldoeners en vrienden, van uwe oneindige goedheid de ons noodige genade te bekomen, welke aan ons zondaars, niet kan gegeven worden, dan door de verdiensten van hem, die de rechtvaardigheid zelve is, en die zich tot een slachtoffer van verzoening voor ons allen gesteld heett.

Gij, Heer, kent al de ellenden, aan welke wij naar ziel en lichaam zijn onderworpen : gij weet, aan welke gebreken wij onderhevig zijn, welke deugden wij het meeste behoeven : ach ! gelief in dit alles goedgunstig te voorzien en verleen ons, om de verdiensten van Jesus, die zich door de handen des Priesters aan u gaat opdragen, den krachtigsten bijstand uwer genade, om ons gedrag steeds te verbeteren en naar het voorschrift van uwe heilige wet te regelen.

Vergeet ook, mijn God, uwe of mijne vijanden niet, heb medelijden met alle ongeloovigen, ketters en zondaren: verleen uwen zegen aan allen, die mij vervolgen; en vergeef mij mijne zonden, gelijk ik het ongelijk vergeef, dat zij mij hebben aangedaan, of zouden willen aandoen.

PREFATIE.

Nu nadert het gelukkig oogenblik, op 't welk de Koning der engelen en der menschen zal komen: vervul mij, Heer, met uwen geest; dat mijn hart, van de aarde onthecht, niets anders, dan u, begeere. Welke verplichting heb ik niet, om u Schepper van hemel en aarde, oneindig groote God, almachtige en eeuwige Vader, altijd en op alle plaatsen te loven en te verheerlijken?

Niets is redelijker, niets is heilzamer, dan ons met Jesus te vereenigen: het is door hem, dat de hemelen en de hemelsche krachten, vol van eerbiedige

vrees,
heerlij
onze
melsch
zamen

He
God
zijn
den
den
den

W
tiere
Chri
te z
gen
dat
Ken
var

mij-
met
ren:
mij
zon-
dat
den

vrees, zich vereenigen, om u te ver-
heerlijken. Gedoog o Heer, dat wij
onze zwakke lofzangen bij die der he-
melsche geesten voegen, en dat wij te
zamen met blijdschap zeggen :

SANCTUS.

ik,
en
ij,
rt,
s,
g
el
a-
e
?
;
t
-
e

Heilig, heilig, heilig is de Heer, de
God der heerkrachten : hemel en aarde
zijn vol van uwe glorie : Hosanna in
den hooge ! Gezegend hij, die komt in
den naam des Heeren ! Hosanna in
den hooge !

CANON.

Wij bidden u ootmoedig, o goeder-
tieren Vader, in den naam van Jesus
Christus, onzen Heer, ons barmhartig
te zijn, en de offerande, die wij opdra-
gen, aan te nemen en te zegenen, op-
dat het u believe de heilige katholieke
Kerk, met al hare lidmaten, den Paus
van Rome, onze geestelijke oversten

en alle herders der zielen, te bewaren te beschermen en te besturen.

Wij bevelen u, Heer, in het bijzonder, allen, voor wie wij uit rechtvaardigheid en dankbaarheid verplicht zijn te bidden, alsmede al degenen, die in deze aanbiddelijke offerande tegenwoordig zijn en opdat ons gebed aan u aangenaam zij, vereenigen wij ons met de roemrijke Maria, altijd Maagd, Moeder van Jesus Christus, onzen Heer, met alle uwe Apostelen, gelukzalige Martelaars en al de Heiligen, die met ons eene en dezelfde Kerk uitmaken.

Waarom heb ik nu, o mijn God, die vurige begeerte niet, waarmede de heilige Oudvaders naar de komst van den Messias verlangden? Ach! waarom heb ik hun geloof en hunne liefde niet? Kom, Heer Jesus, kom, minzame Zaligmaker der wereld, kom, voltrek dit geheim, dat het korte begrip van al uwe wonderen is. Zie daar komt dat Lam Gods, hetwelk voor de zonden der wereld vol-
daan heeft.

Me
godde
waara
hier
bid u
uit g
uit li
mij z
Ik
gij v
dom
God
zal u
zelfs
ik of
uit o
de, o
voor

H
heid

ELEVATIE.

Menschgeworden woord des Vaders, goddelijke Jesus, waarachtig God en waarachtig mensch, ik geloof, dat gij hier waarlijk tegenwoordig zijt! ik aanbid u met ootmoedigheid; ik bemin u uit geheel mijn hart, en daar gij hier uit liefde tot mij komt, zoo offer ik mij zelven ten eenemale aan u op.

Ik aanbid dat dierbaar bloed, hetwelk gij voor de verlossing van het menschedom vergoten hebt; en ik hoop, o mijn God dat het voor mij niet vruchteloos zal uitgestort zijn. Laat mij aan deszelfs verdiensten deelachtig worden: ik offer u mij zelven, o liefderijke Jesus, uit dankbaarheid voor die oneindig liefde, die gij gehad hebt, van uw bloed voor mijne zaligheid te vergieten.

VERVOLG VAN DEN CANON.

Hoe groot zou voortaan mijne boosheid en ondankbaarheid wezen, indien

ik, na bijgewoond te hebben hetgene hier gebeurt, u nog zoude vergrammen! Neen, mijn God, nimmer zal ik vergeten, hetgene gij mij in dit aanbidde-lijk geheim voorstelt, namelijk uw heilig lichaam, uw dierbaar bloed, welke hier voor de oogen mijns geloofs op het altaar tegenwoordig zijn.

Het is hier, o eeuwige Majesteit, dat wij door uwe genaden, u die zuivere, heilige en onbevleete offerande opdragen, welke gij zelf ons hebt willen verleenen, en van welke al de anderen slechts afbeeldsels waren: hier is oneindig meer, dan al de offeranden van Abel, Abraham en Melchisedech: hier is de eenige offerande, uw altaar waardig, onze Heer Jesus Christus, uw goddelijke Zoon, het eenig voorwerp van uw eeuwig welbehagen.

Dat allen, die hier deze heilige offerande bijwonen, aan derzelver vruchten deelachtig worden.

Dat deze zich ook uitstorten, o mijn God, over de zielen der geloovigen,

die
der
ver
doo
voll
sma
(
ren
te
uw
Hei
me
een

I
u v
de
me
mij
lige
zij
ten
gee

die in vrede gestorven zijn, en bijzonderlijk over degenen, voor welke ik verplicht ben te bidden: verleen, Heer, door deze offeranden, aan dezelve de volle verlossing van hare pijnen en smarten.

Gewaardig u ook, oneindig goedertierene Vader, ons eene dezelfde genade te verleenen, en maak dat, wij met uwe H. Apostelen, Martelaren en alle Heiligen deel mogen hebben, opdat wij met hen, in de glorie des hemels, u eeuwig mogen beminnen en verheerlijken.

PATER NOSTER.

Hoe gelukkig ben ik, o mijn God, u voor Vader te hebben! Welke vreugde gevoel ik, als ik denk, dat de hemel waar gij zijt, eens mijn verblijf en mijne woning zal wezen! Dat uwe heilige naam over geheel de aarde geëerd zij! Heersch volkomen over al de harten: weiger aan uwe kinderen het geestelijke of lichamelijke voedsel niet:

wij vergeven uit geheel ons hart, vergeef ons ook: ondersteun ons in de bekoringen van dit ellendig leven, en behoed ons voor alle kwaad. Amen.

AGNUS DEI.

Lam Gods voor mij geslachteofferd, wees mij genadig; aanbiddelijke offerande van mijne zaligheid, maak mij zalig; goddelijke Middelaar, verwerf mij genade bij uwen Vader, en geef mij uwen vrede.

H. COMMUNIE.

Hoe zoet ware het mij, o liefderijke Zaligmaker, onder het getal dier gelukkige christenen te zijn, aan wie een zuiver geweten en eene teedere godvruchtigheid toelaten, thans tot uwe heilige Tafel te naderen! Welk geluk ware het voor mij, indien ik u in mijn hart mocht bezitten, u daar mijne liefde betuigen, mijne noodwendigheden

ver-
de
en

ferd,
offe-
mij
f mij
ij u-

ijke
luk-
een
god-
uwe
eluk
mijn
lief-
den

vertoonen en aan de gunsten deelachtig worden, welke gij, aan degenen die u ontvangen, in dit geheim mededeelt. Gelief, Heer, hetgene mij ontbreekt, goedgunstig aan te vullen: vergeef mij al mijne zonden, ik verzaak die uit geheel mijn hart omdat zij u mishagen; aanvaard de oprechte begeerten, die ik heb, om mij met u te vereenigen; reinig mij door uwe genade en maak mij bereid, om u waardig te ontvangen.

Terwijl ik dien gelukkigen dag verwacht, bid ik u, o Heer, mij aan de vruchten van de Communie des priesters deelachtig te willen maken. Vermeerder mijn geloof door de kracht van dit goddelijk Sacrament, versterk mijne hoop, zuiver mijne liefde; vervul mijn hart geheel met uwe liefde, opdat ik niets anders dan u betrachte, en voortaan niet meer dan voor u alleen leve.

LAATSTE COLLECTE.

O mijn God, gij slachtoffert u voor mijne zaligheid, ik begeer mij ook voor

uwe glorie te slachtofferen: ik ben uw slachtoffer, ik aanvaard gewillig de kruisen. welke gij mij zult gelieven toe te zenden; ik omhels die, ik neem die van uwe hand gaarne aan, en vereenig die met uw kruis.

O mocht ik nu door uw heilig geheim geheel gezuiverd henen gaan! Ik zal met zorgvuldigheid alle zonden vermijden, bijzonderlijk die zonde, waartoe mijne genegenheid mij met meerder geweld aandrijft: ik zal aan uwe wet getrouw blijven, en heb een vast voornemen van liever alles te verliezen en alles te lijden, dan uwe geboden te overtreden.

BENEDICTIE.

Zegen, o mijn God, deze heilige voornemens: stort door de hand van uwen dienaar over ons uwen heiligen zegen, en doe de uitwerkselen van denzelfen eeuwig over ons blijven *in den naam des Vaders, en des Zoons en des H. Geestes Amen.*

In
Wóo
God.
Alle
en z
hetg
was
licht
in d
sen
een
naar
tuig
te g
geloc
hij
te g
hetw
kom
reld.
en
Hij
nam

ST. JANS EVANGELIE.

In het begin was het Woord en het Wóord was bij God, en het Woord was God. Dit was in het begin bij God Alle dingen zijn door hetzelfde gemaakt, en zonder dat is er niets gemaakt van hetgene er gemaakt is. In hetzelfde was het leven, en het leven was het licht der menschen ; en het licht schijnt in de duisternissen, en de duisternissen hebben het niet begrepen. Er werd een mensch van God gezonden, wiens naam Joannes was .Deze kwam tot getuigenis, om van het licht getuigenis te geven, opdat allen door hem zouden gelooven. Hij was het licht niet, maar hij was, om getuigenis van het licht te geven. Dit was het waarachtige licht, hetwelk alle menschen, in deze wereld komende, verlicht. Hij was in de wereld, en de wereld is door hem gemaakt, en de wereld heeft hem niet gekend. Hij kwam in zijn eigen, doch de zijnen namen hem niet aan. Maar aan allen,

die hem aangenomen hebben, heeft hij macht gegeven, om kinderen Gods te worden, aan degenen, die in zijnen naam gelooven, die niet uit den bloede, noch uit den wil des vleesches, noch uit den wil des mans, maar, uit God geboren zijn. *En het Woord is vleesch geworden*, en het heeft onder ons gewoond. En wij hebben zijne glorie gezien, eene glorie als van den eeniggeborenen Zoons des Vaders, vol van genade en waarheid.

GEBED NA DE H. MIS.

Ik bedank u, Heer voor de gunsten welke gij mij verleend hebt van te gedoogen, dat ik heden in de heilige offerande der Mis ben tegenwoordig geweest, boven zoo vele anderen, die zulk geluk niet gehad hebben. Ik vraag u vergiffenis voor al de gebreken, waaraan ik mij door lauwheid des harten en verstrooidheden heb schuldig gemaakt. Dat dit offer o mijn God, mij

van
toek
I
bezi
zal
gede
zal
woo
daci
de
heb
is
gen
I
Zoo

van het verleden zuivere, en tegen het toekomende versterke!

Ik keer nu met vertrouwen naar de bezigheden, tot welke gij mij roept: ik zal gedurende den dag, aan de gunsten gedenken. die gij mij verleend hebt; ik zal trachten, dat mij geen werk geen woord, geene begeerte, noch eenige gedachte ontvalle, die mij de vrucht van de heilige Mis, welke ik nu gehoord heb, zou kunnen doen verliezen. Dit is hetgeen ik met den bijstand uwer genade voorneem.

In den naam des Vaders, en des Zoons, en des H. Geestes. Amen.

GEBEDEN

VOOR DE

HEILIGE COMMUNIE.

OEFENING VAN GELOOF.

O mijn Jesus, ik geloof vastelijk, dat
gij werkelijk en waarachtig in het al-
lerheiligste Sakrament des Altaars,
met godheid en menschheid, met ziel
en lichaam, onder de gedaante van brood
en wijn tegenwoordig zijt. Ik bid u,
Heer, versterk mijn geloof.

OEFENING VAN HOOP.

O mijn Jesus, ik hoop door uwe
verdiensten, vergiffenis mijner zonden
en uwe genade te bekomen, om u toch
waardig in dit allerheiligst Sakrament

te m
Heer

OE

O
hart
Ach
meer

O
ik e
den
leedi
zond
mijn
tijd.
maa
mak

O
gev
uw
O,

te mogen ontvangen. Ondersteun, o Heer mijne hoop.

OEFENING VAN LIEFDE EN BEROUW.

O Jesus, ik bemin u uit geheel mijn hart uit al de krachten mijner ziel. Ach! mocht ik toch steeds meer en meer in liefde toenemen.

O mijn Jesus, uit liefde tot u heb ik een oprecht berouw over mijne zonden en misslagen, waardoor ik u beledigd heb; o Jesus, vergeef mij mijne zonden, zij doen mij leed uit den grond mijns harten; ik haat en verzaak ze altijd. Liever wil ik sterven, dan nog eenmaal te zondigen. O Jesus, mijn Zaligmaker, schenk mij hiertoe uwe genade.

OEFENING VAN VERLANGEN.

O mijn hart, het oogenblik nadert; gevoelt, begrijpt gij de overmaat van uw geluk! Zie uw welbeminde wacht u. O, kom, spoedig, mijne eenige liefde,

kom gij, wien ik vurig bemin, voor wien ik door liefdevuur verslonden wordt. Kom u met mij vereenigen, haast u; mijn hart springt op van blijdschap en snelt u te gemoet. Het werpt verre van zich af wat gij niet zijt; het wil zijne liefde aan niemand anders schenken, dan u. Ach, kom dan, Heer, ik sterf van verlangen om u te bezitten... O, ik hoor uwe verrukkelijke stem; zwijg mijne ziel en luister naar de liefelijke uitnoodiging van Jesus; »Doe open mijne bruid, mijne welbeminde; zie, hier ben ik: ik kom tot u met groote vreugde en eene brandende liefde.

»Ja, 't is Jesus. Wat kan ik op dit oogenblik doen? welke gedachten en gevoelens moeten mijn hart vervullen? Hij komt!... O, hoe schoon is mijn goddelijke Bruidegom! de genade is op zijne lippen uitgestort; de hoogste majesteit straalt van zijn wezen af; hij opent zijne armen om mij te omhelzen... Ik zie zijn goddelijk hart, waaruit liefde-vlammen opstijgen; hij noodigt mij uit

om
spre
«Hi
bem
mijn
lust
Hee
zon
ond
Doe
dar

om er mij in te komen verbergen. Hij spreekt mij toe; luister wat Hij zegt: «Hier ben ik, mijne bruid, mijne welbeminde! doe open, ik wil in uw hart mijne woning vestigen en er mijne wel lust van maken; doe open..... Ach, Heer Jesus, ik bezwijk; ik ben een zondaar een onwaardige, ik ga gebukt onder de overmaat van mijn geluk..... Doch, Heer Jesus gij wilt het: treed dan in mijn hart binnen.....”

GEBEDEN

NA DE H. COMMUNIE.

UITBOEZEMING EN BEDE.

Ik ben met God vervuld, God is geheel aan mij, en ik geheel aan hem: zijn hart en het mijne maken slechts één hart meer uit... O hart van mijnen Jesus ik aanbid u. O Maria mijne heilige Moeder hemelsche Geesten, heilige inwoners des hemels, aanbidt gij Jesus voor mij. Ik bezit hem geheel en al. Ach, mijn welbeminde, hoe zal ik u mijne dankbaarheid betuigen? ik kan u beminnen, ziedaar wat mij met vreugde vervult en mijn hart met geluk bezielt, ziedaar, wat ook voortaan mijne eenige bezigheid zal uitmaken.

Dierbare en goddelijke schat, dat ik

liever
ooit va
hart d
leef g
mij. O
hoe l
hem a
len d
Ho
liefde
mij, e
ker is
nen
den
aan
altijd
ik l
ontv
offer
hij r
fer,
alles
hoor
sche
gift

liever duizendmaal sterve, dan mij nog ooit van u af te scheiden. Prent in mijn hart de deugden, die het uwe vervullen: leef gij steeds in mij, bemin steeds in mij. O hoe verheven is mijn Bruidegom! hoe beminnelijk is hij! Ach konde ik hem aan allen doen kennen, hem van allen doen beminnen.

Hoe hecht en vermogend, o heilige liefde, zijn uwe banden. Gij vereenigt mij, een nietig schepsel, dat verachtelijker is dan het niet voor altoos aan mijnen Jesus. Niets zal die dierbare banden meer kunnen verbreken; ik behoer aan Jesus toe, aan Hem alleen, voor altijd. Ik voel zijne tegenwoordigheid, ik hoor zijne stem, die mij verrukt en ontvlamt; hij vraagt mij alles op te offeren, mij aan alles te onthechten, wat hij niet is. O, hoe zoet valt mij dat offer, mijn lieve Jesus! Ik verzaak aan alles, om aan u voor altoos toe te behooren. Mij blijft niets meer te wenschen over, dewijl gij u gewaardigt de gift gunstig te aanvaarden, die ik u

van mij zelven doe; maar duld, mijn welbeminde, dat ik smeeke, uw zegeningen en genade uit te storten over zoo vele wezens die mij dierbaar zijn, doch die u nog maar weinig kennen, en het geluk niet hebben, de zoete wel lusten uwer liefde te smaken. Verander hunne harten, o mijn Jesus! doe hun kennen, dat gij alleen beminnelijk zijt en verdient bemint te worden. Bekeer alle zondaren, voor wie gij uw dierbaar Bloed vergoten hebt. Schenk uwe Kerk, die getrouwe Bruid, al uwe genaden in de volste mate; doe de ergernissen ophouden, die haar bedroeven; verleen haar bedienaars volgens uw hart; behoud voor haar degenen, die haar door hunne getrouwheid tot sieraad en eer verstrekken, en vereenig al de leden dier heilige maatschappij in het verblijf der uitverkorenen. Amen.

In
lerhe
rijke
lofza
en
Hee
voor
bew
ne a
Gez
goe
in d
te
en
te
Ho
ver
bie
den
bid
me
de
ke

DANKZEGGING.

In vereeniging met de liefde der allerheiligste Maagd, uwe en mijne roemrijke Moeder, en in vereeniging met de lofzangen aller hemelsche geesten, loof en prijs ik U, liefderijke Zaligmaker, Heer Jesus Christus! Ik bedank u voor de onuitsprekelijke liefde, welke u bewogen heeft tot mij te komen en mijne arme en hongerige ziel te spijsigen. Gezegend zij uwe barmhartigheid en goedheid, dat gij u gewaardigd hebt, in de arme woning mijns harten binnen te komen. O veel schooner was de stal en de kribbe, waarin gij bij uwe geboorte hebt willen rusten, dan mijn hart. Hoe kan ik uwe oneindige vernedering vergelden, welk offer u daarvoor aanbieden, daar ik armer ben, dan de herders, die u in den stal kwamen aanbidden?... O, al had ik ook al de stemmen der engelen en heiligen, dan zoude ik u nog niet genoeg kunnen danken en loven. Neem echter, o mijn

Jesus! mijn verlangen om u te danken en te loven; zooals gij verdient, goedwillig aan; en wil mij de genade schenken, om u eenmaal in eeuwigheid met alle scharen der zalige geesten te mogen danken, loven, prijzen, en verheerlijken. Amen.

GEBED TOT DE H. MAAGD MARIA VOOR
DE BEKEERING DER ZONDAARS.

O allerliefstste Maagd Maria! welk eene vreugde, welk een onuitsprekelijk genoegen, welk eene onbegrijpelijke blijdschap moet uw allerreinst en allerheiligst Hart doorstroomd en vervuld hebben, toen de heilige Geest over u nederdaalde en gij den Eeniggeboren des Vaders, den Verlosser der wereld, Jesus Christus, in uwen moederlijken schoot ontvingt! Welke vreugde, welke verrukking moet gij gehad hebben, toen gij negen maanden lang het kind Jesus onder uw hart gedragen, en eindelijk in den stal van Bethlehem gebaard

ebt. I
iefde e
goddeli
en met
rust o
den H
der he
gevoed
Hem v
Comm
begrij
God.
door
ik u
daren
en de
volko
tige

nken hebt. En wie kan uwe blijde en innige
 goed- liefde en vreugde begrijpen, toen gij dat
 hen- goddelijk Kind op uwe armen dragen
 met en met uwe borst voeden kondet. O nu
 mo- rust ook diezelfde Jesus, wien gij van
 meer- den H. Geest ontvangen, wien gij on-
 der het hart gedragen, gebaard en op-
 gevoed heb, in mijn hart, omdat ik
 OOR Hem wezenlijk en waarachtig in de H.
 Communie ontvangen hebt. Groot, on-
 begrijpelijk groot is dit geschenk van
 eene God. Met Jesus, uwen goddelijken Zoon,
 ge- door de H. Communie vereenigd. roep
 lijd- ik u aan voor mij zelve en alle zon-
 dei- daren. Wil mij, o Moeder, aannemen,
 heb- en de grootste genade, de genade eener
 der- volkomene bekeering, door uwe mach-
 des tige voorspraak verwerven. Amen.

GEBEDEN

ONDER HET LOF.

Geloofd, aanbeden en gedankt zij ten alle tijde het allerheiligste Sakrament des Altaars! Zegen mij, o Heer Jesus! met den Vader en den heiligen Geest; versterk mij door uwe genade, om zoo te leven volgens uwen heiligen wil, dat geheel mijn leven tot uwe meerdere eer en glorie strekke: geef aan alle rechtvaardigen volharding, aan zondaren vergiffenis en aan alle geloovige zielen verlossing: help ons allen nu en in het uur van onzen dood.

In den naam des Vaders, en des Zoons, en des Heiligen Geestes. Amen.

O
tege
broc
en
Ik
zelf
lich
ver
pen
nie
die
de
eer
en
de
be
aa
u a
ki
de
te
M
de

GELOOF EN AANBIDDING.

O liefderijke Jesus! gij zijt waarlijk tegenwoordig onder de gedaante des broods, met lichaam en ziel, met vleesch en bloed, met godheid en menschheid, Ik geloof het vastelijk, omdat gij het zelf gezegd hebt. Wel is waar, mijne lichamelijke oogen zien u niet, en mijn verstand kan deze waarheid niet begripen; maar uw onfeilbaar woord laat mij niet twifelen. Daarom val ik met de diepste ootmoedigheid voor u ter aarde neder, en bid u met alle mogelijke eerbiedigheid aan, Gij zijt mijn Heer en mijn God, Gij zijt diegene, welken de herders eertijds in de krib aangebeden hebben en ontelbare Engelen aanbidden in den hemel. Genen hebben u aangebeden onder de gedaante van een kind: dezen bidden u aan, zittende op den troon der heerlijkheid, aan de rechterhand van uwen hemelschen Vader. Met hen beiden aanbid ik u hier, als den waren onder de gedaante des broods

verborgen, God. O dat u alle menschen met mij erkennen! o dat zij allen u met een levend geloof en heiligen schrik in dit allerheiligst Sakrament aanbaden! Ik verlang nu en altijd eene bijzondere godvruchtigheid tot dit allerheiligste geheim te hebben. Nooit wil ik voor hetzelfde anders dan met alle mogelijke ingetogenheid verschijnen; nooit wil ik hetzelfde dan met de noodige bereiding ontvangen. Geef mij hiertoe, o Jesus! uwe genade.

LIEFDE EN DANKZEGGING.

Hoe onbegrijpelijk is uwe liefde o Jesus! voor ons ellendige menschen! Gij hebt niet alleen drie en dertig jaren bij ons op de aarde willen blijven en voor ons lijden en sterven, maar gij hebt vóór uw bitterst lijden dit allerheiligste Sakrament ingesteld, opdat wij u altijd bij ons zouden mogen hebben, tot onze troost en toeverlaat, tot onze geestelijke spijs en voedsel. Gij

hebt
den
Jode
loovi
ment
liefd
wees
G
eind
hebt
liefd
Jesu
ken
heid
hier
en
min
uw
wo
en
off
in
ge
re
en

hebt te voren geweten al de oneer en den smaad, dien niet alleen de ketters, Joden, en heidenen, maar ook uwe geloovigen u in dit allerheiligste Sakrament zouden aandoen, nochtans uwe liefde is hierdoor niet verschrikt geweest.

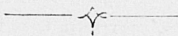
Gij blijft in hetzelfde bij ons tot het einde der wereld. O wonderbare liefhebber onzer zielen! welken dank, welke liefde ben ik u schuldig? Ik dank u o Jesus! en wensch u zoo te kunnen danken, gelijk het verdient de verhevenheid van de weldaad, welke gij ons hierin bewijst. Ik bemin u, o Jesus! en wensch u zoo vurig te kunnen beminnen, gelijk gij om deze overmaat uwer liefde tot ons verdient bemind te worden. Om de lauwheid mijner liefde en dankzegging eenigszins te vergoeden, offer ik u op al de eer en liefde, die in uw allerheiligste Sakrament ooit uwe getrouwe dienaren door de gansche wereld u bewijzen. O! dat ik die duizend en duizendmaal kon vermeerderen.

LOF EN ZEGENING.

Geloofd en gezegend zij het allerheiligste Sakrament des altaars; geloofd en gezegend zij het allerheiligste vleesch en bloed, het allerheiligste lichaam en de allerheiligste ziel, de godheid en menschheid van Jesus Christus, onzen Verlosser en Zaligmaker, die in het allerheiligste Sakrament waarlijk en wezenlijk tegenwoordig is. Zoo vele engelen en heiligen in den hemel, zoo vele menschen op de aarde, zoo vele grasjes in het veld, zoo veel stofjes in de lucht, zoo vele droppeltjes in de zee, zoo veel duizend en duizendmaal zij geloofd en gezegend het allerheiligste Sakrament. Dit is mijn vurigste en hartelijkste wensch, dit verlang ik zoo dikwijls te vernieuwen als ik adem schep.. Neem dit aan, o in dit allerheiligste Sakrament waarlijk tegenwoordige Jesus! en laat dit allerheiligste Sakrament in mijn leven zijn mijn troost, mijn sterkte; in mijnen dood mijn toe-

verlaa
onder
ik u
ven
Amer

verlaat, mijne teerspijs en een zeker
 onderpand der eeuwige zaligheid, opdat
 ik u na mijnen dood zonder einde lo-
 ven en danken moge in den hemel.
 Amen.

LITANIE

TOT DE

ALLERHEILIGSTE DRIEVULDIGHEID.

Heer, ontferm u onzer.
Christus, ontferm u onzer.
Heer, ontferm u onzer.
God Vader, uit wien alle dingen zijn
ontferm u onzer.
God Zoon, door wien alle dingen zijn,
God H. Geest, in wien alle dingen zijn,
Heilige en ondeelbare Drievuldigheid,
één God,
Onbegrijpelijke Majesteit,
Onbeperkte Macht,
Oneindige Wijsheid,
Onuitputbare Goedheid,
Heer der Heerschappijen,
Eeuwige Wet,
Eeuwige Waarheid,
God, almachtige Koning,

ontferm u onzer.

Die a
fern
In wie
en
Wiens
Aan
toel
Die o
Die a
Die z
Recht
uw
Heerl
Die a
en
wo
Eeuw
Eenig
H. G
H. D
Wees
Wees
Wees
Van
Van

Die alleen God, en één God zijt, ont-
ferm u onzer.

In wien wij leven, ons bewegen
en het aanwezen hebben,
Wiens Majesteit de aarde vervult,
Aan wien alléén alle eer en glorie
toekomt,

Die ons troost in onze droefenissen,
Die alléén groote wonderen doet,
Die zijt en waart en wezen zult,
Rechtvaardig en verschrikkelijk in
uw oordeel,

Heerlijk en wonderbaar in uw rijk,
Die alléén de onsterfelijkheid bezit,
en het ongenaakbaar licht be-
woont,

Eeuwige Vader,
Eeniggeboren Zoon,
H. Geest, van beiden voortkomende,
H. Drievuldigheid één God,
Wees genadig, spaar ons, Heer.
Wees genadig, verhoor ons, Heer.
Wees genadig, verlos ons, Heer.
Van alle kwaad, verlos ons, Heer.
Van alle zonden, verlos ons, Heer.

ontferm u onzer.

zijn

zijn

zijn

heid,

ontferm u onzer.

Van alle ongeloovigheid en dwaling, ver-
los ons, Heer.

Van de overtreding uwer geboden,

Van het veronachtzamen en mis-
bruiken uwer genade,

Van de verwaarloozing der heilige
zaken,

Van den eeuwigen dood,

Door uwe Almacht,

Door uwe Wijsheid,

Door uwe oneindige goedertierenheid,

Door uwe overgroote barmhartigheid,

Door uw geduld en langmoedigheid,

Wij zondaren, wij bidden u, verhoor ons.

Dat gij ons de genade wilt verleenen,
om altijd en overal te belijden, dat
gij de ware God zijt, wij bidden u,
verhoor ons.

Dat gij ons de genade wilt verleenen,
om u te vereeren, éénen God in de
Drievuldigheid van Personen, en de
Drievuldigheid in de Eenheid van
uw wezen, te aanbidden, wij bidden
u, verhoor ons.

Dat gij ons de genade wilt verleenen,

verlos ons, Heer.

o
h
Dat
N
e
h
Dat
g
b
Dat
w
H.
H.
H.
Hee
Chr
C
v
Zoo
A
lijke
v
spa
A
en

om u uit geheel ons hart lief te hebben, wij bidden u, verhoor ons. Dat gij het volk hetwelk uwe heiligen Naam is toegeheiligd, wilt behouden en zalig maken, wij bidden u, verhoor ons.

Dat gij dwalenden op den weg der gerechtigheid wilt terugleiden, wij bidden u, verhoor ons.

Dat gij u gewaardigt ons te verhooren, wij bidden u, verhoor ons.

H. Drievuldigheid, verlos ons.

H. Drievuldigheid, maak ons zalig.

H. Drievuldigheid, maak ons levend.

Heer, ontferm u onzer.

Christus, ontferm u onzer.

Onze Vader, *enz.*

v. Laat ons loven den Vader, den Zoon en den H. Geest.

A. Laat ons hen loven en verheerlijken, in alle eeuwen.

v. Wees geloofd, Heere! in het uitspansel des Hemels.

A. Zeer geprezen, en verheerlijkt, en hoog verheven in eeuwigheid.

v. Dat God ons zegene, God, onze God, zegene ons.

A. Dat de gansche aarde Hem vreeze.

v. Heere! verhoor mijn gebed.

A. En mijn geroep kome tot u.

Laat ons bidden.

Almachtige en eeuwige God! die aan uwe dienaren de genade verleend hebt, door het licht van het ware geloof, de heerlijkheid uwer eeuwige Drievuldigheid te erkennen, en in uwe opperste Majesteit hare Eenheid te aanbidden; verleen ons, dat wij door de kracht van datzelfde geloof ten alle tijde voor alle kwaad mogen bewaard worden, door Jesus Christus, uwen Zoon, onzen Heer, die, waarachtig God, met u leeft en heerscht, in de eenheid des H. Geestes, in alle eeuwigheid. Amen.

Hee
Chr
He
Chr
Ch
Go
Go

Go
H.

Je

Ha

Ha

LITANIE

TOT HET

ALLERHEILIGST HART VAN JESUS.

Heer, ontferm u onzer.

Christus, ontferm u onzer.

Heer, ontferm u onzer.

Christus, hoor ons.

Christus, verhoor ons.

God, hemelsche Vader, ontferm u onzer.

God, Zoon verlosser der wereld ontferm
u onzer.

God, H. Geest, ontferm u onzer.

H. Drievuldigheid één God, ontferm
u onzer.

Jesus, Zoon van de heilige Maagd
Maria, ontferm u onzer.

Hart van Jesus, waardige woonplaats
van den H. Geest ontferm u onzer.

Hart van Jesus, schatkamer van de
H. Drievuldigheid, ontferm u onzer,

Hart van Jesus, glorie en vreugd der
Engelen, ontferm u onzer.

Hart van Jesus, oneindig in majesteit,
Hart van Jesus, voorwerp aller liefde,
Allerootmoedigst Hart van Jesus,
Allerzuiverst Hart van Jesus,
Allerminnelijkst Hart van Jesus,
Hart van Jesus, vol van zegen en
genade,

Wellust van hemel en aarde,
Licht van geheel de wereld,
Onoverwinlijke sterkte tegen onze
vijanden,

Hart van Jesus,
Bron van alle rechtvaardigheid,
Oorsprong van alle goedheid en
ontferming,

Vol medelijden en teederheid,
Woonplaats aller deugden,
Hetwelk aller lof en eer waardig
zijt,

Wien alle aanbidding toekomt,
Onpeilbare diepte van alle he-
melsche gaven,

Zaligheid dergenen die in u hopen.
Fontein der wateren, springen-

ontferm u onzer.

Ha

Hart van Jesus,

L

L

de tot het eeuwige leven, ontferm
u onzer.

Hart van Jesus, verzoening onzer
zonden.

Troost van alle bedrukte harten,
Hoop dergenen, die in u sterven,
Ons leven en onze verijzenis,
Toevlucht van alle zondaren

Om ons met bitterheid vervuld,
Om ons met versmading overlade-
den,

Om onze boosheden doorboord,
Om onze zaligheid aan het kruis
gestorven,

Met eene lans doorstoken,
Levende, heilige en Gode beha-
gelijke Offerande,

Altaar, waarop alle Heiligen ge-
offerd worden,

Hart van liefde en barmhartig-
heid,

Lam Gods, dat wegneemt de zonden
der wereld, spaar ons, Heer.

Lam Gods, dat wegneemt de zonden
der wereld, verhoor ons, Heer.

Lam Gods, dat wegneemt de zonden
der wereld, ontferm u onzer.

Christus, hoor ons.

Christus, verhoor ons.

Heer, ontferm u onzer,

Christus, ontferm u onzer.

Heer, ontferm u onzer.

Onze Vader enz.

v. O Hart van Jesus, Koning der
heerlijkheid.

r. Gij zult nooit versmaden een boet-
vaardig en vernedert hart.

v. Heer, verhoor mijn gebed.

r. En laat mijn geroep tot u komen.

Laat ons bidden.

O Heer Jesus Christus! die u ge-
waardigd hebt aan uwe Kerk de on-
uitsprekelijke rijkdommen van uw god-
delijk Hart kenbaar te maken, wij
bidden u verleen ons waardig te wor-
den, om aan de liefde van dit aller-
heiligst Hart te kunnen beantwoorden;
en om de versmadingen, aan hetzelfde

door
aangee
gen t
wij u
H. Ge
der ee

den door de ondankbaarheid der menschen
aangedaan, door waardige eerbewijzin-
gen te mogen vergoeden. Dit smeeken
wij u, die met den Vader en den
H. Geest leeft en heerscht in alle eeuwen
der eeuwen. Amen.

LITANIE

VAN DE

ALLERHEILIGSTE MAAGD MARIA.

Heer, ontferm u onzer.

Christus, ontferm u onzer.

Heer, ontferm u onzer.

Christus, hoor ons.

Christus, verhoor ons.

God Vader in den hemel, ontferm u onzer.

God Zoon, Verlosser der wereld, ontferm u onzer.

God, Heilige Geest, ontferm u onzer.

H. Drievuldigheid, één God, ontferm u onzer.

H. Maria, bid voor ons.

H. Moeder Gods, bid voor ons.

H. Maagd der Maagden, bid voor ons.

Moeder van Christus, bid voor ons.

Moeder der goddelijke genade, bid voor ons.

Allerreinste Moeder, bid voor ons.
 Allerzuiverste Moeder,
 Ongeschondene Moeder,
 Onbevlekte Moeder,
 Beminnelijke Moeder,
 Wonderbare Moeder,
 Moeder des Scheppers,
 Moeder des Zaligmakers,
 Allervoorzichtigste Maagd,
 Eerwaardige Maagd,
 Lofwaardige Maagd,
 Machtige Maagd,
 Goedertierene Maagd,
 Getrouwe Maagd,
 Spiegel der gerechtigheid,
 Zetel der wijsheid,
 Oorzaak onzer blijdschap,
 Geestelijk vat,
 Eerwaardig vat,
 Uitmuntend vat van godsvrucht,
 Geheimzinnige Roos,
 Toren van David,
 Ivoren toren,
 Gulden Huis,
 Ark des Verbonds,

bid voor ons.

Deur des Hemels, bid voor ons.

Morgenster,

Behoudenis der kranken,

Toevlucht der zondaren,

Troosteres der bedrukten,

Hulp der Christenen,

Koningin der Engelen,

Koningin der Patriarchen,

Koningin der Profeten,

Koningin der Apostelen,

Koningin der Martelaren,

Koningin der Belijders,

Koningin der Maagden,

Koningin van alle Heiligen,

Koningin, zonder erfsmetontvangen,

Koningin van den Allerheiligsten Ro-

zenkrans.

Lam Gods, dat wegneemt de zonden
der wereld, spaar ons, Heer.

Lam Gods, dat wegneemt de zonden
der wereld, verhoor ons, Heer.

Lam Gods, dat wegneemt de zonden
der wereld, ontferm u onzer.

Christus, hoor ons.

Christus, verhoor ons.

bid
voor
ons.

on
sm
ma
ro
on
V
Z
to

tu

g
o
n
s

Onze Vader, *enz.*

Onder uwe bescherming nemen wij onze toevlucht, H. Moeder Gods ! ver-
smaad onze gebeden niet in onzen nood ;
maar verlos ons van alle gevaren, o
roemwaardige en gezegende Maagd !
onze Vrouw ! onze Middelaars ! onze
Voorspreekster ! verzoen ous met uwen
Zoon, beveel ons aan uwen Zoon, ver-
toon ons aan uwen Zoon.

v. Bid voor ons, o H. Moeder Gods !

A. Opdat wij der beloften van Chris-
tus waardig worden.

Laat ons bidden.

Wij bidden u, o Heer ! stort uwe
genade in onze harten : opdat wij die
door de verkondiging des engels, de
menschwording van Christus, uwen Zoon
gekend hebben, door zijn lijden en
kruis tot de heerlijkheid der verrijzenis
gebracht worden door Christus onzen
Heer. Amen.

G E B E D

OP DEN EERSTEN DAG VAN HET JAAR.

Almachtige, eeuwige God, ik werp mij neder voor den troon uwer allerhoogste Majesteit; ik aanbid u met den diepsten ootmoed en dank u, dat gij mij tot het begin van dit nieuw jaar hebt laten leven. Mijn voornemen is, u in dit jaar ten ijverigste te dienen, u door geene zonde vrijwillig te vergrammen en alles ter uwer eer te doen en te lijden. Door het dierbare bloed, dat Jesus heden in zijne besnijdenis vergoten heeft, bid ik u, verleen mij te dien einde uwe genade. Ik offer u op hetgeen gedurende dit jaar, in de geheele wereld ter uwer eer zal geschieden, en ik wensch het duizendmaal te kunnen vermeerderen.

Zoo dikwijls ik dit jaar adem zal scheppen, zooveel duizendmaal verlang ik u, mijn God te aanbidden, in u te

geloo
te be
te l
tot h
maal
in a
sterv
ik l

B
Lita
van

gelooven, op u te hopen. u van harte te beminnen, en uit liefde tot u. berouw te hebben over alle zonden welke ik tot heden begaan heb. Zoo veel duizendmaal roep ik u aan, om uwen bijstand in al mijn doen en laten, in leven en sterven. U wil ik dienen. voor u wil ik leven en sterven. Amen.

Bij dit gebed kan men voegen de Litanie van het allerheiligste Hart van Jesus, Bladz. 271.

DE HEILIGE KRUISWEG.

VOORBEREIDINGS-GEBED.

1. O God, ik aanbid uwe liefde, dewijl gij uwen eenigen Zoon voor mij ten beste hebt gegeven; en u, lieve Jesus, bedank ik duizendmaal voor de onbegrijpelijke goedheid, welke gij mij betoond hebt, met voor mij aan een schandelijk kruis te sterven. Uit kinderlijke dankbaarheid en wederliefde, wil ik u op uwen heiligen en bloedigen kruisweg volgen.

2. O Jesus, ik aanbid de liefde van uw heilig Hart; niemand is bekwaam te bevatten, met wat liefde het ons bemind heeft: Uit liefde voor mij zijt gij uit den hemel gekomen, uit liefde hebt gij u ter dood laten veroordeelen, uit liefde hebt gij het kruis op uwe schouders genomen. om mijne ziel, die verloren was, op te zoeken. Ach, lieve

Jesus, wat heeft het u veel moeite en pijn gekost, om mij te vinden en tot uwen Vader terug te brengen! Hoe dikwijls hebt gij in het binnenste van uw hart over mijne zonden en on-dankbaarheden gezucht! en toch, he-laas, blijf ik ongevoelig. O hoe groot moet de liefde van uw heilig Hart wel niet geweest zijn, daar de brand uwer liefde door geene wederwaardigheden, vernederingen noch pijnen zoude uit-gebluscht worden. Hoe dikwijls zijt gij niet onder het kruis bezwelen! Tus-schen hoevele pijnen zijt gij niet aan hetzelfde vastgenageld! Hoe schandelijk zijt gij niet aan hetzelfde gestorven! En dat uit liefde voor mij !.... Waarlijk de liefde van uw heilig Hart was groot. O ziel, zoudt gij nog koud en ongevoelig blijven? Neen, neen, lieve Jesus ik wil u eeuwig beminnen.

O Maria, maak mij deelachtig aan uwe gevoelens, opdat mijn hart geheel voor Jesus zij. Amen.

O Engel Gods, die mijn bewaarder

zijt, aan wiens zorg ik door de opperste goedheid ben toevertrouwd, gewaardig u mij te verlichten, te bewaren en te bestieren. Amen.

I. STATIE.

Jesus wordt ter dood veroordeeld.

Wij aanbidden en loven u, Christus omdat gij door uw kruis de wereld verlost hebt.

O Jesus, hoe ellendig was op dat oogenblik uw toestand, maar ook hoe groot was de liefde van uw heilig Hart! Het is immers uit liefde voor mij en tot boeting mijner zonden, dat gij u ter dood hebt laten veroordeelen.... O welk eene groote liefde! en zou ik dan nog zonde bedrijven? Neen, neen, lieve Jesus, voortaan geene zonden meer! En daarom zal ik steeds waken en bidden, opdat ik niet valle in bekoringen.

O Maria, bid voor mij, opdat ik vreeze voor de zonde, waarom Jesus ter dood veroordeeld is. Amen.

Onze Vader, Wees gegroet.
 Ontferm u onzer, Heer, ontferm u
 onzer.

God! wees ons zondaars genadig,

II. STATIE.

*Jesus neemt het kruis op zijne
 schouders.*

Wij aanbidden, enz

O Jesus, ik aanbid de liefde van uw heilig Hart, die u bewogen heeft uw bitter kruis met zooveel liefde te omhelzen, en met zulk een geduld te dragen. Hoe zwaar was het kruis van gewicht, maar hoewel zwaarder was het van zonde; immers de goddelijke Vader had de zonden der gansche wereld op uw kruis gelegd: hoe bitter viel u de last van al die zonden, en van de mijne in het bijzonder! O Jesus, hoe spijt het mij, u door mijne zonden zooveel hartzeer aangedaan te hebben! Ach, of

zijt, aan wiens zorg ik door de opperste goedheid ben toevertrouwd, gewaardig u mij te verlichten, te bewaren en te bestieren. Amen.

I. STATIE.

Jesus wordt ter dood veroordeeld.

Wij aanbidden en loven u, Christus omdat gij door uw kruis de wereld verlost hebt.

O Jesus, hoe ellendig was op dat oogenblik uw toestand, maar ook hoe groot was de liefde van uw heilig Hart! Het is immers uit liefde voor mij en tot boeting mijner zonden, dat gij u ter dood hebt laten veroordeelen.... O welk eene groote liefde! en zou ik dan nog zonde bedrijven? Neen, neen, lieve Jesus, voortaan geene zonden meer! En daarom zal ik steeds waken en bidden, opdat ik niet valle in bekoringen.

O Maria, bid voor mij, opdat ik vreeze voor de zonde, waarom Jesus ter dood veroordeeld is. Amen.

Onze Vader, Wees gegroet.
 Ontferm u onzer, Heer, ontferm u
 onzer.

God! wees ons zondaars genadig,

II. STATIE.

*Jesus neemt het kruis op zijne
 schouders.*

Wij aanbidden, enz

O Jesus, ik aanbid de liefde van uw heilig Hart, die u bewogen heeft uw bitter kruis met zooveel liefde te omhelzen, en met zulk een geduld te dragen. Hoe zwaar was het kruis van gewicht, maar hoewel zwaarder was het van zonde; immers de goddelijke Vader had de zonden der gansche wereld op uw kruis gelegd: hoe bitter viel u de last van al die zonden, en van de mijne in het bijzonder! O Jesus, hoe spijt het mij, u door mijne zonden zooveel hartzeer aangedaan te hebben! Ach, of

mijn hart in liefde ontvlamde, om uit liefde voor u alle zonden nauwkeurig te vermijden, zeggende met de heilige Catharina van Senen : *O Jesus, mijne liefde ! voortaan geene zonden meer?*

O Maria, bid voor mij, opdat ik tot boeting mijner zonden voortaan met liefde het kruis omhelze. Amen.

Onze Vader. Wees gegroet.

Ontferm, enz.

III. STATIE.

*Jesus valt voor de eerste maal
onder het kruis.*

Wij aanbidden, enz.

O Jesus, ik heb medelijden met u, ziende dat gij onder het kruis bezwijkt, en met voeten vertrapt wordt: ik aanbid de liefde van uw heilig Hart, die u bewogen heeft om dit met blijdschap uit liefde voor mij te doen. O Jesus, ik wil u ook beminnen, en uit liefde

tot
aan
nig
lieve
meer
verm
noch
noch
noch
goed
of z
lieve
ik g
O
ontb
zij,
Ame
On
Ontf

Jesu
W

tot u alles lijden, en mijn hart geheel aan u geven, zonder hetzelve door eenig schepsel te laten innemen. Neen, lieve Jesus, ik wil mijn hart nergens meer aan vasthechten, noch aan de vermaken, noch aan de gezelschappen, noch aan de maaltijden of kermissen. noch aan de pracht en grootheden, noch aan de rijkdommen of tijdelijke goederen, noch aan mijnen eigen wil of zinnelijke voldoeningen. — Neen, lieve Jesus, uw hart is geheel voor mij: ik geef mijn hart ook aan u.

O Maria, bid voor mij, opdat ik ontbonden van alles, geheel voor Jesus zij, en alles uit liefde voor hem lijde. Amen.

Onze Vader. Wees gegroet.
Ontferm, enz.

IV. STATIE.

Jesus ontmoet zijne lieve Moeder.

Wij aanbidden, enz.

Hoe droevig waren hier de heilige Harten van Jesus en Maria! Het hart van Jesus lijdt bij het zien der smarten van het hart van Maria, en het hart van Maria lijdt om den ellendigen toestand van Jesus, haren beminden Zoon, hebbende de doornenkroon op het hoofd, het kruis op de schouders, het lichaam vol wonden en het aangezicht met bloed bedekt.

O Jesus, o Maria, uwe smarten waren groot, maar uwe liefde voor God was nog grooter; want alle gevoel van de natuur overwinnende, hebt gij uwe heilige Harten geheel aan Gods wil overgegeven.

O Jesus, o Maria, leert mij deel nemen in uwe droefheden, en alle gevoel der natuur overwinnen, opdat ik mij in alle bitterheden, droefheden, dorheden en bekoringen geheel aan Gods Voorzienigheid overgeve. Amen.

Onze Vader. Wees gegroet.
Ontferm, enz.

Simone

W
O
in he
verla
voor
toch
Simone
gewe
niet
vol
tevre
voorn
voelig
schen
zonde
mijn
net
mij

V. STATIE.

Simon helpt gedwongen het kruis dragen.

Wij aanbidden, enz.

O Jesus, hoe bitter was het voor u, in het midden van uw lijden van allen verlaten te worden; gij draagt uw kruis voor allen, gij wordt als machteloos, en toch was er niemand om u te helpen; Simon, een vreemdeling, moest er met geweld toe gedwongen worden, en desnietteenstaande was uw heilig Hart vol liefde en volkomen met Gods wil tevreden. O Jesus, ik maak nu het voornemen, om uit liefde tot u zoo gevoelig niet meer te zijn, als de menschen mij weinig medelijden toonen en zonder bijstand laten: word ik dan in mijn lijden zonder medelijden of zelfs met bitterheid behandeld, dan zal ik mij troosten in uw heilig voorbeeld.....

O Jesus, sta mij bij en versterk mij door uwe genade.

O Maria, bid voor mij, opdat ik niet alle vertroosting derve. Amen.

Onze Vader. Wees gegroet.

Ontferm, enz.

VI. STATIE.

Veronica zuivert Jesus aangezicht.

Wij aanbidden, enz.

O Jesus, hoe medelijdenswaardig was de gedaante van uw lichaam, maar hoe goedaardig bleef uw heilig Hart in het midden van al uw lijden!... De heilige Veronica u ziende, ontvlamde in liefde en wierp zich in het midden van het volk, zonder aanzien van de moeite of gevaren, om uw heilig aangezicht te zuiveren. — O Jesus, ik wil u ook beminnen, en zal voortaan mijn best doen, om uit liefde tot u alle moeilijkheden te overwinnen, gewaardig u

een afbeeldsel van uw lijden in mijn hart te prenten, gelijk gij in den doek van de heilige Veronica gedaan hebt, om mij zoo in alle wederwaardigheden te troosten.

O Maria, maak dat mijn hart aan uw hart en aan dat van Jesus gelijkvormig worde. Amen.

Onze Vader. Wees gegroet.

Ontferm, enz.

VII. STATIE.

Jesus valt ten tweede male onder het kruis.

Wij aanbidden, enz.

O Jesus, hoe meer gij lijdt en hoe pijnlijker deze uw tweede val bij de gerechtspoort was, des te grooter schijnt mij de minzaamheid van uw heilig Hart te zijn, toch dacht gij aan mij, opdat ik niet zou vallen, en in het oordeel niet zou verworpen worden... O Jesus,

uit liefde tot u zal ik trachten alle bitterheden, ziekten, zwakheden en vernederingen met geduld en zelfs met blijdschap te lijden. O Jesus, versterk mij door uwe genade.

O Maria, bid voor mij, opdat mijn hart geheel voor Jesus zij, en aan het zijne gelijkvormig worde. Amen.

Onze Vader. Wees gegroet.

Ontferm, enz.

VIII. STATIE.

Jesus vermaant de weenende vrouwen.

Wij aanbidden, enz.

O Jesus, hoe goed passen hier in uwen mond deze woorden van het Evangelie: *leert van mij, dat ik zachtmoedig van harte ben.* Immers, lieve Jesus, hoe groot was de meêdoogendheid van uw heilig Hart! Gij lijdt zoo veel in uw lichaam, dat het volk

medelijden met u had, en luid over u weende; maar de goedaardigheid van uw heilig Hart was zoo groot, dat gij al uw smarten schijnt te vergeten, om medelijden met ons te hebben, zeggende: *weent niet over mij, maar weent over u zelven en over uwe kinderen; want indien zij zoo handelen met het groene hout, wat zal er dan met het dorre geschieden?*

O Jesus, ik zal ook trachten meedoogend van harte te zijn, zelfs jegens hen die mij afkeerig zijn, mij onwaardig kennende eenigen troost van iemand te ontvangen.

O Maria, bid voor mij, opdat ik zachtmoedig en minzaam van harte zij. Amen.

Onze Vader. Wees gegroet.

Ontferm, enz.

IX. STATIE

Jesus valt ten derde male onder het kruis.

Wij aanbidden, enz.

O Jesus, hoe ootmoedig van harte waart gij, alle vernederingen en versmaadheden met liefde verdragende ! Het is nu reeds de derde keer, dat gij onder het kruis bezwijkt, dat zij u versmaden en met voeten vertreden, en toch lijdt gij alles met geduld in eenen geest van ootmoedigheid. Mij dunkt, ik hoor u hier zeggen: »Zie eens, hoe zij mishandelen ; zie eens, met wat ~~men~~ ik alles lijd ; *»en leer van mij dat ik zachtmoedig en ootmoedig van harte ben.*

O Jesus, uw heilig voorbeeld ziende, maak ik het vaste besluit, om alle vernederingen en versmaadheden met liefde te verdragen ; immers, de knecht is niet beter dan zijn meester, en als zij den meester versmaad hebben, zou het dan niet billijk zijn, dat de knecht ook de versmaadheden lijde ? — Ja zeker, lieve Jesus, ik ben nu bereid met u alle vernederingen te verdragen ; sta mij bij door uwe genade, zonder welke ik niets vermag.

ve
de

va
ge
all
va
lee
he
om
om
all
ne
m

O Maria, bid voor mij, om gaarne vernederd en voor niets geacht te worden. Amen.

Onze Vader, Wees gegroet,
Ontferm, enz.

X STATIE.

*Jesus wordt ontkleed en met gal
gelaafd.*

Wij aanbidden, enz.

Zoo wordt gij dan hier, lieve Jesus, van alles ontbloot en met bitteren gal gelaafd! Gelijk uw lichaam hier van alles ontbloot is, zoo is uw heilig Hart van alles ontbloot geweest, om ons te leeren, dat wij ons hart van alles onthechten en alle bitterheden met liefde omhelzen moeten.— Lieve Jesus, ik omhels nu met liefde de armoede met alle hare gevolgen; ik zal mijn hart nergens meer aan vasthechten, noch mij ergens over beklagen: noch over

den last van geringheid van kleederen, van meubels, van spijs en drank, noch over koude en gebrek welke altemaal gevolgen van de armoede zijn, en die ik te zamen met de armoede gewillig omhels.

O Maria, bid voor mij, opdat ik, ontbloot en onthecht van alles, geheel voor Jesus zij. Amen.

Onze Vader. Wees gegroet.

Ontferm, enz.

XI STATIE.

Jesus wordt aan het kruis genageld.

Wij aanbidden, enz.

Zoo zijt gij dan, lieve Jesus, gehoorzaam geworden tot den dood toe, met uit gehoorzaamheid aan de beulen uwe handen voeten gewillig uit te steken, om ze te laten doornagelen! — Ik sta over de grootheid uwer gehoorzaamheid nog meer verwonderd, als ik bedenk,

dat gij van het begin af in uw Hart met liefde den kruisdood omhelsd hebt.

O Jesus, ik onderwerp mij van nu af aan het doodvonnis, wegens de zonden tegen mij uitgesproken, om zoo met volkomene overgeving evenals gij te mogen sterven.

O Maria, bid voor mij, opdat ik altijd en aan allen met liefde gehoorzame. Amen.

Onze Vader, Wees gegroet.
Ontferm, enz.

XII. STATIE.

Jesus sterft aan het kruis.

Wij aanbidden, enz.

O Jesus, gaat gij nu voor onze zaligheid sterven? O welke liefde!... O Jesus, ik bewonder de minzaamheid van uw heilig Hart, omdat gij het offer van uw leven, niet alleen aan het kruis, maar reeds van het begin uwer ontvangenis, in uw hart gedaan

hebt. O Jesus, ik slachtoffer mij ook van dit oogenblik af, en vereenig mij met het heilig Offer dat, gij op het altaar van uw heilig Hart gedaan hebt, en in deze vereeniging wil ik voor u leven en sterven.

O Maria, bid voor mij, opdat ik sterve voor Jesus en leve voor God. Amen.

Onze Vader. Wees gegroet.

Geef, enz.

XIII. STATIE.

Het lichaam van Jesus wordt van het kruis gedaan.

Wij aanbidden, enz.

O Jesus, gij hebt ons waarlijk met eene standvastige liefde bemind. Uw heilig Hart was zoo vol liefde, dat gij het kruis voor uwen dood niet hebt willen verlaten..... O liefde.... o standvastige liefde, ons beminnde tot den

dood toe. O Jesus, ik maak nu het vaste besluit, om u ook te beminnen met eene standvastige liefde, en het kruis niet te verlaten, voordat ik sterve. O Jesus, geef dat ik volharde en zalig worde.

O Maria, bid voor mij, opdat ik volharde tot het einde toe. Amen.

Onze Vader. Wees gegroet.

Ontferm, enz.

XIV. STATIE

Jesus wordt in een nieuw graf begraven.

Wij aanbidden, enz.

O Maria, hoe groot was op dit oogenblik uwe droefheid — Jesus, uw beminde Zoon, wordt in het graf gelegd; geef, dat ik met u bedroefd zij over de diepe vernedering, welke Jesus om mijnentwil heeft moeten lijden.

O Maria, hoe droevig waart gij in

uw Hart, toen het graf van Jesus moest gesloten worden, en gij hetzelve moest verlaten. Uwe liefde was zoo groot dat gij Hem niet kondet verlaten. Jesus wordt begraven, het graf wordt gesloten, en gij moet vertrekken, maar uw heilig Hart kan van hem niet gescheiden worden. Het was door de liefde verbonden met het heilig Hart van Jesus; want zijn hart was het uwe en uw hart was het zijne: O Jesus, o Maria, ik bid u van mijn hart met uwe heilige Harten te vereenigen, om gescheiden van de wereld, in de stilte van het graf, te zamen met u vereenigd te blijven.

O Maria, bid voor mij, opdat ik met u moge rusten in het heilig Hart van Jesus en gij te zamen met Jesus zoudt gelieven te rusten in mijn hart. Amen.

Onze Vader. Wees gegroet.

Ontferm, enz.

SLUITGEBED.

O Jesus, ik bedank u voor alle ontvangene weldaden; en bijzonder voor de genaden, die gij mij nu op den kruisweg verleend hebt: ik vraag u vergiffenis voor al de onachtzaamheden en fouten, waardoor ik uw heilig Hart en dat van Maria bedroefd heb. — O Jesus, leer mij in liefde voor u te ontvlammen.

2. O Jesus, de liefde van uw heilig Hart moet wel groot geweest zijn; aangezien gij voor mij zoo veel hebt willen lijden; helaas, hoe klein is mijne liefde! Het minste is genoeg, om dezelve te doen verflauwen. Ach, mocht mijn hart eens gelijkvormig aan het uwe worden! Ach, konde ik uit liefde voor u alle bitterheden met liefde lijden, en mij van alle ijdele zoetigheden onthouden! — O Jesus, al kan ik het nog niet doen, ik heb toch een vurig verlangen om het te doen; ik bid u, ver-

sterk mij. Helaas, wat heb ik tot nog toe weinig voor u gedaan ! Gij de Koning van hemel en aarde, hangt vo schande en vernederingen aan het kruis, en ik nietige aardworm, zoek mij te verhoovaardigen ; uw hoofd is gekroond met doornen, en ik zou het mijne willen versieren en optooien ! Uw lichaam is geheel verscheurd en van alles ontbloot, en ik zou het mijne willen ~~ko~~steren, en met schoone kleederen versieren ! Uw hart is met eene lans doorstoken, vol minzaamheid jegens allen, en ik zou ongevoelig blijven voor u, of voor de armen, of voor de noodlijdenden, of voor die mij iets misdaan hebben ! ... Uw hart heeft liefde gehad voor de armoede, evenals voor uwe *Bruid*, en daarom zijt gij in armoede geboren, daarom hebt gij in armoede geleefd, en daarom zijt gij in armoede gestorven. En ik zou mijn hart aan de rijkdommen willen hechten ? — Uw heilig hart heeft de versmaadheden bemind en overal gezocht, en ik zou de eer en

achting willen zoeken? Gij lijdt honger en dorst, en wordt met bitterheden verzadigd, en ik zou mijn genoegens willen zoeken, in smakelijke spijzen of dranken....? Neen, lieve Jesus, dat kan niet meer zijn; ik wil geheel voor u zijn en uit liefde tot u alle ijlele zoetigheden, grootheden en genoegens verachten; ik wil geen leven meer hebben dan voor u: *gij aan mij en ik aan u*, ziedaar, mijn *verlangen* en mijn eenigst streven.

O Maria gij hebt altijd een volmaakt afbeeldsel van zijn hart in uw hart gedragen, geef dat ik daarvan ook een volmaakten spiegel in mijn hart drage, opdat mijn hart voortaan een volmaakt afbeeldsel zij van zijne ootmoedigheid, zachtmoedigheid en zijn geduld; van zijne overgeving aan Gods wil en zijne heilige bescherming; van zijne liefde voor de vernederingen, voor zijne vijanden, en voor de zaligheid der zielen. O Maria, ziedaar de vurige verlangens van mijn hart, maar mijne zwakheid

kennende, bid ik u, daartoe voor mij de noodige sterkte te vragen. Amen.

Voeg hier desverkiezende nog bij vijf Onze Vader vijf Wees gegroet, en vijf Glorie zij den Vader, ter eere van de vijf wonden van Christus; — en een Onze Vader, een Wees gegroet en een Glorie zij den Vader, ter intentie van den Paus van Rome.

G E B E D

VOOR HET

CHRISTELIJK HUISGEZIN.

»O God van goedheid en barmhartigheid, *aan uw almachtige bescherming bevelen wij ons huis, ons gezin, en alles wat wij bezitten.* Zegen ons allen zooals gij de heilige Familie in Nazareth gezegend hebt.

Heilige Verlosser *Jesus Christus*, om de liefde, waarmede gij mensch geworden zijt, om ons te verlossen, om de barmhartigheid, waardoor gij voor ons aan het kruis gestorven zijt, bidden wij u, zegen ons huis onze huisgenooten. *Bewaar ons voor alle kwaad en voor de boosheid der menschen, bewaar ons voor de bliksem, hagel, brandgevaar, voor overstrooming en ongunstig*

weer, behoed ons voor uw toorn, voor den haat en de booze plannen onzer vijanden, voor pest, hongersnood en oorlog. Laat niet toe, dat iemand van ons zonder de heilige sacramenten sterve. Geef ons uw zegen, opdat wij standvastig ons *geloof* belijden, dat ons ter zaligheid voert, opdat wij ook in lijden en beproevingen onze *hoop* bewaren en in de *liefde* tot u en tot den naaste altijd vooruit mogen gaan.

O *Jesus*, zegen en behoed ons!

O *Maria*, moeder van genade en barmhartigheid, zegen ons, behoed ons, tegen den boozen geest, geleid ons aan uwe moederlijke hand door dit tranendal; verzoen ons met uwen zoon, en beveel ons aan Hem, opdat wij zijne beloften waardig worden.

Heilige *Josef*, voedstervader van onzen Verlosser, behoeder van zijne heilige Moeder en hoofd der heilige Familie, wees onze voorspreker zegen en bescherm ten alle tijde onze woonstede.

Heilige *Michaël* verdedig ons tegen alle boosheid der hel

Heilige *Gabriël*, laat ons den heiligen wil Gods erkennen.

Heilige *Rafaël* behoed ons voor ziekten en levensgevaar.

Heilige *Engelbewaarder* bewaar ons dag en nacht op den weg der zaligheid. Gij heilige *Patronen* bidt voor ons bij den troon Gods.

Ja zegen dit huis, o *God, Vader* die ons geschapen hebt, *God, Zoon*, die voor ons aan het kruis geleden hebt, en *Heilige Geest*, die ons in het doopsel geheiligt hebt. Moge de allerheiligste *Drievuldigheid* ons lichaam bewaren, onze ziel reinigen, onze harten besturen en ons tot het eeuwig leven voeren !

Eer zij den Vader, eer den Zoon, eer den H. Geest. Amen.

IMPRIMATUR.

Buscod, 20 Octobris 1889.

J. J. VERSTERREN, Rector.

ad hoc delegatus.

Voo

Uitr

I

II

IV

V

VI

VII

IX

X

XI

XII

XI

INHOUD.

	Bladz.
Voorbericht	V

EERSTE DEEL.

Uitnoodiging tot rust in het Hart van Jesus .	7
I. Met u alleen, o mijn God . . .	11
II. Met u wil ik hart aan hart spreken .	16
III. U wil ik alles zeggen . . .	21
IV. Zijt gij niet mijn vader . . .	25
V. Mijn oprechte vriend . . .	29
VI. Mijn trooster . . .	32
VII. Mijn eenig goed . . .	36
VIII. In u heb ik den weg, de waarheid het leven gevonden . . .	39
IX. Dicht bij u, op uw hart wil ik mijne rustplaats vestigen . . .	42
X. Ik wenschte wel dat ik U alleen beminde.	46
XI. Helaas wat heb ik u laat bemind .	50
XII. Heden verlang ik naar u alleen .	53
XIII. Gij alleen, om mij aan uwen aanbiddelijken wil gelijkvormig te maken .	57
XIV. U alleen met uwe verlatenheid en uw kruis	62

INHOUD.

	Bladz.
XV. U alleen in mijnen dood . . .	66
XVI. Om u in alle eeuwigheid te bezit- ten	70
XVII. Liefde-ontboezeming	77
XVIII. Godvruchte gedachten	80

TWEEDE DEEL.

Uitnoodiging tot de heilige Communie .	87
Voorwoord	89
I. De proeftijd voor den hemel . .	92
II. De Heer is daar	98
III. God in ons	107
IV. Het brood der reizenden	115
V. De bekende gastvriend	119
VI. Rust aan het Hart van Jesus . .	124
VII. De genoegens der heilige Tafel .	128
VIII. De Thabor des tegenwoordigen le- vens.	133
IX. De tijdelijke verblijftent van Jesus .	138
X. Ziedaar het Lam Gods	142
XI. Tot wien zullen wij gaan Heere! .	145
XII. Vrees niet, ik ben het	149
XIII. Een engel des hemels deelt de hei- lige Communie uit aan een engel op aarde	155
XIV. Onderpand der onsterfelijkheid . .	161
XV. Van de Tafel in de ballingschap tot het Gastmaal in het vaderland.	166
XVI. Ik zal mij nooit scheiden van hem dien mijn ziel bemint	171

ladz.

66

70

77

80

87

89

92

98

107

115

119

124

128

133

138

142

145

149

155

161

166

171

